ORA H

ANDRÉ KÉDROS

MAREA COTCĂRIE A LUI DON BASILIO

ORA H 1

ANDRÉ KÉDROS

MAREA COTCĂRIE A LUI DON BASILIO

ANDRÉ KÉDROS

MAREA COTCĂRIE A LUI DON BASILIO

Traducere de Radu Pontbriant

EDITURA NEMIRA

1992

Coperta colecției și ilustrația de Dan Alexandru Ionescu

ISBN 973-95169-4-7

Soniei, pentru duhul ei strălucitor

PREFAȚĂ

Războiul din Kuweit încă nu a început. Orientul este însă un punct fierbinte care atrage mafia internațională și traficanții de arme. Personajul principal al cărții este de altfel un naș sicilian care a evitat traficul cu droguri și vendetele sălbatice, dedicîndu-se tranzacțiilor financiare, uneori hazardate și utopice, și contrabandei cu arme, afacere cu clienți siguri în rîndul șeicilor arabi care au mereu ceva de împărțit între ei.

Autorul, André Kédros, a fost preocupat pe întreaga durată a carierei sale literare de pasiunile și frămîntările omenești, de evenimentele la zi și, fără să scrie „romane cu cheie", personajele sale au făcut parte din categoria celor posibile.

Iar faptul că ultimul său roman apărut la Paris este tipărit la scurt timp și în limba română, nu este deloc întîmplător. Născut în București, în familia unui refugiat grec — Solomonidis — scriitorul care va debuta peste ani, în 1948, la Paris, a fost elevul liceului Matei Basarab și al Politehnicii bucureștene. Cel de-al doilea război mondial l-a surprins în Grecia, unde a fost martorul suferințelor îndurate de poporul său și a luat parte la mișcarea de rezistență.

Apariția primului său roman, scris direct în franceză, Le navire en pleine ville, *a dezvăluit talentul literar al cercetătorului în psihotehnică. Legăturile cu Bucureștiul, cu literatura țării în care a învățat să scrie și să citească, s-au concretizat în traduceri din I.L. Caragiale și Mihail Sadoveanu, iar pînă la apariția lucrării de față au fost*

tipărite în limba română „Ultima călătorie a vasului Port Polis“ și „Soarele de aramă“.

„Marea coțcărie a lui don Basilio“ este povestea nașului sicilian Basilio Salvo care și-a clădit averea pe speculații financiare, trafic de influență în domeniul imobiliar și pe contrabanda cu arme. Din păcate, scandalul în jurul unor tranzacții imobiliare și pacea între Iran și Irak i-au redus cîștigurile. Vremurile sînt grele...

Dar personajul nostru, mai simpatic și mai puțin sîngeros decît ceilalți nași sicilieni, nu se dă bătut. El țese plasa unei „mari coțcării“, rod al bogatei sale imaginații, între Veneția și Monaco, între Milano și Tokio, în care cercetările genetice asupra algelor și informatica au un rol la fel de important. Iar aliații săi sînt un yakuza japonez (naș al „familiei“ din Tokio), doi cercetători în genetică, un golden boy *al bursei din Milano și cîteva tinere cărora nu le lipsesc argumentele erotice.*

Deși bine pus la punct, planul abracadabrant eșuează. Din „fericire“, Saddam Hussein invadează Kuweitul și zilele bune au sosit din nou pentru contrabanda cu armament.

Să divulgi într-o prefață conținutul unui „thriller“ strălucitor ar însemna să lipsești cititorul de plăcerea lecturii, lucru nedorit, așa că vă invităm să descoperiți pasionantele aventuri provocate de „Marea coțcărie a lui don Basilio“.

CUVÎNT ÎNAINTE

Divertisment? Nu numai. Literatură? În mod sigur și încă una de bună calitate. Enigmă? Da, și în plus o privire spirituală asupra condiției umane.

Ideile enunțate au condus editura NEMIRA la inițierea unei colecții de literatură polițistă și de spionaj. Genul, atît de îndrăgit de cititori, are reprezentanți de marcă pe toate meridianele lumii și succesul este datorat nu numai transformării literaturii într-un divertisment ocazional ci și amplei discuții pe care o provoacă în jurul unei probleme eterne umane, dintre care „crima și pedeapsa", deși nedorite, sînt totuși ascunse undeva în noi.

Ne atrag raționamentele spectaculoase, urmăririle, viața marilor orașe surprinsă dintr-un unghi pitoresc, dar cu această ocazie probabil că exorcizăm în noi un comportament atavic și pornirea spre acte necugetate. De aici și componenta educativă a literaturii de acest gen.

O colecție, chiar și una de romane polițiste, trebuie să aibă o idee călăuzitoare, în cazul nostru chiar aceea enunțată mai sus, idee ce trebuie susținută cu lucrări de valoare. Vă propunem deci să citiți atît lucrările unor specialiști ai genului, cît și pe acelea ale unor mari scriitori care au trecut ocazional prin „zonă", atrași de mirajul enigmei de tip polițist.

Vor ajunge treptat în bibliotecile dumneavoastră romanele lui André Kédros, Ellery Queen, Barbara Paul, A.L. Dominique.

Sperăm ca „Ora H“ să fie pentru dumneavoastră mai mult decît o lectură plăcută, iar volumele colecției să vă însoțească în cele mai neașteptate locuri — așteptînd autobuzul în ploaie, gîfîind după o zi de alpinism, sau pe un cearșaf în fața mării, și să rămînă „corpuri delicte“ în biblioteca dumneavoastră, gata să depună mărturie că sînteți un iubitor al genului.

Editura

1

Somptuoasa vilă, clădită pe un promotoriu, era înconjurată de parcul în care înfloreau magnolii, tamarini și dafini roz. Chiparoșii, de un verde întunecat, precum și zidurile înalte ale parcului o puneau la adăpost de priviri indiscrete. De pe terasa cu piscină se zărea marea și un colț de plajă. Marea era albă de spumă sub bătaia sirocoului. Pe catargele înfipte în dreptul cabinelor steaguri roșii interziceau scăldatul. Dar, în această după-amiază tîrzie cu vînt, plaja e pustie. Mai mult sau mai puțin pustie era de altfel și în zilele frumoase.

Stațiunea balneară de pe coasta ligură atrăgea puțini turiști în timpul sezonului. Apuse vremurile cînd se mîndrea să găzduiască, în tot timpul anului, perechi princiare, diplomați, serbări galante și conferințe internaționale. Marile sale hoteluri, în stilul sfîrșitului de secol, se aliniau și acum de-a lungul mării. Însă închise ori pe jumătate goale. Doar cîțiva snobi străini mai ocupau cîte o cameră sau un apartament. O stațiune balneară a cărei vogă apusese. Adormită și părînd a medita la trecuta sa glorie.

Aici sus, la marginea piscinei, doi bărbați și două femei, în costume de baie, erau prăvăliți în șezlonguri. Sub umbrelele de soare nu păreau să sufere mai puțin de căldură. Mai ales tînăra femeie blondă transpira puternic. Cu obrazul ei cu gropițe, cu trupul durduliu, ai fi zis că e o păpușică. Dar una din ceară, pe cale de a se topi. Cealaltă femeie, o brunetă mai degrabă suplă, avea părul negru, buclat și tăiat scurt, ochi migdalați și pomeții proeminenți. Părea că vine direct de la un mare magazin

de modă. Rotunjimile blondei, chiar dacă amenințate de o apropiată maturitate, păreau a poseda un nimb promițător de voluptăți. Atracția erotică a brunei putea fi apreciată ca oscilînd între doi poli : gurița adorabilă și relieful tulburător al pubisului, pe care costumul de baie nu izbutea să-l ascundă.

Unul dintre bărbați era din extremul orient. Destul de burtos, cu trupul acoperit cu tatuaje în culori reprezentînd flori, dragoni și femei goale. Cu toate că sirocoul făcea să fluture pînza șezlongurilor neocupate, el agita un evantai mare, de felul celor folosite de gheișe.

Celălalt bărbat era înalt și voinic. Pieptul și pîntecul îi erau acoperite de o blană de păr cărunt. Pleoapele grele abia lăsau să se strecoare privirile. Umerii lați și bărbia colțuroasă erau ale unui om energic, pe care îl puteai crede lesne devenind brutal la nevoie. În clipa aceasta însă energia din el părea adormită. Se mulțumea să-și privească degetele mari de la picioare, pe care le mișca necontenit.

Pe terasă mai era și un al treilea bărbat, care nu era însă în ținută de baie. Purta înfășurat în jurul trupului un soi de burnus alb, din in fin. Kefiehul, strîns cu o panglică neagră, îl apăra de arșița soarelui. Tenul mat, nasul acvilin, barba tăiată îngrijit și mustața îl trădau pe beduin. Ținea lipit de ureche un mic aparat de radio și părea a fi singurul care nu suferea de căldură.

Nimeni nu vorbea.

Bărbatul cu pleoapele grele îndepărtă brusc, cu un gest nervos, masa pe rotile pe care pahare și sticle zornăiau în bătaia vîntului. Căută pe dibuite și puse mîna pe un talkie-walkie ce zăcea pe lespezi la picioarele sale.

— Luigi, *vieni !* vorbi în aparat.

O jumătate de minut mai tîrziu își făcu apariția un tînăr atletic, cu bustul gol și purtînd un pantalon alb de flanelă. La centură îi atîrna un pistol de calibru mare.

— Luigi, zise bărbatul, cu autoritatea care îl trăda pe stăpînul casei, ia-mi de aici paharele și sticlele astea goale. Mă înnebunește zornăitul lor.

În timp ce Luigi se pregătea să îndeplinească porunca stăpînului său, tînăra brunetă se smulse din poziția ei

moleșită. În picioare, trupul ei sculptural își arăta adevărata perfecțiune.

— Eu mai plonjez o dată! spuse scuturîndu-și buclele negre.

— Atenție, Clara! Să nu mă stropești! exclamă stăpînul casei. Știi bine că nu suport. Și nici prietenul nostru japonez. Nu-i așa, Soukou Yama?

Tînăra zîmbi, șovăi o clipă apoi plonjă cu asemenea suplețe încît nici o picătură de apă nu depăși marginea bazinului.

— Bună înotătoare Clara, observă tipul cu tatuajele. Amintește la mine Floare de Iasomie, fetiță nepoată la mine. Floare de Iasomie sărit apă, mereu venit înapoi pește în gură.

Engleza japonezului era stîlcită și aproximativă.

— Ce făcea cu peștii? întrebă amfitrionul, care vorbea o engleză curată.

— Mîncat.

— Cruzi?

— Crud.

— Și a mîncat mulți?

— Foarte mult.

— Și ce a devenit?

— Damblagit. Creier bolnav. Moartă.

— Cum așa?

— Minamata. Mercur otrăvit mare. Pești la fel.

Luigi rînduise, din proprie inițiativă, șezlongurile neocupate într-un colț al terasei și acum împingea masa pe rotile către interiorul casei. Stăpînul său îl opri cu un gest.

— Mai adu-ne de băut, Luigi, ceru el.

Întorcîndu-se apoi către japonez, spuse domol:

— Sărmana Floare de Iasomie. Nici nu a apucat să cunoască plăcerile dragostei.

Japonezul rîse în tăcere, deformîndu-și tatuajele de pe cutele burții.

— Ba da, ba da. Ea cunoscut. Făcut plimbare Fuji. Munte sfînt. Ceață, nimic văzut. Floare de Iasomie foarte frică. Sosit demon. Samurai. El mare cît turn. Spus mie făcut dragoste Floare de Iasomie. Eu spus ea prea tînără. Treisprezece ani. El spus „tu ascultă“. Mult su-

părat. Eu ascultat. Răsturnat nepoată iarbă. Floare de Iasomie a țipat, țipat. Eu făcut ea dragoste. Greu, ea prea fecioară, prea strîmt!...

— Și după aceea? Nu a fost supărată pe dumneata? vru să știe blonda, care ascultase povestea lui Soukou Yama cu sufletul la gură.

— Nu, nu Gina! îi răspunse japonezul. Floare de Iasomie cerut mereu: ia-mă! Vrut încă și încă. Ea — cum spune la voi? — *molto bella!* Păcat. Mîncat pește crud.

— Ești sigur, Soukou Yama, că de asta a murit? întrebă stăpînul casei.

— Ea moartă mîncat pești, Basilio! Nu făcut dragoste.

— Oh, suspină Gina, mi-ar place să mor din dragoste!

Clara străbătuse cîteva lungimi de bazin, într-un craul unduit. Neglijînd scărița, se ridică în mîini pe marginea bazinului și așa udă cum era, își reluă locul în șezlong. Toți tăceau. Arabul ținea și acum tranzistorul lipit de ureche și părea să nu fi auzit trista poveste a Florii de Iasomie.

Dinspre micul port de agrement, la adăpost de hulă și ascuns privirilor celor de pe terasă, se auzi zgomotul unei bărci cu motor. Basilio Salvo, stăpînul casei, era adîncit în gînduri. După cum arăta marea, operațiunea prevăzută pentru noaptea aceasta nu prea avea șanse de realizare. Asta însemna cîteva zile în plus cu musafirii pe cap. Ceea ce nu prea avea aerul să-l încînte. În timp ce rumega asemenea gînduri neplăcute o studia pe Clara. Tînăra femeie nu-și putea lua ochii de la japonez. Nu era pentru prima dată că îi surprindea privirile. Clara părea fascinată de tatuajele oaspetelui venit de la antipozi.

— Scuză-mă, Soukou Yama, toți yakuza* au atît de multe tatuaje ca și tine? întrebă Salvo.

Chipul de nepătruns al asiaticului fremătă ușor. Șovăi înainte de a răspunde.

— Mari „nași“ japonezi, făcu el înțepat, mult tatuaj are. Nu uitat. Basilio, eu mare „naș“, la fel ca tine.

---

* Naș, cap de familie în ramura japoneză a mafiei (N.T.).

Era limpede că întrebarea lui Salvo îl jignise. Sicilianul se grăbi să-l îmbuneze.

— Te rog să nu te superi, Soukou Yama. Găsesc că tatuajele astea sînt foarte frumoase. Sînt sigur că și Clara este de părerea mea. Nu-i așa, Clara ?

Prudentă, Clara se mulțumi să confirme înclinînd capul.

— Tu plăcut tatuaje ? întrebă Soukou Yama pe Salvo, cu o voce mai puțin încordată. Vrut și tu ? Eu trimite specialist. Bun specialist !

— Mulțumesc mult, prietene. Din păcate aici în Italia nu-i ca în Japonia. La voi, „nobila casă" este cu adevărat onorată. Vreau să zic... toate merg unse. Nimeni nu vă caută pricină. Aici la noi însă trebuie să facem pe dracu-n patru să ne ascundem. Să trecem neobservați. Și atunci, cu un tatuaj ca al tău...

Cel în burnus care, cu tranzistorul la ureche, nu urmărise discuția, începu deodată să se agite. Roti un buton și din aparat răzbi glasul depărtat al unui muezin : „Alah akbar !"

Smulse imediat prosopul de baie agățat de șezlongul japonezului și-l aruncă la pămînt. Se așeză pe el în genunchi, cu capul îndreptat către Mecca și începu să se închine bătînd temeneli. Rugăciunea dură destul de mult ; ceilalți i-au respectat-o păstrînd tăcere și nemișcare. După un timp glasul muezinului încetă și bărbatul în burnus se ridică.

După ce agăță la loc prosopul, rămase în picioare, cu fața spre mare. Pe chipul său ars de soare și însemnat de cicatrice ochii îi străluceau de un foc lăuntric. Veșmîntul său larg flutura în vînt. Avea aerul unui profet.

— L-am rugat pe Alah, Atotputernicul, să ne ajute în ceea ce vrem să facem, spuse, într-o engleză lipsită de accent. Căci în noaptea trecută am avut un vis prevestitor. Se făcea că mii de musulmani, cu buzunarele doldora de explozive, năvăliseră în valuri asupra occidentului. Făceau ca totul să sară în aer. Nu lăsau piatră pe piatră. Sediile ministerelor, băncilor, marilor companii, nu mai erau decît grămezi de ruine. Muzeele pline cu idoli... la pămînt. La fel și bisericile care predică religiile necredincioșilor... Și Oxford și Cambridge și cele

asemenea lor, unde mi-am irosit cei mai frumoși ani ai mei...

— Dragul meu emir, îl întrerupse fără menajamente Salvo, ești mai fanatic decît cei mai mulți dintre coreligionarii tăi iordanieni. Noi doi sîntem legați de interese comune, desigur, însă nu sînt de acord cu tine, atunci cînd spui că în apus totul e rău... Gîndește-te la bogățiile sale, de care geme.

— Geme și de necredincioși, de idioți și de fățarnici ! mîrîi iordanianul.

— Exagerezi, Fallah ! Trebuie să fii nebun să disprețuiești occidentul !

Salvo era mînios. „Asta-i norocul meu, îi trecu prin minte, să am partener un asemenea maniac ! Va trebui să mă dau de ceasul morții să-l fac să accepte proiectul meu. Sau poate că... Da, poate că, tocmai dimpotrivă..."

— Nu occidentul ar trebui nimicit, reluă el, ci doar cei care, fiind stăpînitorii banilor, ne împiedică să ne umplem și noi buzunarele. Iar pentru a-i nimici există, slavă Domnului, mijloace mai subtile decît ceea ce visezi tu.

Emirul își reluase locul în șezlong. Părea ceva mai destins. Ultimele cuvinte ale sicilianului însă îl iritaseră vizibil.

— Despre ce mijloace vorbești ? întrebă morocănos. Haide, haide, ce tot trăncănești, vrei să ne vinzi gogoși !...

— Dar deloc ! se indignă Salvo. Ceea ce vă spun este bine chibzuit.

— Nu zău ! făcu emirul.

Salvo se decise să nu ia în seamă sarcasmul prințului.

— Ascultați la mine, prieteni, nu-i nevoie să vă fac un desen ca să înțelegeți că afacerile noastre bat pasul pe loc, ba uneori se împotmolesc de-a binelea. Guvernele, conjunctura internațională colaborarea din ce în ce mai strînsă dintre poliții, ne amenință sursele de venituri. Trebuie să născocim ceva nou. Să schimbăm viteza. Doar unul ca mine, cu experiența mea, cu imaginația mea, vă poate scoate din vechile făgașe. Am și făcut o propunere în acest sens omologilor mei japonezi, care au găsit-o interesantă. Așa-i, Soukou Yama ?

— Mda, făcu yakuza fără prea mult entuziasm. Vrut știe cum tu...

Salvo îi curmă vorba adresîndu-se emirului :

— Și dumitale, prințe, ți-am rezervat o surpriză !

Cu mult simț dramatic, Salvo nu-și duse vorba pînă la capăt.

— Nu ești decît un măscărici, dar îmi place modestia ta, îl luă emirul peste picior. Vrei să-mi faci o propunere ? Scuip-o !

— Ah, fundamentaliștii ăștia, mîrîi sicilianul. În sfîrșit, să trecem cu vederea... Eu îți procur arme. Dar o fac pentru că știu că arabii, avînd în vedere disensiunile care-i despart și politica lor încîlcită, nu vor putea îngenunchea niciodată occidentul.

— Și dacă totuși, ar încerca ? i-o întoarse iordanianul.

— Și-ar frige degetele. Și încă rău de tot.

— M-am apucat de negoțul cu arme, dragul meu, observă emirul, pentru a cîștiga bani. Cîți mai mulți bani. Dar în același timp și pentru a-i ajuta pe ai mei să distrugă occidentul.

— Asta-i treaba ta, prințe. Eu însă nu-s atît de prost încît să tai craca pe care stau. Dar să nu vrei moartea occidentului e una și să găsești mijloace de a reîmpărți bogățiile sale în favoarea noastră, e alta. Ce-ai spune dacă ți-aș da puterea de a duce la rîpă cîteva din marile companii occidentale pe care le urăști ?

La rîndul său emirul păstră cîteva clipe de tăcere.

— Ce vrei să spui prin „a duce de rîpă" marile companii occidentale ? întrebă după un timp.

— Adică să poți exercita asupra lor un uriaș șantaj.

— Nu cumva exagerezi nițeluș, lăudărosule ?

— Ascultă, Fallah, nu ne cunoaștem de azi, de ieri, protestă Salvo răgușit. Nu de ieri facem noi afaceri împreună. Ceea ce am gîndit este perfect realizabil.

— Dacă este realizabil și dacă șantajul este eficace, asta ar putea aduce bănet, nu glumă, remarcă emirul tărăgănînd cuvintele. Dar la ce anume te-ai gîndit ?

— La un mijloc ce nu poate da greș, ceva științific.

— Științific ? Hai, nu mai spune !... N-ai vrea să fii mai explicit ?

— Nu. Încă nu a sosit clipa să intrăm în amănunte. În ziua în care vei fi împuternicit de mai marii voștri financiari să tratezi cu mine, îți voi dezvălui toate dedesubturile acestei afaceri.

— Observ că domnește o încredere oarbă, făcu emirul cu acreală.

— Sînt de acord să domnească, i-o întoarse sicilianul, ironic la rîndul său, dar n-aș vrea să mă înăbușe...

Iordanianul medită, mîngîindu-și barba.

— Prea bine, spuse în cele din urmă. Bănuiesc că am destulă trecere pentru a-ți putea prezenta în cîteva luni documentul care îți va permite să discuți cu mine modalitățile acestei coțcării... Chiar nu vrei să-mi spui mai multe ?

— Nu e prea devreme. Dar fii liniștit ! Te vei putea hotărî numai după ce vei avea toate elementele în mînă.

Emirul se pregătea să ridice alte obiecții — pur și simplu doar din principiu — dar renunță văzîndu-l pe Luigi care înainta pe terasă împingînd înaintea sa o nouă masă rulantă, pe care erau îngrămădite pahare curate, sticle cu whisky, Martini alb, gin și o căldare mică din argint, plină cu cuburi de gheață. Interesîndu-se de preferințele fiecăruia, Luigi le servi întîi pe doamne, apoi pe japonez, iar acum se îndrepta către iordanian, cu un pahar gol în mînă.

— Whisky, domnule, sau gin ?

Încîntat de a găsi un pretext pentru a schimba vorba, Salvo explodă :

— Nărodule, de cîte ori să-și spun că nu *toți* prietenii mei arabi obișnuiesc alcool !

— E adevărat, șefule, făcu Luigi cu umilință. Mereu mi-ați spus-o. Uitasem... Vă rog să mă iertați, adăugă, întorcîndu-se către sicilian și apoi către emir.

— Dacă se mai întîmplă vreodată, te înec în piscină cu mîna mea ! tuna Salvo în timp ce Luigi îi turna de băut cu mîna tremurîndă.

După ce adăugă și cîteva bucățele de gheață, servitorul admonestat se aplecă și îi șopti ceva la ureche stăpînului său.

— Ce ? Fir-ar să fie ! Dar era de așteptat, cu marea asta puturoasă !... Dragă prietene, spuse întorcîndu-se spre emir, tocmai mi s-a anunțat că transbordarea încărcăturii nu va putea avea loc în noaptea asta. Marea este prea agitată.

— Și în cazul acesta ? întrebă emirul cu o voce care îi trăda nemulțumirea.

— Trebuie să așteptăm.

— Cît de mult ?

— O zi, două, spuse Salvo. Poate chiar mai mult.

— *Damned !* blestemă arabul. Va trebui să-i previn pe cei de pe yachtul meu.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de asta ! zise sicilianul.

Tînăra femeie cu părul blond își golise paharul și îl așezase pe lespezi. Se întinse și, sprijinindu-se de spătarul șezlongului, închise ochii.

— Vă anunț, făcu ea cu glas adormit, că operația de transbordare va putea fi făcută mîine noapte.

La fel ca și Clara, pînă atunci nu se amestecase în discuția bărbaților și intreventia ei stîrni senzație.

— Ești sigură pe ce spui ? întrebă Salvo.

— Absolut sigură.

— Putem să ne încredem în Gina, urmă sicilianul, pe cît de mîndru, pe atît de mulțumit. Are darul prezicerii.

— Ce fel de dar ? se interesă emirul.

— Darul de a prezice, v-am spus...

— Eu sperat Gina spuse adevărul, interveni japonezul. Aici eu nimic făcut. La mine plictisește.

— Haide, haide, îl îmbună Salvo, nu mai e mult. Poimîine plecăm cu avionul la Milano. Acolo avem întîlnire cu cine știi...

În tăcerea care se instalase, toți cei prezenți auziră deodată zgomotul vîntului. Sirocoul se întețise, părînd a dezminți prevestirile Ginei. Printre rafale răzbătea lătratul îndepărtat al unor dulăi.

— Sînt oamenii mei, făcu sicilianul. Își fac rondul. Sînt foarte vigilenți, aleși pe sprînceană. Așa că la noapte puteți dormi liniștiți.

— Deci supravegherea electronică nu mai face față ? întrebă emirul.

— În vremurile de azi e mai bine să fii de două ori prevăzător, afirmă Salvo. Războiul dintre clanuri nu s-a stins.

Luigi apăruse în fața stăpînului casei și a oaspeților săi care, în lumina înserării ce se instalase deodată, se profilau pe terasă precum umbre chinezești.

— Cina va fi servită într-o jumătate de oră ! anunță cu oarecare solemnitate.

Salvo se extirpă greoi din șezlong, urmat de invitații săi. În timp ce se îndreptau către livingul luminat *a giorno*, ce dădea direct pe terasă, îi spuse încet emirului :

— Îi voi preveni pe cei de pe yachtul tău că operația din noaptea asta a fost amînată. Și îți amintesc să nu întîrzii prea mult să-mi dai vești. Asta în legătură cu propunerea mea...

Li se adresă apoi celorlalți.

— Haideți, copii, îmbrăcați-vă repede, să ne putem așeza la masă. Am o foame de lup ! Luigi nu-i decît o hahaleră, abia dacă știe ce să facă cu coltul său. Dar ca bucătar nu are pereche. Sper că veți onora bunătățile pe care ni le-a pregătit percum și — Alah să mă ierte ! — sticlele pe care le păstrez numai pentru ocazii deosebite.

Nu exagerase cu nimic. Într-adevăr. Luigi era un bucătar de excepție. Mîncărurile gustoase dar mai ales vinurile alese stîrniră mesenilor, în cele din urmă, o anume euforie, la care doar emirul nu participa. Credincios religiei sale și legendarei cumpătări a seniorilor deșertului, nu se atinsese de băuturi și abia gustase din felurile oferite. Țeapăn și demn, privea în jur cu o superioritate puțin disprețuitoare.

Sosi vremea ca fiecare să se retragă în propria cameră. Salvo făcu în așa fel încît să rămînă pentru o clipă singur cu Clara.

— Ascultă, fetițo, îi spuse, afuristul ăsta de arab e bățos rău. Ar fi bine să te strecori în noaptea asta în camera lui, să-l scoți nițel dintr-ale lui.

Clara strîmbă din năsuc.

— Asta-i prea de tot, Basilio! A fost atît de cald astăzi; sînt obosită. Pe deasupra mi-ai mai dat și de băut.

— Hai, frumoaso, un mic efort, ce naiba! E foarte important. Dar vezi să nu te tragă de limbă.

— Ai de gînd să-l atragi în treaba aceea cu porturile blocate, de care mi-ai vorbit la Padova? După ce ne-am întîlnit cu cercetătorii francezi de la Institutul de Oceanografie?

— Exact. Dar nu-i sufla o vorbă. Îi voi spune eu la momentul potrivit. Ah! Încă ceva. S-a văzut clar că aluziile mele despre companiile occidentale l-au făcut curios. Poate va dori să afle dacă nu cumva e vorba de companii petroliere. Ferește-te să-i dai detalii în privința aceasta. Atît cît japonezul mai bîntuie prin preajmă, orice în legătură cu petrolul e de evitat. Mi-ar putea strica bunele relații cu japonezii.

Clara era inteligentă și avea experiență. Fără a înceta să protesteze împotriva corvoadei ce îi era impusă, făgădui lui Salvo să fie foarte atentă.

Era miezul nopții cînd tînăra femeie, în picioarele goale și cămașă de noapte transparentă, bătu discret la ușa emirului. Nimeni nu răspunse. Oare iordanianul apucase să adoarmă? Clara șovăi puțin, apoi apăsă pe clanță. Încăperea era cufundată în întuneric, dar în dreptul ferestrei se profila o siluetă. Jaluzelele pocneau în bătaia vîntului. Emirul contempla marea ce scînteia în depărtare. Picioarele ei desculțe nu făceau nici un zgomot pe mochetă. Arabul însă avea probabil un al șaselea simț. Se întoarse brusc.

— Cine-i?

— Sînt eu, Clara! făcu tînăra femeie cu glas stins.

— Și ce vrei? o apostrofă emirul destul de aspru.

— Eu... vroiam doar să știu... În timpul mesei păreați atît de necăjit, atît de trist...

— Și vrei să mă consolezi? Asta era?... Află, fetițo, că detest să fiu deranjat în toiul nopții. Mai ales cînd puți a băutură de la trei metri!...

Clara înțelese că emirul nu avea al șaselea simț, ci un miros deosebit de bun.

— Iar tristețea de care pomenești, reluă Fallah, nu-i decît rodul imaginației dumitale. Întoarce-te la dumneata în cameră ! E timpul, și pentru dumneata și pentru mine, să ne băgăm în pat. Dar fiecare separat.

Respinsă în felul acesta, Clarei nu-i rămase decît să bată în retragere. Se simțea profund jignită, în sinea ei era totuși destul de mulțumită. Și ea avea mai mult chef să doarmă, decît să „consoleze" un străin. Fie el și-un prinț...

2

Pe Basilio l-au trezit clopotele bisericii Sfîntului Augustin, înălțată pe o ridicătură de la intrarea în tîrgușor. Își aminti că era duminică. Băuse mult în ajun și își simțea capul greu. Așa încît mai rămăsese o vreme cu ochii închiși. Nu-i deschise decît atunci cînd un val de lumină năvăli în dormitor. Gina ridicase storurile și se profila, goală, în fața ferestrei deschise.

— Privește, Basilio ! Am avut dreptate : marea e netedă ca o oglindă !...

A dracului, Gina asta ! Basilio nu avea nevoie de un *consigliere*, ca ceilalți „nași". Era suficient s-o consulte pe amanta sa oficială, înainte de a lua o hotărîre importantă. Gina se înșela arareori. În plus, nu era pisăloagă, nu făcea fițe și avea o piele mătăsoasă.

Basilio oftă cu adîncă mulțumire. Avea noroc. Întotdeauna avea noroc. Era singurul băiat al unui mic negutător ce făcea parte din „familie". Cannavale, unul dintre marii „nași" din Palermo, îi remarcase precocitatea. Lipsit de moștenitori, medicul îl primise în casă, îl ținuse în școală și se purtase față de el ca și cum l-ar fi adoptat după toate regulile. În ziua în care Basilio împlini șaptesprezece ani, îl convocă în cabinetul său particular.

— Ascultă, Basilio, îi spuse după ce își drese glasul. Mi-ai adus multe mulțumiri și, cît timp voi mai fi în viață, nu te voi abandona. Tocmai ți-ai luat bacalaureatul și pentru asta sînt cel puțin tot atît de mîndru ca tine... Cum îți vezi tu însă viitorul ? Ai vrea să-ți continui studiile ?

— Oh, desigur, nașule! Este dorința mea cea mai fierbinte.

— Și ce-ai vrea să devii, avocat, inginer, arhitect?

Basilio răspunsese cu o promptitudine de dovedea că se gîndise de mult la această chestiune.

— Cu voia dumitale, nașule, aș vrea să ajung medic, așa ca dumneata.

Cannavale rîse încetișor.

— Ia te uită, afurisitul! Și ești sigur că ai vocație?

— Da, nașule.

— Ei bine, în cazul acesta, îți vei face studiile la facultatea de medicină din Palermo. Dar...

Medicul rămase un timp pe gînduri.

— Din partea mea nu ai avut parte decît de lucruri bune, nu-i așa? A venit clipa să-ți arăți recunoștința. Și nu numai sărutîndu-mi mîna.

— Scumpul meu naș, strigase Basilio, sînt gata să fac orice pentru a-ți răsplăti încrederea.

Medicul ședea în spatele biroului său. Basilio era în fața sa, în picioare. Pe stînga, lîngă fereastră, se afla patul pe care se lungeau bolnavii; la dreapta, dulapul cu vitrină în care se înșiruiau instrumentele medicale și de chirurgie. Cannavale ținea între degete un creion cu care ciocănea ușor pe masa de lucru. După un timp îl întrebase pe Basilio:

— Te împaci bine cu Cynthia, soția mea?

— Da, nașule! răspunse Basilio, dintr-o dată cuprins de neliniște.

Soția doctorului depășise bine patruzeci de ani. Era o negricioasă mică, frumoasă, plină de draci și cochetă. Era autoritară, cu toane și servitorii se temeau de ea. Sosirea lui Basilio în casă o considerase drept o jignire personală, prezența băiatului nu era oare, pentru soțul ei, un mijloc de a-i aminti mereu sterilitatea? Dar, odată cu scurgerea anilor, relațiile dintre Cynthia și intrus se îmbunătățiseră. Femeia părea să întîrzie cu privirile din ce în ce cu mai multă plăcere pe acest adolescent bine clădit și tăcut.

— Ascultă, Basilio, spuse în sfîrșit doctorul, ceea ce îți cer e o chestiune destul de delicată.

Și din nou dr. Cannavale ezitase, înainte de a îndrăzni.

— Cynthia e cu mult mai tînără decît mine. Și are mult temperament... Pentru ea încă mai contează fleacurile... Eu însă am îmbătrînit. Nu-i mai ajung, nu pot face față nevoilor ei. Prin urmare mă tem să nu înceapă să calce strîmb... Să caute aiurea ce-i lipsește, să se arunce în brațele primului venit. Fac parte dintr-o generație de sicilieni care nu glumesc pe tema asta. Nu aș putea suporta să-mi fie terfelită onoarea... Aș fi nevoit s-o ucid...

— Dumnezeule, nașule, ce tot spui ? exclamase Basilio.

— Da, da, ar trebui s-o omor. Cu toate astea, o iubesc. O iubesc din toată inima... Și atunci m-am gîndit că tu m-ai putea ajuta. Că îmi vei întoarce toate binefacerile pe care ți le-am dăruit. Ești acum bărbat în toată firea. Ocupă-te de Cynthia. Culcă-te cu ea cînd vei simți nevoia. Va rămîne doar între noi. Să faci în așa fel încît nimic să nu răsufle în afară. Știu că mă pot încrede în tine. Ai poftă să ai și o prietenă ? Nu te jena ! Ba chiar ar fi bine să ai una. Oamenii nu-și vor mai pune întrebări.

Basilio nu avusese de ales. Acceptase aranjamentul. Iar Cynthia intrase în jocul acesta cu o spontaneitate de necrezut. Basilio era băiat drăguț și viguros. Cynthia nici nu cerea mai mult. Și, chiar dacă după o vreme obligațiile pe care și le asumase deveniră o corvoadă pentru Basilio, nu era mai puțin adevărat că avea parte de o amantă într-adevăr expertă. Pe tărîmul dragostei îl învățase multe, despre care nici nu bănuise. Lucruri care i-au folosit pe lîngă prietenele sale de ocazie, studente sau nu. După o vreme ardorile Cynthiei s-au potolit, la fel și temerile lui Cannavale.

Tinerilor le trebuie uneori destul de mult timp să-și găsească adevărata vocație. Nu fără oarecare teamă, Basilio destăinui într-o bună zi binefăcătorului său că dorea să abandoneze studiile de medicină. Descoperise că avea oroare să se apropie de bolnavi și de schilozi. Își dorea acum să devină om de afaceri. Departe de a fi supărat, dr. Cannavale, mai mulțumit ca niciodată de fiul său adoptiv, îi netezi calea. Se puse în legătură cu

Centrul care domnea în taină asupra tuturor clanurilor „onorabilei familii“, al cărei membru important era el însuși. Și mulțumită acestei instanțe superioare, Basilio căpătase o slujbă, pentru început modestă, la firma Moneyrex, condusă de Michele Sindona. Firma, de curtaj internațional, controla sute de bănci răspîndite în toată lumea, permițînd celor bogați și puternici din Italia să adune, în urma unor speculații dubioase, averi uriașe și să le depoziteze, perfect legal, în conturi din străinătate. Iar mafia scotea din transferul acesta beneficii mai mult decît substanțiale.

Mulțumită inteligenței sale, flerului înnăscut și abilității foarte rapid însușite, Basilio urcase foarte repede treptele responsabilităților. Cucerise faima unui financiar greu de întors, în fața căruia societățile-paravan și plasamentele deochiate nu mai aveau secrete. Cu toate acestea, atunci cînd Moneyrex, banca Vaticanului, loja masonică P2 și în cele din urmă însuși Sindona au fost cuprinși de vîrtejul unei furtuni devastatoare, Basilio trecuse pe lîngă dezastru.

După ce jonglase cu sute de milioane de dolari, Michele Sindona își prinsese labele în propriile sale escrocherii. Provocase astfel prăbușirea în lanț a societăților pe care le conducea în Statele Unite și ruinarea celorlalte italienești, care îi acordaseră încredere. Arestat de FBI, eliberat pe cauțiune, părăsise teritoriul Statelor Unite cu un pașaport fals pe care i-l procurase Gambino, unul din mai marii din *cosa nostra*. Relațiile pe care le avea i-au permis să ducă în Italia, o vreme, viața plină de neprevăzut a unui pseudo-fugitiv. Dar victimele sale nu au încetat să-l urmărească. Poliția strîngea cercul în jurul său. Sindona avu atunci proasta inspirație să recurgă la șantaj. Trimise scrisori de amenințare la aproape cinci sute de personalități, cu care fusese în legături de afaceri. Nădăjduia prin aceasta să-i facă să acționeze în favoarea sa. Printre cei vizați erau miniștri, deputați, senatori, prefecți, generali, magistrați, ba chiar șefi ai unor servicii secrete — cei mai mulți dintre ei membri în loja P2, marea protectoare a mafiei. Teama de a nu se ajunge la revelații compromițătoare declanșă însă panică în rîndurile purtătorilor „marilor tichii“ din

societatea italiană. Panica aceasta avusese efecte neașteptate. În primul rînd făcu să se destrame loja P2. După care, persoane sus plasate se aliaseră cu clanurile siciliene, în mare secret, pentru a-l împiedica pe cel care le tulbura liniștea să-și continue drumul. Sindona a fost arestat, judecat și condamnat la zeci de ani de închisoare. Dar în ochii multora, chiar și în spatele gratiilor, el încă mai constituia o primejdie. Așa încît, a doua zi după pronunțarea sentinței, avusese parte de o moarte fulgerătoare, provocată de conținutul unei cești de cafea ce îi fusese adusă în celulă. Conținuse stricnină.

Ascuns la Milano, cu abilitate și prudență, Basilio se retrăsese cu îndemînare din periculoasa afacere Moneyrex. Și izbutise s-o facă înainte de sfîrșitul lui Sindona. Profitînd de relațiile pe care le avea cu unii miniști competenți, cu primari și cu unii consilieri municipali, sprijinit din umbră și de dr. Cannavale, Basilio își crease propria sa companie financiară și devenise unul dintre marii promotori ai afacerilor imobiliare din Sicilia. Ani de zile își adjudecase comenzile și concesiunile cele mai profitabile. Nu era șosea, școală, cazarmă ori dig construit în Sicilia, care să nu fi contribuit la îmbogățirea marelui „naș" ce devenise. Firește, beneficiile trebuia să le împartă cu unii membri ai centrului. Firește, practicarea corupției la scară mare îl costa o avere. Dar, scăzînd toate cheltuielile, ceea ce îi rămînea în pungă era destul pentru a putea face din el un financiar de mare calibru.

Ca orice membru marcant al mafiei, Basilio avea și el activități clandestine. Dar știuse întotdeauna să evite drogurile. Iar evenimentele i-au dat dreptate. Clanul Corleone declanșase împotriva celorlalte clanuri un război înverșunat, a cărui miză era tocmai monopolul asupra traficului de droguri. Războiul acesta avusese drept urmare sute de omoruri. Pînă și Basilio avusese de suferit, chiar dacă nu direct. Doctorul Cannavale, pe care îl venera ca pe un tată, căzuse la rîndul său secerat de gloanțele unui ucigaș cu simbrie, din clanul Corleone.

Da, Basilio se ferise să calce pe cărările drogurilor, cum le numea. Activitățile sale ilegale rămîneau cele legate de negoțul cu arme. Țările implicate în războiul

care opunea Iranul Irakului, diferitele fracțiuni ce se măcelăreau reciproc în Liban, erau mușterii siguri care nu se uitau la preț. Împreună cu emirul Fallah, asociatul său, Basilio furnizase grenade, bazooka, rachete, precum și alte mașinării de război aducătoare de moarte, descărcînd vapoare întregi. Și se alesese cu profituri considerabile.

Cu toate acestea, amîndouă aceste principale activități ale sale, una practicată la lumina zilei, cealaltă în mare taină, începuseră să decadă și să nu mai fie la fel de rentabile ca în trecut.

În domeniul imobiliar, scandalurile iscate de proasta execuție, nerespectarea devizelor și termenelor, răbufniseră din ce în ce mai mult în presă. Temîndu-se de a nu mai fi susținuți de alegători, primarii și consilierii municipali se arătau din ce în ce mai scrupuloși, mai puțin dispuși să colaboreze. Ultimul scandal în care fusese amestecat Basilio mai făcea și acum valuri.

În Italia titlul de *dottore* se acorda foarte lesne. Chiar dacă nu își terminase studiile de medicină, Basilio își revendica acest titlu într-un fel mai justificat decît mulți alții, care și-l atribuiau absolut gratuit. Folosindu-se de spoiala aceasta științifică, precum și de alte argumente răsunătoare și aparent autentice, obținuse de la statul italian concesionarea construcției unui ciclotron la Palermo. Se împlineau trei ani de cînd, cu mare pompă, fusese inaugurată uriașa groapă ce urma să adăpostească acceleratorul de particule. Discursuri oficiale, ținute în prezența elitei fizicienilor europeni, agape și petreceri de tot soiul... Dar, de atunci, groapa continuase să rămînă goală. Banii destinați construcției și instalării ciclotronului se rătăciseră în buzunare în care nu aveau ce căuta. Iar Basilio nu era ultimul care profitase. Din păcate însă operația avusese urmări neplăcute. Salvo se împiedicase nu o dată de groapa aceea a ciclotronului, atunci cînd candidase pentru unele lucrări publice importante.

Comerțul cu arme devenise și el din ce în ce mai dificil. Pe lîngă faptul că războiul dintre Iran și Irak încetase, perestroika și urmările ei în țările răsăritene

l-au făcut pe Basilio să piardă pe mulți dintre furnizorii săi obișnuiți.

Pentru că refuzase întotdeauna să se reprofileze pe droguri, marii „nași" ai mafiei îl boicotau. Era considerat drept un excentric, un zănatic, ba chiar un fricos. Puțin îi păsa lui Basilio. Era încrezător în steaua sa și înțelegea să-și croiască propria sa cale. Pe de altă parte își dădea bine seama că trebuia să iasă din rutină. Era în căutarea unor lovituri-bombă, care să-i aducă asemenea cîștiguri grase, încît să acopere pierderile ce-i amenințau afacerile obișnuite. Și era convins că descoperise cel puțin două. Pentru realizarea lor era încrezător în propria sa imaginație. Tocmai pentru a începe jalonarea acestor mari combinații îi convocase pe arab și pe japonez la reședința lui de pe coasta ligurică.

Tot gîndindu-se la trecutul său, Basilio mai lenevise puțin în pat. Întoarse privirile spre Gina care, dezbrăcată, încă mai era la fereastră părînd a se bucura de răcoarea dimineții. Afurisită muierușcă, gîndi Basilio. Gina îl ajutase mult să-și făurească destinul, în clipele cele mai grele. Spre deosebire de Clara, ea nu pricepea nimic din afacerile sale. De altfel nici nu era inteligentă. Avea însă darul de a prevedea viitorul. Jumătate din hotărîrile sale fuseseră luate urmîndu-i sfaturile. Și nu regretase niciodată.

— Gina, *vieni !* o strigă din pat. Vom începe de azi cu bine !

Gina se întoarse rîzînd încetișor.

— Ce numești tu „cu bine", mă rog ?

Se apropie de pat și se așeză călare pe Basilio, care îndepărtase cearșaful. Își frecă ușor sexul cărnos de cel al bărbatului culcat pe spate. După cîteva clipe simți că acesta se trezise cu adevărat. Și au început să facă dragoste de-a binelea, la început fără să se grăbească, apoi, pe măsură ce orgasmul îi cuprindea pe amîndoi, din ce în ce mai repede.

Cu un ultim mic țipăt de voluptate, Gina se lăsă să cadă în brațele amantului ei și îi șopti la ureche :

— Ce minunat e cu tine întotdeauna, voinicul meu !

Recăpătîndu-și suflul, Basilio îi mîngîie ușor ceafa și spatele apoi, cu toate că Gina se agăța de el, o împinse încet deoparte.

— Ceea ce-i făcut, e bun făcut, frumoaso ! Dar acum trebuie să mă ocup și de musafirii mei.

Părăsi patul îndreptîndu-se spre baie. După ce ieși de sub duș și se rase, deschise un dulap încăpător, cu ușile glisante, alegîndu-și rufărie curată și un pantalon ușor de vară.

— Acum că marea s-a potolit, transbordarea va putea avea loc la noapte. Voi scăpa deci de nenorocitul ăsta de arab și voi putea pleca la Milano cu japonezul.

— Mă iei cu tine ? întrebă Gina gudurîndu-se.

— Nu.

— O iei pe Clara ?

— Da.

— De ce pe ea și nu pe mine ?

— Pentru că îi plac tatuajele cu care e împodobit yakuza.

— Înțeleg, făcu Gina pe gînduri.

— Ah ! adu-mi aminte, Gina, să-i telefonez după masă aiuritului ăluia de la Milano.

— Care aiurit ?

— Ce-ți pasă ! Nu vei uita, promiți ?

— Promit ! răspunse ea coborînd la rîndul ei din pat. Obrazul de păpușă i se întunecase. O apăsa gîndul că urma să se despartă cîteva zile de Basilio. O apăsa și mai mult faptul că va fi împreună cu Clara. Dar se abținu de la orice remarcă.

Salvo o întîlni pe Clara pe terasă, unde tocmai își lua micul dejun. Pînă acum fusese singură.

— Ei bine ? o întrebă. Azi noapte... te-ai ocupat de prietenul nostru, emirul ?

— Deloc, răspunse Clara cu un surîs forțat.

— Și de ce, mă rog ?

— M-a dat pe ușă afară ca pe ultima tîrfă.

— Dar ce-i țicnit, individul ! izbucni Basilio, în culmea mirării.

— Țicnit sau nu, asta e situația.

Salvo nu mai insistă, dar căzu pe gînduri. Ca un bărbat în toată firea și întreg să disprețuiască o fată

atît de frumoasă cum era Clara, iată un lucru care îi depășea puterea de înțelegere.

— E pentru prima dată că mi se întîmplă una ca asta, observă Clara cu o nepăsare prefăcută.

Salvo auzise povestindu-se că, atunci cînd un beduin primea un călător în cortul său, îi oferea, pentru o noapte, pe una din soțiile sale. Iar dacă străinul o respingea, considera aceasta drept o mare jignire. Într-un anume fel, Salvo resimțea și el drept jignitor faptul că emirul făcuze atît de puțin caz de Clara. „Tipului trebuie că-i lipsește o rotiță, își spuse, e plin de ciudățenii. Față de el trebuie să mă port cu mănuși."

— Nu pune la inimă, fetițo! o consolă pe Clara. Am să-l fac să plătească scump mojicia, cu vîrf și îndesat!

Ea se mulțumi să ridice din umeri.

3

Marile clădiri ce se îngrămădeau în *piazza del Duomo* erau aproape toate rezervate birourilor. Aici își aveau sediul toate marile societăți milaneze, chiriile atingînd cote extravagante. Cu toate acestea, Pietro Marcheze ocupa un apartament de patru camere la ultimul etaj al unuia dintre aceste imobile. Apartamentul dădea spre o terasă plină de flori cu o vedere minunată asupra domului și marelui oraș. Puțini erau cei de vîrsta sa care își puteau permite un asemenea lux. Pietro — un tînăr slăbuț și adus de spate, purtînd ochelari — abia împlinise douăzeci și opt de ani. Dar Pietro cîștiga imens. Salariat al unei mari agenții, era privit drept unul dintre cei mai siguri *golden boys* de la bursa din Milano. Fusese unul dintre puținii din cei de meserie care, cu prilejul marelui crah bancar din 1987, fusese în stare să salveze conturile, atît ale patronilor săi cît și ale celor mai importanți dintre clienții agenției.

Pietro era burlac, timid și prea puțin înclinat să-și imite confrații, care cheltuiau nebunește cumpărîndu-și mașini Maserati, amante și călătorii la antipozi ; în schimb avea o extraordinară măiestrie în a mînui ordinatoarele, o cunoaștere adîncă a pieței financiare internaționale, precum și intuiții anticipative, care atrăgeau după sine mari cîștiguri. Și nu-i displăcea uneori să profite — mai mult din joacă decît din interes — de atuurile de care dispunea. Cu toate că era obișnuit cu cifrele, în mod practic nici nu știa la cît se ridicase în timp contul său în bancă. Știa doar că extrasele pe care le primea de la *Banco di Milano*, exprimate în dolari, aveau șase cifre.

Și mai știa că, pe măsură ce făcea noi viramente, contul său creștea.

Pietro își iubea meseria. Dar nu era obsedat de ea. Așa cum nici tot ceea ce era legat de sex nu îl obseda. Timiditatea sa înnăscută îl împiedica să alerge după fete. Se mărginea să se ducă în fiecare săptămînă în *Viale Certosa,* unde Lydia — o văduvă între două vîrste — locuia într-un modest apartament. Lydia se mulțumea cu pensia ei și nu accepta bani. Pietro îi făcea mici daruri, uneori o invita să cineze împreună în oraș și, atunci cînd se ivea prilejul, achita chiria restantă. În schimb Lydia era drăguță față de el și arăta o bună dispoziție permanentă, spre reciproca lor mulțumire. Simbioza dintre două ființe care nu au prea multe pretenții este întotdeauna plăcută.

Avînd destul de mult timp liber, mai ales seara, Pietro îl folosea pentru satisfacerea unei pasiuni pe care o avea încă din copilărie. Îl pasionau păsările. Aceste creaturi înaripate, gingașe, libere, îl încîntau. Dar se interesa mai ales de ceea ce el numea graiul lor. În fiecare week-end se urca la volanul vechiului său Ford și pornea — uneori chiar la mare depărtare de Milano — către zona împădurită a Lombardiei. Acolo, la fel ca și pe înălțimile ce înconjurau Florența, neamul păsăresc zburătăcea, de dimineața și pînă seara, prin tufișuri. Cu ajutorul unui microfon ultrasensibil înregistra pe magnetofon, apoi pe casete, trilurile și ciripitul ciocîrliilor, sticleților, pițigoilor și al multor altor specii. Reîntors acasă, cu ajutorul sonografului, un aparat pe care îl procurase de la un laborator de specialitate, transpunea tot ceea ce înregistrase în frecvențe de unde acustice. Pietro studia aceste curbe, care defineau înălțimea sunetelor, dar și repetiția lor, timpul scurs între două triluri, precum și alte detalii. Apoi introducea toate datele în Macintosh-ul său, ultimul tip. Conștient, desigur, că pentru a putea găsi cheia limbajului păsărilor trebuia să meargă și mai departe, Pietro se adîncise în studiul tratatelor de lingvistică. În rafturile bibliotecii sale se înșirau opere de Chomsky, Benveniste, Jakobson etc. Studiase limbile monosilabice, limbile aglutinate, limbile flexionale. Jucîndu-se și combinînd pe ordinator, pîndind posibile analogii cu limbajul

uman, încerca să găsească un înțeles repetiției anumitor sunete, modulării trilurilor.

De luni de zile se încrîncenase asupra fluieratului mierlelor. Acestea se dezlănțuiau mai ales dimineața, devreme. Părea că într-adevăr comunicau între ele. Fluieratul lor era atît de felurit, de nuanțat, încît ai fi zis că sînt o adunătură de țațe care își împărtășesc ultimele bîrfe. Pietro era încredințat că în cele din urmă, cu multă răbdare, va izbuti să descifreze vorbăria asta. Că va reuși s-o înțeleagă. Și, începînd din clipa aceea, la fel cum se întîmplase cu Champollion cu hieroglifele, va putea interpreta și cîntecul altor păsări. Pînă acum însă cercetările sale nu dăduseră rezultate. Dar nu se lăsa. Și alți cercetători se străduiau să pătrundă limbajul delfinilor și balenelor. Citise multe articole despre acest subiect și aceasta îl încuraja să persevereze.

În această seară de duminică Pietro mînuia clapele ordinatorului său. Încerca să găsească o semnificație distanțelor în tonalitățile și intensitățile fluieratului mierlelor, pe care îl înregistrase chiar în aceeași dimineață. Deodată soneria telefonului îl făcu să tresară. Oare cine putea fi la ora aceasta ? Nemulțumit că era deranjat, lăsă telefonul să sune un timp. Dar, cum apelul insista, sfîrși prin a ridica receptorul.

— *Pronto !* făcu, destul de fără chef.

— *Il signor* Pietro Marcheze ?

— În persoană, răspunse Pietro.

Glasul de la celălalt capăt al firului era gros și autoritar.

— Aici e Basilio Salvo. Vă amintiți de mine ?

Basilio Salvo... Pietro avea o memorie excelentă. Numele acesta îi spunea ceva. Dar bineînțeles... Salvo era unul dintre cei mai importanți clienți ai agenției la care lucra.

— Da... da... Știu cine sînteți.

— Dragă prietene... Glasul autoritar se îndulci puțin. Aș dori să vă prezint un client... cineva foarte important... un japonez.

— Bine, dar eu nu am clienți, vreau să spun clienți personali. Ar trebui să vă adresați direct agenției.

— Nu, nu.. nici vorbă! făcu Salvo. Nu-i vorba de o operațiune. Amicul meu japonez ar dori să vă ceară un sfat, un serviciu... Ceva de competența dumitale. Care este bine cunoscută... de excepție... Ba da, ba da, degeaba protestați! Și care e gata să plătească pentru aceasta, foarte, foarte bine...

Pietro era în același timp măgulit și intrigat. Acum își amintea foarte bine de Basilio Salvo. Îl ajutase să vîndă și să cumpere acțiuni la momentul oportun. Ceea ce îi adusese un beneficiu mare. Salvo intenționase să-l răsplătească gras, dar Pietro refuzase. La fel ca toți cei din branșă, avea un comision din beneficiile agenției, iar aceasta nu admitea ca un *golden boy* să primească bacșișuri care l-ar fi făcut să coboare la statutul unui băiat de prăvălie. Mai mult încă, Salvo era un personaj neliniștitor. În cercurile de la bursă se spunea despre el că avea relații cu tot felul de înalți demnitari de stat, dar în același timp și cu alte persoane dubioase. Compania financiară care îi aparținea se spunea că îi servește doar de paravan pentru alte activități mai puțin legale. Și că participarea sa la unele societăți imobiliare nu era atît de limpede pe cît ar fi fost de dorit. Nu o singură dată avusese Pietro impresia că sfaturile sale nu îi trebuiau lui Salvo, că acesta le ceruse doar pentru a fi ferit de un eventual delict de inițiere. Cu alte cuvinte, un om față de care trebuia să fie prudent.

Pietro păstrase cîteva clipe de tăcere. Auzea respirația puternică a interlocutorului său.

— Despre ce este vorba? întrebă în cele din urmă.

— Dragul meu, e prea complicat să-ți explic prin telefon. Amicul meu, japonezul, și cu mine descindem mîine seară la hotelul Galia. Ce-ar fi să ne întîlnim poimîine, înainte de cină, în barul hotelului? Să spunem în jurul orei șapte... Vom sta de vorbă despre afacerile noastre, apoi vom cina împreună. Bineînțeles, sînteți invitatul meu.

Pietro șovăia, între suspiciune și curiozitate. Birui curiozitatea. În definitiv, oricare vor fi propunerile ce i se vor face, va putea oricînd să refuze.

— Bine, spuse el. Ne întîlnim marți, în barul hotelului Galia, la ora fixată. Bună seara, *signor Salvo*. Și închise telefonul.

Basilio își luă micul dejun în restaurantul marelui și luxosului hotel, pe care îl considera oarecum drept un al doilea domiciliu al său. Mîncase un ou fiert și băuse un suc de portocale. Înainte de a trece la cafea, își pregăti cîteva felii de pîine prăjită cu unt și dulceață. Clara și japonezul întîrziau. Departe de a fi nemulțumit, Basilio își spuse că, mai mult ca sigur, Clara avusese mai mult noroc cu japonezul decît cu Fallah. Probabil că cei doi se despărțeau greu de pat, după o noapte obositoare.

Clara îl însoțea mult mai des pe Salvo, în deplasările sale, decît Gina. Într-adevăr, dacă Basilio era amantul Ginei, el se considera drept „patronul" Clarei. Fără îndoială că i se mai întîmpla să se și culce cu salariata lui, în timpul călătoriilor. Clara era plină de imaginație și dezghețată. Dar făcea dragoste așa cum bei un pahar cu apă. Basilio prefera trupul mătăsos al Ginei și simțea față de ea un soi de tandrețe amestecată cu recunoștință.

Clara fusese cover-girl * și era nepoata unui mărunt „naș" sicilian. Datorită acestei înrudiri făcea parte din „familie" și prin urmare trebuia să se plece în fața regulilor de supunere și discreție proprii familiei. Basilio o recrutase pentru o sarcină precisă : să-i „distreze" pe unii dintre clienții săi mai grași, precum și să le smulgă informații, profitînd de clipele lor de slăbiciune, informații ce i-ar fi putut deveni utile. Mai versată decît multe dintre curtezanele plătite și totodată mai subtilă, Clara îi adusese pînă acum numai satisfacții. Pe lîngă aceste calități, ea vorbea curent engleza și, sub îndrumarea lui, redacta scrisori fără cusur. Adesea îi servea și de secretară itinerantă în cursul deplasărilor.

Salvo își terminase micul dejun și începuse să devină nerăbdător cînd îi zări pe Soukou Yama și pe secretara sa strecurîndu-se printre mesele pe care cei mai mulți dintre clienții hotelului le părăsiseră la ora aceasta. Perechea luă loc în fața lui Basilio, care își zise imediat că mai mult ca sigur avuseseră o noapte agitată. Japonezul, care de obicei abia gusta, se repezi cu lăcomie asupra ceaiului și tartinelor. Clara, mai tăcută ca niciodată, nu înceta să-i arunce priviri ciudate.

---

* Model pentru scopuri publicitare întrunind mai multe calități decît cele cerute unui simplu manechin (N.T.).

Basilio nu se înșela. Într-adevăr, Clara petrecuse, chiar dacă avusese o misiune de îndeplinit, o noapte neobișnuită. Obligațiile pe care i le impunea patronul ei uneori nu erau deloc plăcute. Relațiile de afaceri ale sicilianului — bancheri, industriași, granguri din înalta finanță, uneori și cîte un membru oarecare al „familiei" — erau în mare parte bătrîni, urîți, dacă nu de-a dreptul respingători. Astfel că, în ciuda veniturilor substanțiale, Clara își spunea cîteodată că era prost plătită pentru munca ingrată pe care o presta. Dar ca un patron cu experiență ce era Basilio îi acorda prompt o primă, îndată ce observa la Clara o scădere a zelului. Cum la fel proceda și atunci cînd îi procura o informație deosebit de prețioasă. Asemenea gratificații o făceau să se împace cu soarta, chiar dacă numai pentru un timp.

Atunci cînd Salvo îi dăduse de înțeles că urma să se ocupe de yakuza, ca niciodată perspectiva aceasta o atrăsese. Nu mai făcuse dragoste cu un bărbat originar din extremul orient. Japonezul, despre care nici nu ar fi putut spune dacă e tînăr ori bătrîn, avea darul s-o scoată din monotonia cea de toate zilele. Mai mult chiar, încă de cînd se aflau în vila de pe malul mării, tatuajele sale exotice o fascinaseră. În timp ce se strecurase, urmînd instrucțiunile primite, în apartamentul pe care îl rezervase Basilio japonezului, simțise deodată o curiozitate vecină cu excitația. Cu toate acestea, între excitație și curiozitate este o mare deosebire. Dar japonezul, spîn și durduliu, semănînd mai degrabă cu un preot budist decît cu un *mafiozo* întreprinzător, se dovedise, în felul său, un amant cu totul neobișnuit. Adept al tantrismului *, adăuga stăpînirii de sine un rafinament extrem. Natura nu fusese darnică cu el. Dar se folosea de ceea ce avea cu multă pricepere. Ca un veritabil yoghin al dragostei, cunoștea arta de a-și întîrzia orgasmul peste orice închipuire. Se folosea de aceasta pentru a dărui partenerei sale mîngîieri perverse. Spre marea ei uimire, Clara juisase de mai multe ori la rînd. În cele din urmă îl rugase s-o cruțe. Yakuza însă, fără menajamente, îi im-

* (De la *tantra*, scrieri hinduse și budiste din sec. IX—XIII). Curent religios opus interdicțiilor brahmanismului. (N. T.)

pusese tot felul de poziții acrobatice, inspirate din Kamasutra *. Pozițiile acestea deformau tatuajele sale atît de comic, încît tînăra femeie trăise clipe de rîs și de plăcere. Cu alte cuvinte, cei doi petrecuseră o noapte albă, datorită erotismului său dezlănțuit, care o lăsase sleită de puteri. Și oarecum dezgustată. „Ce-i prea mult, nu-i bun, își spunea. Omul ăsta e un adevărat demon. Femeia nu se reduce doar la un mic organ bun numai pentru erecția bărbatului. Dar afurisitul ăsta de yakuza are resurse nebănuite, Basilio va trebui să țină seama de aceasta."

Salvo respectase aperitivul devorant al oaspetelui. Rămăseseră printre ultimii din restaurant. Pînă și personalul dispăruse. Nu era nimeni care i-ar fi putut auzi. Îndată ce Soukou Yama își turnă o a doua ceașcă de ceai, Basilio hotărî că sosise momentul de a trece la chestiuni mai importante.

— Aseară, înainte de a mă culca, am citit presa internațională. Tipul care conducea Akabono Hiraku s-a prăbușit...

— Mitsuaki Tai ?... Da, prăbușit, confirmă yakuza muind un biscuit în ceai. Datorii. Trei sute miliarde.

— Yeni ?

— Da. Bani la noi.

— Ce s-a întîmplat ?

— El vrut fugit buzunare pline. Familia de la mine...

— Familia lui Sumiyoshi-rengo ?

— Da. Arestat la el. Pus răcoare.

— O lovitură grea pentru voi. Dar, una peste alta, afacerile nu vă merg prea rău.

— Rău. Foarte rău. Bursa scăzut. Indice Nikkei la pămînt. Yankeii profitat, făcut presiuni. Noi trebuie importat, mereu importat...

— Mă faci să rîd ! exclamă Salvo. Voi japonezii exportați mașini, echipamente electronice, semiconductori și toate celelalte... Și nu vreți să importați nimic ?

Soukou Yama se strîmbă dezaprobator.

— Nu putut, spuse el. Faliment. Mult faliment. Întreprinderi, companii, bănci...

---

* Scrieri erotice, Kama fiind un Eros al mitologiei hinduse. (N. T.)

— Nu te mai smiorcăi. Toți yakuza, cel puțin, și o știu din surse sigure, au adunat profituri uriașe. Haide, haide, cunosc melodia ! Acapararea societăților, operații financiare sălbatice, speculații cu valori imobiliare și cîte și mai cîte !

— Tu exagerat, Basilio. Conjunctura acum nu bun. Concurență, prea mult concurență. Familii certat. Făcut război.

— Dacă nu mă înșel, familia ta controlează regiunea Tokio.

— Da. Noi, Tokio. Tanagawa-kai, Kanto, Yamagushi-gumi, Osaka. Yamagushi, oh ! Foarte rău ! Mult omorît !

— Ca și Corleone în Sicilia. Și voi puneți nenorocirile voastre pe seama americanilor ?

— America mare pericol. Senat, Tezaur. Președinte... Toți dușmani. Cer noi deschidem frontierele. Împiedică la noi investim...

— În concluzie, ați fi de acord să-i zdruncinăm puțin ? Să le facem nițeluș viața amară ?

Japonezul tuși ușor să-și dreagă glasul.

— Ideea la tine, Basilio, plăcut mult. Tu cunoscut bine băiat ce întîlnit seara asta ? Tu crede poate ajutat la noi ?

— Și încă cum ! Băiatul e un geniu. Pentru el, a forța sistemul de zăvorîre a lui Chase Manhattan sau a lui Citybank, e o joacă de copil. În schimb noi, noi nu sîntem copii. Odată în posesia codului pe care îl va descoperi pentru voi, veți putea să-i strîngeți în chingi pe yankei cît veți pofti.

Aprinzîndu-și o Davidoff urmă, schimbînd tema.

— După cîte am înțeles, ai tăi au întîmpinat favorabil propunerea mea. Dovadă că ești aici. Dar au acceptat și clauzele contractului ?

O undă de nemulțumire trecu pe chipul japonezului.

— Da ? Eu am spus o dată.

— Dar aș vrea s-o mai aud încă o dată.

— Comisie depune pentru tine la Uniunea bănci Elveția. Pe cont cifrat. Băiat mare dat mie codul, eu dat ție număr cont.

Salvo însoțise cuvintele japonezului aprobînd din cap.

— Foarte bine, spuse. Sînt sigur că între noi, „nașii“, toate se vor petrece cum nu se poate mai corect. De altfel, dacă unul ar vrea să-l tragă pe sfoară pe celălalt, ar fi primejdios. Și tu și eu avem brațul lung...

— Foarte lung, confirmă yakuza zîmbind. Dar... Soukou Yama își încruntă sprîncenele, abia vizibile. Tu crede băiat — mic geniu — merge combinație cu tine ?

— Va merge. Trebuie doar plătit prețul. Pe care îl vom scade, pe din două, din comisioanele noastre. Nu există om întreg la minte care să refuze o ofertă bine cîntărită. Și nu există oameni mai întregi la minte ca informaticienii.

— Tu, dreptate, zise Soukou Yama ridicîndu-se și împingînd scaunul. Tu și eu revedem diseară. Acum eu vizitat orașul, *duomo*...

Salvo se întoarse către Clara, care asistase la discuție fără a scoate o vorbă.

— Fetițo, nu vrei să-i fii ghid prietenului nostru ?

Spre mirarea sa, Clara se eschivă. Pretextă că ar avea de făcut cumpărături pe Via Monte Napoleone. Afară de asta mai ținea și să urmărească o paradă a modei la unul din marii creatori milanezi. Basilio nu insistă. Uneori știa să respecte capriciile colaboratorilor săi.

4

Salvo nu dispunea numai de vila de pe coasta Liguriei, ci mai avea la Milano, Roma și Palermo apartamente somptuoase, unde din cînd în cînd dădea recepții strălucite, dar în care nu locuia decît rareori. Mare călător și burlac înrăit, prefera hotelurile de lux, unde era pretutindeni bine servit, putînd totodată să schimbe decorul. Chiar și la Milano, unde se afla sediul companiei sale, descindea mai degrabă la hotelul Galia sau în alte palate, decît în apartamentul din Via Mazoni, care îi producea un insuportabil sentiment de singurătate.

Pentru Clara închiriase un studio elegant într-un imobil situat nu departe de birourile companiei. Clara era însă obligată să-și urmeze patronul pretutindeni, astfel că rareori călca pragul locuinței sale. Prin natura lucrurilor, acesta îi folosea mai mult drept cutie poștală decît cămin. Cu toate acestea, în dimineața asta era nerăbdătoare să ajungă acasă. Coborînd din taxi, se grăbi să sune la portar.

— Bună ziua, domnișoară, o întîmpină acesta, cu un puternic accent calabrez. Ați călătorit bine ?

Clara nu-l putea suferi. Avea fălci de gorilă, rareori era bine bărbierit, iar părul îi era aspru și negru. Cînd se afla în fața ei, ochii săi mici, de obicei iscoditori prin fire, erau ațintiți întotdeauna asupra pubisului ei.

— Aveți corespondență pentru mine ? întrebă sec, fără a-și da osteneala să răspundă la întrebare.

Portarul se întoarse în loja lui și reveni ținînd în mînă trei scrisori. Pe chipul Clarei era zugrăvită decepția.

— Iată corespondența dumneavoastră, zise omul.
— Asta-i tot ?
— Asta-i tot, domnișoară. Văd că nu aveți bagaje. Înțeleg că...
— Da, spuse Clara nervoasă. Urc pentru o clipă și cobor. Trebuie să plec din nou.
— Cum doriți, mîrîi portarul părînd ofensat.
Clara luă unul din cele două ascensoare ce așteptau la parter și, în timp ce urca la etajul șase, deschise pe rînd plicurile, cu un aer plictisit. Cîteva rînduri de la unchiul ei, care îi cerea vești... O scrisoare din partea băncii, conținînd situația intrărilor și ieșirilor, precum și ultimul sold. Factura companiei de electricitate... Odată ajunsă pe palier scoase cheile și deschise ușa. Locuința era cufundată în penumbră ; alergă la ferestre și trase storurile. Un val de lumină pătrunse în încăpere. Fără a arunca măcar o privire spre bibliotecă, spre divanul-pat, sau către vitrina în care erau expuse cîteva bibelouri frumoase, Clara se repezi la telefon. Cu mîna tremurîndă, compuse un număr.
— Alo, Sabine, strigă în receptor, cu voce răgușită. Nu cumva e bolnav ? Da, da, eu sînt, Clara. Nu e bolnav ?... Nu ?... Dar de ce dracu' nu-mi scrii în mod regulat, așa cum ne-am înțeles ? Nu am găsit nici o scrisoare de la dumneata și m-am speriat cumplit ! Bine !... Pot să mă reped pînă acolo ? Perfect !... În cel mult un ceas sînt la dumneata !...
Clara scoase un oftat de ușurare și se lăsă să cadă în singurul fotoliu din apartament. Deci micul ei Mario era sănătos. Copilul acesta era marea ei taină și marea ei grijă. La nici douăzeci de ani, însărcinată, hotărîse să renunțe la legătura ei de dragoste cu Francesco, redactorul șef al revistei care o lansase cover-girl. Era conștientă că acest copil va deveni un mare obstacol în cariera ei și se gîndise în mod serios să-l avorteze. Dar foarte curînd ceva foarte adînc din firea ei s-a împotrivit acestei idei.
— Atenție, Clara, ai început să prinzi forme, îi spusese Francesco. Nu-i prea bine pentru meseria ta.

Nu îi dezvăluise nimic despre starea în care se afla acestui ticălos care se săturase de ea și alerga după alte fuste. Clara făcuse o mare greșeală ; o greșeală de tinerețe, pe care era gata s-o plătească. Își pierduse tatăl — antreprenor de lucrări publice — în urma unei răfuieli dintre clanurile din Palermo. Mama murise la puțin timp după aceea, de inimă rea. Clarei nu îi rămînea decît o singură rudă, un unchi, primarul unui orășel sicilian și membru al „nobilei familii". Nici nu putea fi vorba să-i spună ce i se întîmplase căci, conform tradiției, o chestiune de onoare, așa cum ar fi considerat-o, nu putea avea decît urmări foarte neplăcute pentru Francesco și chiar și pentru ea. Astfel încît s-a retras, luînd toate măsurile de siguranță, într-un sătuc pierdut în munți, așteptînd cu răbdare mîntuirea. După cîteva luni, cu ajutorul moașei din sat, născuse un băiețel voinic.

Între timp însă toate economiile ei se topiseră precum zăpada la soare. Trebuia cu orice preț să-și găsească o slujbă. Avînd în vedere situația, nu putea cere ajutorul lui Francesco și nici să reia colaborarea cu revista de mode pe care acesta o conducea. Din pricina timpului petrecut în sat, ori poate datorită maternității ? Privindu-se în oglindă constatase că nu mai avea acea prospețime a primei tinereți, care îi cucerise pe fotografi și în cele din urmă pe Francesco. Dar se hotărîse să lupte, să caute alte reviste. În ultimă instanță, era gata să accepte și un post de secretară. Nu își încercase pînă atunci puterile în profesiunea aceasta, dar gîndea că ar fi calificată. Mulțumită fondurilor modeste moștenite de la părinți își completase pe cît fusese posibil studiile într-unul dintre cele mai cunoscute colegii din Neapole. Vorbea destul de bine engleza și știa să bată la mașina de scris. Nu avea de gînd să facă nazuri. Avea mare nevoie de bani. Încredințase băiatul unei doici pe care o găsise printr-un anunț în *Corriere della Sera*. Femeia îi făcuse o impresie bună. Locuia într-o casă modestă dintr-un cartier popular, dar care părea primitoare și sănătoasă. Soțul ei, muncitor în construcții, murise într-un accident de muncă și văduva nu izbutea să-și crească fetița în vîrstă de un an doar cu pensia de pe urma defunctului.

Cu toate acestea nu pretindea o sumă prea mică. Clara se vedea nevoită, la rîndul ei, să găsească cît mai repede o sursă de cîștiguri substanțiale.

Primele demersuri ale fostei cover-girl i-au adus numai amărăciune. Degeaba prezenta ca referințe copertile de revistă care îi reproduceau mutrișoara frumușică, cei de la revistele concurenței comparau pe furiș frumoasele fotografii cu originalul și clătinau din cap. Ca adevărați profesioniști ce erau, nici nu aveau nevoie de probe pentru a-și da seama că pentru Clara nu mai era loc în meseria aceasta.

Împăcîndu-se cu soarta, Clara încercase la centre de plasare în speranța că va găsi un post de secretară. Din cînd în cînd era convocată și, de data aceasta, era supusă unei probe. Din păcate, chiar dacă ortografia și ținuta erau impecabile, cunoștințele de stenografie lăsau de dorit și viteza cu care bătea la mașină era insuficientă față de pretenții. Mai mult decît atît, secretarelor moderne li se cerea să fie inițiate în „tratarea textului", ceva despre care Clara abia dacă știa ce înseamnă. Dintr-un eșec într-altul, ajunsese în pragul disperării.

Apoi cerul se înseninase brusc. În vara care urmase nașterii băiatului, unchiul ei, „nașul", o poftise să petreacă cîteva zile de odihnă la el, în provincia Agrigente. Clara acceptase. Acolo, în timpul unei mici recepții de la primărie, îl întîlnise pentru prima oară pe Salvo. Marele afacerist se afla în regiune în nădejdea de a obține unele concesii imobiliare. Unchiul Clarei nu scăpase prilejul de a-l invita la o degustare de vinuri care întrunea notabilitățile orașului. Clara fusese și ea poftită iar Salvo o remarcase imediat.

— Ce frumoasă nepoată ai, Sereni ! observase marele „naș" din Milano.

— Nu este numai frumoasă, răspunse unchiul. Este și foarte inteligentă. Unde mai pui că vorbește și engleza, precum ducesa de Windsor. Și face parte din „familie". N-ai nevoie de o secretară ? Ți-ar fi folositoare și credincioasă.

Salvo nu spusese nu. Și după o discuție între patru ochi, o luase fără vorbe multe la el, la Milano. De atunci — adică de aproape cinci ani — Clara avusese destule

prilejuri să-i aducă servicii utile și loiale. E adevărat, de un fel pe care nu și-l imaginase, care o scîrbea uneori, dar în care devenise expertă. Oricum, veniturile regulate pe care putea conta acum rezolvaseră toate problemele pe care le avusese.

Clara tresări și se uită la ceas. Iată, trecuseră cinci minute de cînd se complăcea amintindu-și trecutul. Se bucura dinainte să poată petrece o zi întreagă cu băiețelul ei. Trebuia să profite de scurtul timp ce-l avea la dispoziție. Din pricina întîlnirii fixate cu acel *golden boy* urma să fie înapoi la hotel înainte de ora șapte. Și în primul rînd mai avea de cumpărat o jucărie pentru Mario și cîteva fleacuri pentru ea însăși, ce îi vor servi drept justificare a timpului.

Salvo nu știa nimic despre existența copilului. De cîteva ori se întîmplase să-i spună : „Ce e bine, Clara, e că în afara unchiului tău nu ai alte rude. Trăim vremuri pline de primejdii. Cu cît ai mai puține legături cu atît mai bine.“ Dacă vreodată îi trecuse prin minte să-i spună adevărul, cuvintele lui o preveniseră împiedicînd-o să o facă. Dar în suflet i se cuibărise o neliniște care o frămînta fără încetare. Desigur că nu-și putea închipui din ce direcție ar putea veni amenințările de care pomenise Salvo. Și nici nu-i era prea clar din ce pricină s-ar putea abate. Asta însă nu însemna că nu lua nenumărate măsuri de precauție atunci cînd se ducea să-și vadă băiatul. A bate magazinele înainte de a lua autobuzul care avea s-o ducă în mahalaua în care locuia doica i se părea un mijloc de a-și pierde urma. În timp ce făcea cumpărături se asigura că nu este urmărită.

Cartierul era sărăcăcios, dar nu avea faimă rea precum avea Greba sau Corso Buenos Aires. Pur și simplu era ceva mai gălăgios și mai animat. Cafenelele, cele mai multe aparținînd celebrului Adolfo, proprietarul întregului Ponte Rosso, alternau cu mici prăvălii și gherete mizere.

Casa doamnei Sabina era ceva mai cochetă. Răposatul ei soț, dulgher de meserie, o reclădise adăugîndu-i un etaj. Era înghesuită între brutăria învecinată, din care venea un miros plăcut de pîine proaspătă și un hotel

mărunt și infect care emana o duhoare de bucătărie proastă. Pe scările hotelului leneveau cîțiva muncitori șomeri din cartier. La fel ca întotdeauna, apariția Clarei iscă senzație. Prea era frumoasă și bine îmbrăcată pentru a putea trece neobservată. Pe lîngă aceasta, mai era și încărcată cu pachetele cumpărate. *Disoccupati* * o întîmpinară cu fluierături și glume deocheate.

— Hei, ia spune, frumoaso, cîștigi bine cu meseria ta !

— Cred că bate trotuarul pe corso...

— Gagiul tău e mînă spartă, pe cinstea mea, te răsfață ca pe o prințesă !

Clarei îi displăceau toate astea, dar se obișnuise. Cum vizitele ei în cartier erau chiar mai rare decît ar fi dorit, locatarii hotelului se schimbau, așa încît cei care o sîcîiau nu erau niciodată aceiași. Ceea ce îi împiedica să sară peste cal. Se abținea să răspundă la vorbe în care admirația și mojicia făceau casă bună. Ce importanță avea că oamenii aceștia aspri vedeau în ea o prostituată ! Își explicau în felul lor eleganța ei, ce nu putea să pară decît neobișnuită în mediul acesta de oameni săraci, și nu căutau mai departe.

Clara sună îndelung la ușa doicii. După un timp Sabine veni să deschidă. Era o femeie voinică și jovială ; purta o bluză și o fustă lungă, neagră. Părul îl avea strîns într-un coc uriaș.

— Am auzit soneria, dar tocmai aveam treabă în bucătărie, se scuză ștergîndu-și mîinile pe șorț.

Vederea pachetelor cu care era încărcată Clara îi smulse o exclamație de mulțumire.

— Dar nu trebuia, doamnă ! De fiecare dată cînd veniți parcă ar fi Crăciunul !

Clara observă abia acum pe micuța Nora, ce se ascundea în spatele mamei sale.

— Unde-i Mario ? întrebă.

— E în pat, răspunse doica, fără a înceta să zîmbească.

— În pat ? E bolnav ? Oh, am simțit eu ceva !... De ce nu mi-ați spus nimic ? Și nici la telefon, mai înainte...

---

* Șomeri, oameni fără ocupație (în italiană în text) (N.T.)

Se repezi în camera de zi, ce servea și de sufragerie și azvîrli pachetele pe masă.

— Haide, liniștiți-vă, făcu Sabine pe un ton împăciuitor. Nu am vrut să vă speriați pentru un fleac. E puțin bolnav, dar nu-i nimic grav... Vărsat de vînt... Toți copii o fac, mai devreme sau mai tîrziu... Toți trec prin asta. Și Nora a avut !

Clara pusese piciorul pe prima treaptă a scării care ducea către camera de la etaj a copiilor. Se întoarse către gazdă, care era în urma ei.

— Ați chemat doctorul ?

— Bineînțeles că l-am chemat. Chiar și ieri l-a examinat pe micuț. Mi-a spus că în cel mult o săptămînă se va putea ridica din pat...

Clara urcă repede scara și pătrunde în camera mansardată rezervată copiilor. Mario era în patul său, cu spatele sprijinit pe o pernă mare. Obrazul, puțin umflat, era acoperit cu mici pete roșii, din care multe cu crustă.

— Dragostea mea ! Îngerul meu ! șopti Clara aplecîndu-se asupra copilului.

— Să nu îl sărutați ! o opri doica. Și adulții se molipsesc. Doar dacă ați avut cumva boala în copilărie...

Clara se opri la cîțiva centimetri de obrazul băiatului. Oare avusese vărsat de vînt cînd era mică ? Nu își putea aminti. Oricum nu era momentul să se îmbolnăvească prostește. Cum i-ar putea explica lui Salvo ? Se îndreptă privindu-l pe micul Mario de la oarecare depărtare.

— Spune-i bună ziua lui mămica, drăguțule, interveni doica.

— Bună ziua, mamă, făcu Mario fără prea mare tragere de inimă.

Clara simți cum i se strînge inima. Era ca de fiecare dată cînd îl vizita. Era prea departe de el, lipsea prea mult de lîngă el, ca băiatul să poată recunoaște în ea pe mama lui adevărată. Și, de fiecare dată, trebuia să se străduiască mult pentru ca relațiile lor să se încălzească cît de puțin. Privirile i-au căzut deodată asupra mîinilor copilullui. Mînuțele îi erau cuprinse în mănuși, cu șireturile legate în jurul încheieturilor.

— Asta ce mai e ? exclamă Clara, nedumerită.

— Domnul doctor Marinelli le-a prescris. Să nu își zgîrie cojile. Ca nu cumva să-i lase cicatrice urîte.

Clara o trimise pe doică să aducă pachetele. Puse deoparte pe cel ce conținea eșarfa de mătase și parfumul Guerlain, lăsîndu-le pe Sabine și pe fetiță să le desfacă pe celelalte. Doica rămase în admirație în fața poșetei din piele adevărată, iar Nora strîngea cu drag la piept o păpușă frumoasă, care spunea „mama". Lui Mario îi adusese cărți cu poze și o mașinuță electrică, o minusculă Ferrari, ultimul model. Așeză darurile pe pat dar, din cauza mănușilor, Mario nu era în stare nici să răsfoiască cartea și nici să se joace cu mașinuța. Sabine și Nora o îmbrățișară mulțumindu-i. Mario nu avea voie s-o sărute. Oare avea măcar dorința ?

Venise ora prînzului. Sabine coborî la bucătărie și aduse o tavă și trei farfurii cu spaghete *alla Bolognese*.

— Mario a mîncat mai devreme, zise ea. Bietul băiat nu poate ține nimic în mînă, din cauza mănușilor. Trebuie să-l hrănesc cu lingura.

Așezate pe podea, mama și fiica își goleau acum farfuria cu mare poftă. Pretextînd că trebuie să-și menajeze silueta, Clara depuse curînd farfuria ei pe tavă.

În timp ce înfășura spaghetele în jurul furculiței, Sabine comenta situația politică. Ea vota pe comuniști. Bărbatul ei fusese mare militant. Auzind-o ai fi zis că în Italia comuniștii ar fi singurii oameni curați. Toți ceilalți erau corupți. Nu aveai decît să privești la cele ce se întîmplau în Calabria și Sicilia, spunea ea, acum cînd se apropiau alegerile municipale. Mafia omorîse pînă acum vreo zece candidați și ăsta nu era decît începutul...

Continuă pe același ton o bună bucată de timp. Clara nu o mai asculta. În sfîrșit, femeia adună farfuriile și se retrase scuzîndu-se că trebuie să spele vasele și să pregătească masa de seară. În timp ce cobora pe scară, urmată de mica Nora („ o fată trebuie să-și ajute mama în gospodărie"), o preveni pe Clara că va lăsa pe masa din camera de zi factura medicului.

Rămasă în sfîrșit singură cu Mario, Clara îi arătă pozele din cărțile pe care i le adusese, îi citi cîteva basme și puse mașinuța electrică să alerge pe podea. Orele s-au scurs astfel repede.

— Dragul meu, îi spuse la urmă, acum trebuie să plec.

— Ai să te întorci ?

Clara simți cum o cuprinde un val de fericire și recunoștință.

— Vrei într-adevăr să mă întorc ?

— Da, da, spuse Mario, cu privirea îndreptată asupra micului Ferrari.

Clara se crispă. Copilul o dorea pe ea, ori darurile pe care i le aducea. Amînă să găsească răspuns la această întrebare dureroasă. Cu nici un preț nu trebuia să ajungă cu întîrziere la hotelul Galia. Adună poșeta și pachetul ce urma să-i folosească drept alibi și trimise de departe sărutări înfocate lui Mario.

La bucătărie își luă rămas bun de la Sabine și fiica ei. Fetița o îmbrățișă și Clara nu se putu abține să-i spună încă o dată doicii să aibe grijă mare de copil și să-i scrie imediat ce se va însănătoși.

Înainte de a ieși din casă depuse pe masă cîteva bancnote mari. Suma depășea cu mult factura medicului.

5

Clara se uită din nou la ceas. Șapte și zece. Întîrziase foarte puțin. Barul hotelului Galia era cufundat într-o lumină difuză și învăluitoare. Instalația de climatizare asigura o răcoare ce contrasta mult față de canicula ce domnea afară. Salvo și Soukou Yama o așteptau instalați în fotoliile adînci din piele din jurul unei măsuțe rotunde. Aleseră un colț mai retras, în fundul barului. Cîțiva bărbați și femei erau așezați la mese sau pe scaunele înalte de la tejgheaua în spatele căreia barmanii agitau shakere, preparînd cocteiluri. Femeile își etalau toaletele elegante. Bărbații purtau costume ușoare, din pînză de in sau alpaca. Americanii erau ușor de recunoscut, după cămășile lor înflorate și după felul de a vorbi în gura mare.

Clara se aruncă într-unul din fotoliile libere, cu fața spre japonez și făcu semn unui chelner care tocmai trecea.

— Un scotch cu gheață multă ! Și repede !... Sînt moartă de sete, adăugă, adresîndu-se celor doi.

— Și cumpărăturile tale ? întrebă Salvo, cu ochii la pachetele de la picioarele Clarei.

— Ei, doar cîteva fleacuri ! răspunse ea degajat.

— Și parada modei cum a fost ? o mai întrebă Salvo, pentru a-și arăta interesul.

— Ca totdeauna, rochiile lui Salvatore Ferragamo sînt minunate. Dar nu-s de nasul meu, sînt mai scumpe decît cele ale lui Dior, spuse Clara puțin tulburată de propria ei minciună.

Chelnerul îi aduse paharul cu scotch on the roks comandat și Soukou Yama îl ridică pe al său către ea. Un fel discret de a-i arăta că nu uitase noaptea petrecută împreună. Clara ridică și ea paharul, din care sorbi apoi îndelung.

— Tu ai venit la timp, observă Basilio, dar zăpăcitul ăla întîrzie.

Cum Clara se întorsese puțin cu fața către intrare zări un bărbat tînăr, deșelat și puțin adus de spate, care venea spre ei cu pas șovăitor în timp ce-și ștergea ochelarii.

— Iată-l, mîrîi Salvo. Cam tîrziu, începusem să-mi fac gînduri.

— Ăsta e geniul tău ? făcu Clara ironic și strîmbînd din nas.

— Să nu-i judeci niciodată pe ceilalți după aparențe, spuse Basilio sentențios.

Pietro Marcheze se îndrepta acum spre masa lor. În realitate recunoscuse pe japonez înaintea lui Salvo. Fu mirat să constate că cei doi bărbați erau însoțiți de o tînără frumusețe. Prezența acesteia — destul de neobișnuită pentru o întîlnire de afaceri — i se păru liniștitoare.

Cînd *golden boy*-ul ajunse în dreptul mesei, Basilio și japonezul se ridicară în picioare. Sicilianul strînse mîna tînărului minune.

— Bună seara, Pietro Marcheze, încîntat să vă văd. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Soukou Yama, mare financiar din Japonia... Și Clara Bonnaci, secretara mea...

Pietro se scufundă în fotoliul rămas liber, iar Salvo făcu semn unui chelner care, de la depărtare, aștepta ordinele sale.

— Ce dorești să bei, dragă prietene ? Un whisky ? Un Martini ? un...

— Mulțumesc, *signor* Salvo. Uneori beau vin, dacă n-am încotro, alcool însă niciodată.

— La fel ca emirul nostru ! jubilă Basilio adesîndu-se japonezului. Dar, desigur, din cu totul alte motive !

— Emirul vostru ! se minună Marcheze.

— Nu dați atenție, aruncă Salvo zîmbind cu subînțeles japonezului, e vorba de o relație de afaceri, un musulman foarte bigot.

— Pe mine nu convingerile religioase mă împiedică să... pur și simplu nu suport alcoolul... Adu-mi, te rog, adăugă întorcîndu-se către chelner, un pahar cu sifon, cu o feliuță de lămîie.

— Iată unul pe care nu-l vom putea îmbrobodi dîndu-i să bea, glumi cu stîngăcie Salvo.

Pietro nu răspunse. Privea pe furiș chipul ars de soare al Clarei. Oare cum era posibil ca o femeie cu trăsături atît de fine, de rasată, să fie secretara unui tip atît de dubios și grosolan ?

— Am răspuns invitației dumneavoastră, *signor* Salvo, însă nici acum nu cunosc scopul acestei întrevederi.

Chelnerul se întoarse cu paharul de sifon comandat, cu o grabă care demonstra că hotelul știa să-și cîntărească clienții. Salvo așteptă să se eclipseze înainte de a răspunde.

— Dragă prietene, spuse coborînd glasul, țineam să ne vedem din cauza reputației dumitale. De asemeni și datorită faptului că în trecut nu am avut decît să mă felicit în urma colaborării noastre. Cu toate că am lucrat puțin împreună, de fiecare dată a fost cu folos...

Marcheze se încruntă. Salvo îl tămîia luîndu-l pe departe, ceea ce îi displăcea. Cu experiența pe care o avea în relațiile cu oamenii, Salvo sesiză imediat enervarea informaticianului și schimbă pe loc tactica.

— Sînt sigur, continuă el, că nu vă plac ocolișurile. Și eu sînt un om dintr-o bucată. Să mergem direct la țintă !... Am dorit să ne vedem pentru a discuta o afacere de cea mai mare importanță. Dar, înainte de toate... (Salvo introduse cu bună știință o pauză de efect.) Ați avea ceva împotrivă să cîștigați un milion de dolari ?

Marcheze simți cum pălește. Un milion de dolari era o sumă fabuloasă. O sumă care te putea ameți. S-o cîștige dintr-o singură lovitură, înseamnă să-și dubleze, de azi pe mîine, economiile.

— Ce aș... așteptați de la mine, se bîlbîi, care să valoreze atîta ?

„În regulă, gîndi Salvo, prostănacul ăsta mare înhață momeala. Totul e acum să nu-l sperii“.

— E de la sine înțeles că pentru o sumă atît de frumușică așteptăm de la dumneata, așteptăm ceva... cum să spun... destul de neobișnuit... și destul de dificil... Dar care în mod sigur vă este la îndemînă.

— Adică ?

— Ei bine, iată : amicul meu japonez, aici de față ar dori să-i procurați „cheia codului“, care permite accesul la sistemul informatic al lui Chase Manhattan Bank. Pentru un cunoscător de geniu al ordinatoarelor asta n-ar trebui să...

— Dar bine, sînteți nebuni ! întrerupse Marcheze. Manhattan este una dintre cele mai mari bănci americane. Girează majoritatea caselor de economii din Statele Unite.

— Într-adevăr. Tocmai de aceea se interesează de ea prietenul meu Soukou Yama.

— Dar e zăvorîtă precum un buncăr ! urmă Marcheze odată pornit.

— Nu pentru dumneata, dragă prietene ! îl corectă Salvo.

Pietro tăcea. Își scosese ochelarii și îi ștergea cu o bucată de piele de căprioară pe care o trăsese din buzunar. Clara fu mișcată de privirea sa de miop. Fără ochelari, *golden boy*-ul părea zgribulit și lipsit de apărare.

— Presupunînd, domnilor... spuse Marcheze, în timp ce își așeza ochelarii pe nas, da, presupunînd că aș putea găsi „cheia codului“ care vă interesează,... Ceea ce nu-i sigur... deloc sigur !... La ce v-ar servi ?

Salvo se întoarse complice către japonez, care pînă atunci nu deschise gura.

— Poate că domnul Soukou Yama ne-ar putea da cîteva lămuriri în privința asta. Dar, cu toate că înțelege bine italiana, nu vorbește decît engleza.

— Rog scuzați la mine, spuse japonezul. Engleza al meu nu bun. Dumneavoastră pus întrebare greu. Grup financiar nipon trimis la mine Milano. La mine nu cunoaște intenții grup financiar. Eu intermediar. Eu însărcinat oferit dumneavoastră un milion...

— De dolari, completă Salvo.
— ...atunci cînd, continuă Soukou Yama, dat la noi „cheia cod".
Marcheze șovăi cîteva momente, apoi replică într-o engleză perfectă.
— Domnilor, totul e bine cîntărit, vă pot spune că nu am nevoie de banii dumneavoastră. Nu sînt de acord să vă fac serviciul pe care mi-l cereți. Adresați-vă altcuiva !
Acestea spuse, se ridică pregătindu-se să părăsească masa.
— E ultimul dumitale cuvînt ? îl întrebă Salvo, fără a-și da osteneala să își ascundă nemulțumirea.
— E ultimul meu cuvînt.
— Chiar dacă v-am cere, pentru aceeași sumă, ceva mai ușor. De pildă accesul la sistemul informatic al unui mare broker ca Merril Lynch ?
Pe fruntea *golden boy*-ului apăruse picături de sudoare.
— Chiar și în cazul acesta, spuse el. M-ați înțeles greșit. Refuz să particip la afacerea asta pentru că o găsesc destul de dubioasă, pentru a nu spune... scuzați-mi cuvîntul... murdară.
— Dar dacă v-am oferi un milion și jumătate ? chestionă Salvo, după ce îl consultase din ochi pe japonez.
— Oricare ar fi suma pe care mi-ați oferi-o, refuz. Am destui bani. Mai mulți decît îmi trebuie. Și nu am decît o singură pasiune : limbajul păsărilor.
— Limbajul cui ? întrebă Salvo căruia i se părea că nu auzise bine.
— Da, al păsărilor, făcu Marcheze. Domnilor, doamnă, omagiile mele !
Pietro Marcheze se înclină ușor și, întorcîndu-le spatele, porni să străbată cu pasul său șovăitor holul hotelului.
Salvo și japonezul îl urmăreau cu priviri uluite.
— La mine crede băiat acesta ciudat, constată Soukou Yama.
— Zi mai bine că-i lunatic, confirmă cu ciudă Salvo. În orice caz, o nucă mai greu de spart decît crezusem.

Un catîr! Mă tem că va trebui să-l tragem un pic de urechi. Chiar de-ar fi să-l doară.

Salvo își mușcă nervos buzele.

— Limbajul păsărilor,... ați mai auzit așa ceva? reluă el. El însuși e o pasăre ciudată! Bine, vom vedea!... Pînă una alta tu, Clara, vei pune mîna pe el. Puștiul ăsta cu bube dulci o fi el un geniu al ordinatoarelor, dar în viața de toate zilele nu-i decît un amărît. I-am surprins privirile, i-ai făcut o impresie puternică. Cu farmecul tău și cu dibăcia ta îl vei aduce sigur pe calea cea bună.

Nu era prima dată cînd Salvo îi trasa Clarei asemenea sarcini delicate. Astăzi însă tînăra femeie se împotrivea, în forul ei interior. Oare din pricina acestei după amieze pline de amărăciune pe care o petrecuse la căpătîiul copilului ei bolnav? Sau poate pentru că tînărul Marcheze pomenise de păsări? Ca niciodată, îi lipsea încrederea în forțele sale.

Avea presimțirea că va avea de înfruntat dificultăți cum nu mai cunoscuse, în care îi va fi foarte greu să se descurce. O cuprinse brusc dorința să lase totul baltă. Să întoarcă spatele patronului ei. Să-l facă să înțeleagă că se săturase să se culce cu bărbații pe care nu ea îi alesese. Din păcate însă nevoia ei de libertate se lovea de realitatea crudă. Avea nevoie de banii lui Salvo. Pentru a se îmbrăca, pentru a-și satisface gusturile costisitoare și pentru a putea plăti pe doamna Sabina, doica.

La rîndul său, Salvo însuși era mai puțin sigur de succesul Clarei decît lăsase să se înțeleagă. Purtarea acestui nenorocit de *golden boy* îl descumpănise. Un bărbat tînăr, care refuza net un milion de dolari, nu putea fi întreg la minte. Iar un informatician care își recunoștea drept singură pasiune „limbajul păsărilor“, avea sigur ceva la scufiță. Nu, pentru Clara nu va fi o treabă ușoară. Și dacă nu va reuși, era hotărît să recurgă față de acest mărunt *signor* Marcheze, care îndrăznea să-l înfrunte, la mijloace mai dure.

Cum Soukou Yama își rezervase pentru a doua zi dimineață un loc în avionul de Tokio, cei trei au hotărît de comun acord să ia masa împreună în restau-

rantul hotelului. Cina a fost de-a dreptul sinistră. În tot timpul mesei nici Salvo și nici japonezul nu și-au descleștat gura. Intervențiile timide ale Clarei au rămas fără ecou.

După cafele și ultimul păhărel, yakuza, pretextînd că urma să se trezească devreme, le ceru permisiunea să se retragă. Rămași singuri, Basilio șopti Clarei :

— Du-te să-l consolezi, fetițo. Cred că e foarte prost dispus. Are și de ce. Încearcă să-l convingi că ne vom da toată osteneala pentru a șterge acest eșec...

Puțin mai tîrziu Clara se strecura pe furiș în apartamentul japonezului.

Tînăra și-a dat imediat seama că noaptea aceasta nu va semăna cu precedenta. L-a găsit pe Soukou Yama dezbrăcat, stînd țeapăn la capătul patului *matrimoniale*. Era adîncit în gînduri și semăna cu un buda. Clara se dezbrăcă și se așeză cuminte la celălalt capăt.

Japonezul nu reacționă în nici un fel. Cu toate că obrazul său impenetrabil de oriental nu lăsa să se vadă, era foarte prost dispus. În mod hotărît, „nobila familie" din Italia nu era la înălțimea faimei sale. Faptul că Salvo îndrăznise să convoace la Milano un mare „naș" yakuza, fără a se asigura că deplasarea merită osteneala, i se părea o mojicie peste orice închipuire. Să-l facă să-și piardă vremea, pe el Soukou Yama, poftim maniere ! Japonezul avea mare pică pe Salvo. Se așteptase la orice, nu însă la un asemenea fiasco. În fața refuzului trăsnitului de *golden boy*, Salvo se mai făcuse și de rîs lăsînd să se înțeleagă că ar putea recurge la anumite mijloace de presiune... Ce mijloace ? Violența ? O colaborare atît de specială ca cea pe care o așteptau de la Marcheze nu poate fi impusă. Mai rămînea Clara, curtezana asta mică pe care Salvo o credea în stare să-l înduplece pe informatician. Soukou Yama o găsise pe Clara pe gustul său. Dar nu mai mult decît zecile de gheișe și europene pe care le răsturnase în patul său. Clara era frumoasă și pricepută în dragoste, adevărat, însă i se părea evident că-i lipsea anvergura. Cum să-ți închipui că va izbuti acolo unde un milion de dolari se dovediseră ineficienți ? Da, Soukou Yama

era furios. Se întorcea acasă cu buzele umflate. Mai mult decît atît, risca să-și piardă obrazul în fața conducerii. În Japonia a-ți pierde obrazul era cel mai rău lucru ce i se putea întîmpla cuiva. Mai ales dacă era un yakuza.

Soukou Yama își aminti începuturile sale în influenta „familie“ care îl adoptase. Era la sfîrșitul anilor șaizeci. Japonia ieșise din război într-o stare jalnică. Orașe distruse. Fabrici distruse. În toată țara domnea o mare sărăcie. Bursa neagră devenise o adevărată instituție. Se aproviziona cu produsele pe care armata americană de ocupație le aducea din Statele Unite. Yakuza controlau piața. Nu fără greutăți, căci se loveau de bandele de coreeni, formozani și chinezi, pe care Japonia îi folosise în timpul războiului ca mînă de lucru ieftină. Fiu al unui *burakumin*, un paria, Soukou Yama avea pe atunci șaptesprezece, optsprezece ani. Tatăl său își exercita, într-un cartier la fel de proscris ca cel a prostituatelor, meseria de tăbăcar. Oricum, prostituatele ajungeau uneori să se bucure de o viață ceva mai omenească, pe cînd tăbăcarii erau, dimpotrivă, ținta unui dispreț unanim și nu izbuteau aproape niciodată să se smulgă vieții lor de mizerie. Soukou Yama devenise yakuza tocmai pentru a scăpa de blestemul care apăsa asupra familiei sale, în care bărbații erau tăbăcari din tată în fiu. Și multă vreme după ce părăsise mediul copilăriei sale i se mai întîmpla să se creadă încă impregnat de mirosul de tanin și de piele argăsită. Și, de îndată ce și-a putut permite, deveni un mare consumator de apă de colonie și alte produse parfumate.

Fusese recrutat în familia Sumiyochi-rengo de un „naș“ care îl remarcase în cursul unei încăierări cu o ceată de coreeni. Ca simplu *kobun* ucenic, îi datora *oyabun*-ului, nașul său, o supunere oarbă. Primele munci care i-au fost încredințate le-a desfășurat chiar în casa patronului. Trebuia să facă treburi gospodărești, să vadă de bucătărie, să servească oaspeții. Ceva mai tîrziu deveni șoferul *oyabun*-ului și familiei acestuia. După ce izbuti să cucerească încrederea totală a nașului, a fost înaintat pe post de gardă personală.

Cu timpul se găsi amestecat în luptele ce opuneau familia sa familiilor concurente. Încăierările acestea

i-au adus faima unui bărbat curajos, precum și cîteva răni cu cicatricele cărora se putea mîndri de acum înainte. Cînd fu admis într-un rang superior în ierarhia responsabilităților, ceru să fie tatuat. Această operație, îndelungată și dureroasă, era strict necesară confirmîndu-i apartenența la clan. Și cum, în tot acest timp, nu se făcuse vinovat de nici o încălcare a regulilor ce domneau în mediul său, scăpase pînă și de tăierea unei falange de la degetul mic, ritual prin care un yakuza este absolvit de păcatul comis.

Sosi și vremea cînd avea să devină un membru important în *sarakin*, una din acele oficine ce practică camăta, controlate de diferite clanuri. Printre atribuțiile sale se număra și recuperarea datoriilor. Pentru aceasta apela la o organizație care nu ezita să folosească presiunea, amenințarea și șantajul. Intervențiile sale nu fuseseră întotdeauna încununate de succes. Mulți dintre debitori, hăituiți de yakuza, se sinucideau ori dispăreau abandonîndu-și familiile și slujba. Însă Soukou Yama se dovedise mai eficace decît alții în această funcție.

În cariera lui Soukou Yama aceste *sarakin* nu au constituit decît o etapă. Curînd deveni mare „naș“ al bandelor *sokaiy*, specializate în extorcarea marilor societăți. După ce achiziționau un număr de acțiuni ale uneia dintre întreprinderile cotate la bursă, membrii acestor bande pătrundeau în consiliile de administrație participînd la adunările generale ale acționarilor. Iar dacă se întîmpla ca unii din micii acționari să conteste hotărîrile lor, yakuza îi reduceau la tăcere recurgînd uneori la mijloace brutale. Dar desigur că directorii și administratorii în cauză plăteau gras asemenea servicii.

Sokaiy lucrau însă și pe cont propriu. Își procurau informații compromițătoare și confidențiale despre viața particulară ori despre unele activități ilegale ale cîte unui conducător de firmă, ca apoi să-l șantajeze amenințînd că vor da totul în vileag. Asemenea procedee le permiteau să achiziționeze, la preț redus, părți mari de capital în marile bănci și companii. Ajunseseră chiar să fie în măsură a arbitra anumite fuziuni între societăți mamut și să lanseze mari operațiuni financiare căpă-

tînd în felul acesta o pondere considerabilă în economia japoneză.

Acumulînd asemenea experiență, Soukou Yama exercită acum, în cadrul familiei Sumíyochi-rengo un rol de expert. Era în relații cu tot soiul de persoane sus-puse și organizații care aveau de spus un cuvînt hotărîtor în extraordinara renaștere a economiei Japoniei, precum și în miraculoasa cucerire a piețelor externe. Atunci cînd Basilio Salvo îl contactase în legătură cu *golden boy*-ul milanez, apreciase ideea drept originală și promițătoare. Cum putea să le explice acum că, în această afacere, se lăsase dus de nas precum un puști?

Pe vremuri Soukou Yama suferise de un ulcer stomacal. Cu toate că se credea vindecat, i se părea că ura pe care o simțea în clipa aceasta față de sicilian putea să-i readucă boala. În orice caz avea arsuri și simțea o durere surdă în regiunea doudenului. Aruncă o privire scurtă spre Clara. Stătea tăcută, la celălalt capăt al patului. Ce mai voia și timpita asta? Doar nu-și închipuia că ar mai putea avea chef de ea!

Se pregătea să-i zică ceva de la obraz, cînd Clara i-o luă înainte:

— Ce înseamnă exact, o „cheie de cod"?

Întrebarea îl luă pe neașteptate. Se gîndi o clipă mijindu-și ochii teșiți.

— Cheie de cod, cheie de dezlegat, cifru... așa ceva! sfîrși prin a spune.

— Ca un cifru care permite deschiderea unei case de bani?

„Pricepe iute, putorișca asta", își spuse japonezul.

— Da, proprietar cunoaște cifru. Deschide casa de bani. Hoț cunoaște cifru, deschide și el.

— Și cu cifrul pe care vi l-ar da *golden boy*-ul ați avea acces la tezaurul băncii?

— Nu tezaur. Conturi clienți.

— Asta v-ar permite să dați în locul lor ordine de vînzare sau cumpărare la bursă?

— Tu bine înțelege.

În cuvintele japonezului era un amestec de ironie și de mirare.

— Și ați putea da ordine pentru bursă tocmai de la Tokio ?

— Ușor. Sateliții. Totul trece prin sateliți.

— Marcheze însă nu cunoaște acest cifru, acest cod...

— Nu. Trebuie căutat.

— Și e greu ?

— Greu, dar Salvo spus el geniu informatică.

— Și ce ar trebui să facă pentru a-l descoperi ?

— La mine nu știe. Eu nu geniu informatică.

— Pentru asta i-ați oferit un milion ?

— Da. El dat nouă cheie cod, noi cîștigat mai mult. De o sută de ori.

Soukou Yama se strîmbă. Această ultimă precizare îi scăpase fără voie. Nu mai departe decît în dimineața aceasta, ca de altfel în toate discuțiile cu sicilianul, el vorbise mai ales de „lecția" pe care consorțiul dorea s-o dea americanilor, pentru a pedepsi aroganța lor politică și comercială. Era vorba, mai ales, de interesul național japonez.

Clara păstra tăcerea. Iar yakuza își spuse că o subapreciase. Tînăra femeie îi pusese întrebări pricepute ajungînd atît de repede la esențial, încît o bănuia că a mimat ignoranța pentru a-l mînui mai ușor. Ceea ce nu era adevărat decît pe jumătate. Oricum, Clara ajunsese să-și dea seama de adevăratele dimensiuni ale jocului. „De o sută de ori mai mult" spusese japonezul. Asta făcea o sută, ba chiar o sută și cincizeci de milioane de dolari, de vreme ce „nașii" măriseră, în ultima clipă, oferta făcută tînărului informatician. Dintr-o dată, misiunea dată de Salvo îi apărea în cu totul altă lumină. Iar reușita acestei afaceri fabuloase depindea acum de ea. Și reușita aceasta dacă se înfăptuia, merita să fie recompensată. Bineînțeles cu o recompensă pe măsură.

— Presupunînd, spuse ea tărăgănînd cuvintele, că izbutesc să-l conving pe Marcheze să vă procure acest faimos „cod", ce mi-ați oferi în schimb ?

Soukou Yama simți cum în sufletul său mijește o rază de speranță. Clara nu era numai inteligentă, dar și interesată. În ochii săi, chiar dacă yakuza se supun regulilor de onoare moștenite de la samurai, nimic nu justifica o ființă umană — oricine ar fi fost — mai mult

decît banul. Subtilă și inspirată, Clara abordase chestiunea în cel mai potrivit fel. Cel care îi inspira mai multă încredere. Și ce risca s-o încurajeze printr-o promisiune exprimată în cifre ? Nimic !

— Tu, Clara, obține de la *golden boy* dat la noi cod. Eu dat atunci la tine două sute de mii de dolari...

Clara socoti repede în minte : două miliarde de lire. Suficient pentru a-și cîștiga libertatea. Ba chiar i-ar ajunge, orice s-ar întîmpla, să-și asigure și o mică rentă.

— Îmi convine, spuse ea, dar Basilio nu trebuie să știe nimic despre înțelegerea noastră.

— La mine depune bani cont bancă Elveția. Marcheze dat nouă cod, tu ridicat banii. Salvo nimic știe.

— Bine, de acord, făcu Clara. Voi face tot ce îmi va fi în putință pentru ca *golden boy* să accepte propunerea.

Atmosfera, doar cu cîteva clipe mai înainte atît de apăsătoare, se înseninase. Iar înțelegerea făcută țesuse între cei doi amanți întîmplători legături ceva mai intime. Soukou Yama se apropie de Clara, care îi veni în întîmpinare cu o bunăvoință aproape sinceră. Japonezul nu părea a-și epuiza vreodată imaginația erotică. Așa încît noaptea se încheie într-un soi de foc de artificii.

Înainte de a se retrage în camera ei Clara notă cu grijă, pe un capăt de hîrtie, adresa lui Soukou Yama. Ținea să poată comunica direct cu yakuza.

6

Ceilalți doi tineri cercetători părăsiseră ceva mai înainte laboratorul. Cu toate acestea Irène Delarue nu se mișcase de la locul ei. Continua să examineze lamelele prin puternicul microscop electronic. De fiecare dată cînd își ridica privirile se uita înspre fereastra largă în dreptul căreia stătea Paul Loevendhal, șeful ei. Părea să contemple soarele ce se scufunda în mare într-o risipă de roșu aprins, de galben și de portocaliu. În realitate Paul nu dădea nici o atenție splendorilor amurgului. Se mulțumea să urmărească distrat itinerarul unei viespi ce se plimba pe geam, părînd bolnavă.

Cu toate că nu ocupa un spațiu prea mare, laboratorul de algologie era dotat cu un aparataj ultramodern destinat, printre altele, geniului genetic. Făcea parte dintr-un ansamblu de laboratoare ce depindeau de Institutul Oceanografic din Monaco și se aflau răspîndite pe mai multe nivele ale impunătoarei clădiri agățată pe „Stîncă". În cele consacrate radioactivității marine, geofizicii și meteorologiei își desfășurau activitatea fizicieni și chimiști. În cele de biologie marină, de neurobiologie și de algologie lucrau biochimiști și geneticieni, care uneori erau totodată și medici. Toate aceste focare de cercetare erau sub tutela Centrului Științific din Monaco. Finaciar însă erau susținute și de organizații precum CNRS, INSERM sau PUNE (Programul Națiunilor Unite pentru mediu).

La un moment dat, Paul Loevendhal se întoarse :

— Irène, ești cumva ocupată în seara asta ?

Irène privi încă o dată silueta șefului ei, ce se profila contra luminii, în timp ce inima începu să-i bată mai tare.

— N-am nimic în vedere, Paul, spuse cu glasul înecat de emoție.

— În cazul acesta te invit să cinăm împreună.

Irène întîrziase în laborator tocmai în speranța că va petrece seara în compania bărbatului pe care îl iubea. Paul o invita, din cînd în cînd, la un mic restaurant din Nisa, în orașul vechi. De obicei vorbeau despre munca lor și de „concurență", sau despre intrigile care se înnodau și se deznodau la vecinii lor din Institut. Foarte rar, mult prea rar după dorința Irènei, Paul o lua apoi acasă la el.

Locuia într-un apartament cu trei camere, într-un imobil modern, construit pe marginea mării. Locuința era mobilată cu o sobrietate spartană. Aproape toți pereții erau ascunși de polițe încărcate cu lucrări științifice și teancuri de reviste. Nimic nu înveselea atmosfera, nici un tablou, nici o floare, ceea ce o întrista pe Irène. Își spunea că o prezență feminină adică a ei — ar fi transformat cu totul acest spațiu rece și sobru. Dar nu-și făcea nici o iluzie. Loevendhal nu era bărbatul care s-o introducă în căminul și intimitatea sa.

Dintr-o familie de țărani bretoni, Irène își făcuse studiile mulțumită burselor obținute printr-o muncă perseverentă. De la universitatea din Rennes la Sorbona, de la o licență în biochimie la un doctorat în genetică, din laborator în laborator, ajunsese la Institutul oceanografic din Monaco. Modesta cercetătoare și descendentul unor iluștri bancheri flamanzi, care conduceau împreună laboratorul de algologie, erau amîndoi de origine nordică. Se simțeau oarecum exilați în orașul acesta de pe Mediterana, unde soarele strălucea în tot cursul anului și unde totul părea că se învîrte în jurul palatului princiar și cazinoului. Nici unul și nici celălalt nu legaseră prea multe relații cu lumea de aici. Împrejurarea aceasta, precum și pasiunea lor comună pentru știință îi apropiase. Într-atît, încît deveniseră amanți.

Atunci cînd Paul o lua acasă la el, obişnuiau să facă dragoste împreună, după un ultim păhărel de whisky. Cu moderaţie: „Nu trebuiesc risipite energiile vitale, spunea Paul Loevendhal. Nu poţi fi în acelaşi timp armăsar şi mare savant".

Strîns legată de cercetările lui, Irène ştia că Paul e ambiţios şi nădăjduieşte un premiu Nobel. Dar aforismele sale despre economia dragostei i se păreau neverosimile. Pe cît era Irène de bine făcută şi senzuală, pe atît de ingrat îi era obrazul: faţa prea plină, nasul prea scurt, urechile niţel desprinse, pe care părul ţepos nu izbutea să le acopere cu totul. Devotată trup şi suflet lui Loevendhal, îşi dădea totuşi seama că nu exercita asupra şefului ei decît o slabă atracţie fizică. „Ah, dacă aş semăna cu Marilyn Monroe!" suspina uneori. Din nefericire pentru ea, nu semăna nici cu Marilyn, nici cu Ava Gardner, cu nici o vedetă de cinema.

Îl vedea pe Paul în fiecare zi la laborator. Dar ceea ce ar fi putut fi o fericire, devenise un supliciu. Nu înceta să se emoţioneze privindu-i fruntea înaltă, ochii de un albastru adînc, nasul îngust ce trăda rasa veche. Din păcate însă, nu acelaşi lucru resimţea pentru trupul subţire şi elegant care o subjugase. La fel ca cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă, Irène era o fire raţională. Şi nu era nici lipsită de simţul observaţiei. În schimb imaginaţia ei lăsa de dorit. La ea, visul înlocuia cu greu realitatea nudă. Între îmbrăţişările pe care Paul i le acorda cu picătura, trupul iubitului avea răgaz să-şi piardă conturul, să dispară în neant. Irène era nefericită. Avea uneori impresia că e îndrăgostită de o fiinţă fără trup. De un demon. Care, treaba odată încheiată, o abandona nopţii.

În ultimul timp pînă şi aceste clipe privilegiate pe care Loevendhal i le dăruia erau din ce în ce mai rare. Era clar că tînărul savant nu era în apele sale. Neglija microscopul şi culturile. Era împrăştiat, distrat. Îşi cicălea colaboratorii fără pricină. Bîntuia prin laborator precum un duh blestemat. Ceva îl rodea influenţîndu-i pasiunea pentru muncă şi starea de spirit. Irène îşi înţelegea cu atît mai puţin şeful şi amantul, cu cît cercetările lor se dovediseră, de curînd, deosebit de fructuoase

și „rentabile“. Acceptase invitația la cină cu ardoare, presimțea însă că seara nu va aduce nimic bun. Era sigură că Paul, așa cum făcea adesea, o va conduce direct acasă la ea.

Irène locuia în Beaulieu, un fel de suburbuie a orașului Monaco. Închiriase aici o cameră într-o vilă mare, în stil baroc, pe care proprietarul o transformase în pensiune. Camera era mare, cu un plafon înalt și cu lambriuri aurite. Paul nu fusese aici niciodată. Nu voia s-o vadă. De fiecare dată, se oprea la grilajul grădinii, o săruta pe amîndoi obrajii și îi ura „noapte bună“. Într-adevăr, avînd în vedere starea de spirit a iubitului ei, Irène nu se îndoia că cina lor din seara aceasta se va încheia negreșit cu această mică și amară ceremonie.

Barba Yannis, grecul care ținea bodega din apropierea străzii Saint-François, i-a instalat la una din mesele pe care le rezerva clienților de soi. Le recomandase ca fel principal o doradă pescuită chiar în aceeași zi și le adusese, fără să-i mai întrebe antreul de rigoare : calmari, arici de mare, creveți...

În timp ce Irène se repezise cu poftă asupra farfuriei, Paul o fixa pe a sa cu o privire dezgustată.

— Ți-amintești, Irène, de congresul nostru de la Padua, în primăvară ?

Punînd întrebarea, Paul și-a pus furculița pa fața de masă. Intrigată, Irène înghiți ultima bucată și îl imită.

— Ce întrebare, zise. Bineînțeles că îmi aduc aminte. Doar am făcut o comunicare despre proliferarea algelor care amenință coastele Italiei...

— Îți amintești și de tipul acela impunător și fără gît... bancher ori om de afaceri italian, pe care ni l-a prezentat profesorul Carantini ?

— Da, da... Un domn foarte amabil, încîntător... Cu voce groasă. Îl chema... stai o clipă... Îl chema Salvo. Da, Basilio Salvo... Părea a fi foarte la curent cu lucrările noastre...

— Ai o memorie bună, Irène. Eu îi uitasem numele. Ei bine, signor Salvo a revenit la atac.

— A revenit la atac ? Cum așa ?

— Dar bine, erai de față. Ne ceruse o întrevedere particulară. I-am dat întîlnire la cafenea...

— La cafeneaua Pedrocchi... Exact. Acum îmi amintesc totul. Ne propusese un contract.

— Da. Ne-a întrebat dacă am putea, prin mutații genetice, să dăm naștere unei specii noi de criptogamă la care proliferarea să fie mai rapidă decît la cea care dă în prezent bătaie de cap guvernului italian.

— Așa-i, spuse Irène, foarte mulțumită de a-și vedea apreciată memoria. I-ai răspuns că, teoretic, ar fi posibil, dar că nu înțelegi : toți specialiștii se mobilizează, dimpotrivă, pentru a lupta contra algelor din Adriatica.

— Foarte exact. Atunci mi-a destăinuit proiectul său la scară industrială ; o algă care se înmulțește repede ar putea fi transformată în compost *, hrană pentru animale și nu mai știu ce. Proiectul mi s-a părut ciudat. Dar era gata, ne spunea, să semneze un contract fabulos, dacă am consimți să ne consacrăm cercetările, măcar parțial, proiectului său. Ei bine, iată că omul nostru mi-a repetat oferta.

— Cînd asta ?

— Oh, sînt cîteva săptămîni de atunci !

— Dar credeam să i-ai spus nu.

— Îl refuzasem atunci, astăzi însă sînt tentat să-i zic da.

— Și asta pentru ce ?

Paul Loevendhal aprinse o țigară, cu toate că nu se atinsese încă de antreuri.

— Mă întrebi de ce ? începu cu glas de înmormîntare. Deasupra laboratorului nostru se adună nori negri, Irène ! Iată de ce !

Chipul frumos al tînărului savant oglindea o adevărată suferință. Irène atinse sub masă piciorul șefului ei. Era un gest care exprima spontan dorința ei de a-l îmbrățișa și îmbărbăta.

— Ar fi trebuit să-ți fi mărturisit de mult timp, reluă Paul.

— Mărturisit ? În legătură cu ce ? întrbă Irène, încă mișcată de amărăciunea lui Loevendhal.

---

* Îngrășămînt de natură organică, rezultat în urma fermentării lente a unor resturi vegetale (N.T.)

— Ei bine, iată : am primit, în urmă cu două săptămîni, o scrisoare de la *Nature*.

— Și ce-i cu asta ? exclamă Irène, brusc neliniștită.

— Închipuie-ți că *Nature* ne refuză articolul. Nu-l va publica. Cel puțin atît timp cît „copoii" săi nu vor fi stabilit că nu ne-am bazat concluziile pe manevre false ori pe vreun artefact *.

— Dar e monstruos ! strigă Irène.

Paul și ea semnaseră un articol care avea drept obiect o descoperire capitală : izbutise să izoleze, în anumite alge din Pacific, molecule, glycolipide, care, *in vitro*, se dovediseră capabile să protejeze sistemul imunitar împotriva virusului SIDA. După părerea celor doi cercetători, articolul avea să provoace senzație. Trebuia să mai fie continuat printr-un experiment *in vivo* și, după aceea, de punerea la punct a unor medicamente eficace. Avînd în vedere adevăratul flagel pe care îl constituia boala, Irène Delarue și Paul Loevendhal nădăjduiau chiar mai mult, respectiv o creștere a prestigiului științific și, în perspectivă, substanțiale fonduri financiare, atît pentru laborator cît și pentru ei personal. Fără a mai vorbi de premiul Nobel, pe care Paul îl considera acum mai aproape ca oricînd.

Refuzul revistei *Nature* punea însă totul sub semnul întrebării. Revista aceasta, de faimă mondială, avea o putere extraordinară. Pentru ca întreaga comunitate științifică mondială să afle de o nouă descoperire, trebuia neapărat ca *Nature* să-i acorde *imprimatur*-ul. Tot ceea ce publica această revistă pretențioasă era considerat drept literă de evanghelie. Iar tot ce refuza să publice, devenea contestabil. În unele cazuri de litigiu binevoia să-și trimită în laboratoarele respective proprii experți. Dacă aceștia prezentau rapoarte pozitive, revista revenea asupra refuzului ; ca din întîmplare întotdeauna era vorba de articole ce prezentau descoperiri ieșite din comun. În privința experiențelor lui Paul și Irène asupra glycolipidelor extrase din alge și efectul lor anti-SIDA, publicația alesese varianta în care condiționa tipărirea

---

* Imagine falsă în histologie, datorată unor coloranți care modifică structura țesutului creînd imagini deformate ce pot duce la concluzii greșite (N.T.).

de rezultatul unei anchete realizate în propriile laboratoare.

Cele spuse de Paul cu privire la scrisoarea din partea revistei *Nature* o copleșiseră pe Irène.

— Oh, mizerabilii ! sfîrși prin a șopti.

Abia acum înțelegea de ce părea atît de neliniștit șeful ei în ultimul timp.

— Să știi, Irène, asemenea lucruri s-au mai întîmplat și altora, reluă tînărul savant zîmbind forțat. Ce este mai rău e că nu poți să știi niciodată dinainte unde pot duce.

— Cine sînt oamenii pe care *Nature* ni-i trimite ?

— Ei, sînt savanți de renume ! De înaltă competență. Dar care nu sînt dispuși să ne facă cadouri. Închipuie-ți numai că ceva șchioapătă în experiențele noastre. Un mic detaliu. O chestie de nimic, din care vor face un munte... Raportul ne va fi defavorabil. Articolul va fi definitiv respins... Și noi toți vom fi desconsiderați ; tu, eu, întreaga echipă...

— Iar INSERM-ul va găsi de cuviință să ne taie creditele.

— Nu toate, nu toate ! Laboratorul nostru și-a dovedit destul eficacitatea pentru ca INSERM-ul să nu renunțe de azi pe mîine la ceea ce a iubit. Și totuși...

Barba Yannis aducea pe un platou o splendidă doradă ieșită chiar atunci din cuptor. Observînd că Irène nu terminase de mîncat fructele de mare din farfuria ei și că Paul nici măcar nu se atinsese de a lui, se miră :

— Dar bine, copii, de ce nu mîncați ? Sper că nu sînteți bolnavi ?

Paul și Irène îl liniștiră într-un singur glas. Nu, nu erau bolnavi. În seara asta însă nu prea le era foame. Barba Yannis clătină din țeasta sa pleșuvă cu aer înțelegător, depuse platoul și strînse farfuriile mici.

— Haide, haide, nu vă lăsați, le spuse, trageți o dușcă bună din tămîiosul meu și gustați apoi din doradă. Acum o oră încă se mai zbătea. Faceți cum vă spun eu și vă veți simți mai bine !

Îndată ce, chemat de alți clienți, bătrînul grec se îndepărtă, Irène răspunse ultimelor cuvinte ale lui Paul :

— Înțeleg, spuse îngîndurată. Înțeleg acum de ce ai zis da italianului acela... Salvo...

— Da, Irène, trebuie să ne asigurăm spatele. Omul ne-a făgăduit un contract. Un contract de mare valoare... Oricare va fi verdictul anchetei celor de la *Nature*, și reacția INSERM-ului, aceasta ne va permite să rezistăm...

— Bine, dar INSERM-ul nu ne va face mutre dacă includem în program și cercetările pe care ni le cere italianul ?

Pentru prima dată Paul avu un gest de revoltă.

— La dracu cu INSERM-ul ! strigă lovind cu pumnul în masă. Nu sîntem slugile lor ! Nu sîntem paiațele lor ! Vor face nazuri în legătură cu contractul ? Ei bine, cu atît mai rău ! Ne vom descurca și în cel mai rău caz domnii aceștia n-au să știe nimic...

Irène se concentră să taie dorada în lungul șirei. Apoi, urmînd sfaturile lui Barba Yannis , înainte de a servi peștele, umplu paharele cu vinul tămîios pe care cîrciumarul îl aducea din insula sa natală și al cărui efect euforic îl cunoscuse.

Poate din pricina vinului, ori poate pentru că tînărul savant împărtășise celei mai bune dintre colaboratoarele sale, care îi era și confidentă, secretul ce îl apăsa, oricum, Paul sfîrși cina într-o dispoziție mai bună decît avusese la început. Din păcate însă buna dispoziție nu se dovedi suficientă pentru a-l face s-o ducă pe Irène la el acasă !

În fața grilajului pensiunii, Irène, care se împăcase cît de cît cu soarta, îl întrebă dacă îl va vedea curînd pe Salvo. „Foarte curînd“, sună răspunsul. După care Paul o sărută pe tînăra femeie pe amîndoi obrajii și îi ură „noapte bună“.

În noaptea aceea însă Irène adormi cu greu. Se simțea frustrată de prezența intimă a bărbatului pe care îl dorea cu o intensitate irațională. Și o obsedau intervenția revistei *Nature* precum și contractul lui Salvo. Paul avea dreptate. Nori negri se adunau deasupra laboratorului. Nori care amenințau să întunece chiar și legăturile lor amoroase.

7

Pietro obținuse de la agenție cincisprezece zile de concediu. Și, la fel ca și în anii trecuți, se hotărîse a le petrece la Sorrento. Îi plăcea acest orășel de la țărmul mării, în Amalfi, viu și vesel. De aici te puteai duce nu numai spre Neapole, Paestum și Pompei, dar și spre Positano, Amalfi și Ravello. Mai mult chiar, era patria lui Torquato Tasso. Poetului îi era înălțată o frumoasă statuie în piața ce-i poartă numele. Pietro Marcheze nu izbutise niciodată să citească pînă la capăt *Ierusalimul eliberat* și nu-și amintea decît fragmente din timpul școlii. Dar încă din adolescență numele lui Torquato Tasso avea pentru el o rezonanță ce îl îndemna la visare.

Pietro descinsese la *Parco dei Principi*, unul dintre cele mai frumoase hoteluri din Sorrento, clădit pe faleza înaltă de tuf. Era înconjurat de un parc întins în care galbenul lămîilor și roșul palid al porticalelor străpungeau verdele întunecat al frunzișului. Cele mai multe dintre camere beneficiau de o vedere minunată asupra golfului Neapole și asupra Vezuviului. Ca și celelalte palate dinspre mare, găzduise în trecut celebrități precum Byron, Goethe, Lamartine, Verdi, Stendhal, Wagner și mulți alții. În prezent era frecventat mai ales de către englezi și americani înstăriți, căci prețurile camerelor făceau un soi de selecție naturală printre virtualii clienți. Pietro însă își putea permite să trăiască două săptămîni ca un nabab. La Sorrento nu se sinchisea niciodată de cheltuieli.

Era încă destul de cald acest sfîrșit de septembrie. Înainte de a lua dejunul într-un restaurant select pe care

îl descoperise, Pietro se răcorise în piscina hotelului, plasată între palmieri în mijlocul parcului. Desigur că *Parco dei Principi* poseda și o plajă proprie, accesul la ea fiind ușurat de un ascensor improvizat. Clienții doritori să se prăjească la soare nu ezitau să se ducă la plajă dar, la fel ca toată Marea Mediterană, și golful Neapolelui era poluat. Într-atît, încît puțini erau cei care îndrăzneau să se scalde. Ca toate ființele singuratice, Pietro avea mare grijă de sănătatea sa. Nu avea chef să contracteze în apa infestată de bacterii o boală de piele ori o hepatită virală. Așa că se mulțumea cu băile în piscină, unde apa era împrospătată permanent.

În timp ce se odihnea într-un șezlong, înfășurat în halatul de baie, după cele două lungimi de bazin pe care le străbătuse înot, în jurul lui se zbenguiau o mulțime de alți clienți ai hotelului. Chiar atunci, de la nivelul cel mai înalt al trambulinei, se pregătea să sară o tînără femeie bronzată, cu trup sculptural. Cei care se bălăceau în bazin s-au dat la o parte să-i facă loc. Tînăra își luă avînt și se cufundă în apă, dreaptă precum o lumînare, abia stîrnind cîțiva stropi. Un plonjon fără cusur... Înotătoarea reveni la suprafață și ajunse la scara piscinei din cîteva mișcări suple de craul. Se ridică pe bordura bazinului, își scoase casca de baie și își scutură buclele negre. Apoi, cu pas ușor, se îndreptă spre rîndul de șezlonguri libere, ezită o clipă și alese unul ce se afla la numai cîțiva pași de Pietro. Trecînd prin fața lui, *golden boy*-ul îi putu vedea fața de aproape. Era de o frumusețe care îți tăia răsuflarea. Pietro avu în treacăt impresia că a mai văzut-o cîndva. Desigur, una din impresiile acelea false ce te fac să crezi că recunoști ceva.

Întinsă în șezlong, tînăra femeie închisese ochii. Cu îndrăzneala celui care e sigur că nu este privit, Pietro se întoarse către vecina sa.

La paisprezece ani, Marcheze străbătuse o perioadă de fetișism. În timp ce își petrecea vacanța pe insula Elba, împreună cu părinții săi, se îndrăgostise nebunește de o fetiță de o vîrstă cu el. Ceea ce îl atrăsese la ea era linia delicată a gîtului și a picioarelor. Aceste amănunte ale trupului fetei îl răscoleau. Le visa, ar fi dat

orice pentru a le putea mîngîia. Dar nici vorbă de așa ceva, timiditatea lui îl împiedica să se apropie de copilă și cu atît mai puțin să-i declare flacăra ce-l mistuia. De altfel, tînăra adolescentă îl ignora total. Nu avea ochi decît pentru băieții mai răsăriți și mai îndrăzneți decît el... Nopți de-a rîndul Pietro se străduise să născocească diferite stratageme care i-ar fi permis să atingă gîtul zeiței sale. Însă, de fiecare dată cînd credea că a găsit o cale sigură pentru a-și împlini dorința, realitatea crudă a zilei următoare se încăpățîna să-i nimicească fantasmele nopții.

Cu toate acestea, într-o seară, zeii care veghează asupra îndrăgostiților în suferință îi îngăduiră un prilej la care nu mai nădăjduia. Într-un cinematograf în are liber, așa cum se întîlnesc în mod obișnuit în stațiunile balneare, se întîmplă să fie așezat chiar în spatele scaunului pe care îl ocupa stăpîna dorurilor sale. În loc să urmărească desfășurarea acțiunii pe ecran, Pietro nu-și putuse întoarce ochii de la grațiosul gît ce i se oferea privirii. Îl atrăgea precum un magnet. Un adevărat supliciu al lui Tantal. În cele din urmă, nemaiputîndu-se stăpîni, întinsese mîna și mîngîiase pe furiș acea ceafă atît de mult dorită. Fata s-a întors cu un țipăt și, fără ca Pietro să fie sigur că fusese recunoscut, i-a dat o palmă răsunătoare. În ciuda trecerii anilor, Pietro mai păstra și acum o amintire usturătoare.

Astăzi fetișismul acesta erotic îl părăsise. Însă nu rămăsese mai puțin sensibil în fața frumuseții unui gît de femeie și — ca un adept al gustului chinezesc — la farmecul unui picioruș. Vecina sa cu ochii închiși, atît de frumoasă întru totul, avea un gît de lebădă și picioare mici. Pietro simțea o puternică dorință să-i vorbească, s-o cunoască. Dar, întocmai ca acea adolescentă ce-i stîrnise primele emoții, străina nu-i acordase nici un interes. Mîndră și nepăsătoare, trecuse prin fața sa ca și cînd nici n-ar fi existat. Astfel că Pietro era paralizat datorită timidității sale bolnăvicioase și de teama unui refuz brutal.

Ca întotdeauna cînd se simțea dezorientat sau în încurcătură, Pietro se apucă să-și șteargă ochelarii. În sinea sa făcea tot felul de socoteli. Frumoasa dormea,

ori se făcea că doarme ? Va deschide ochii ? Dacă da, își va întoarce capul spre el ? Îi va dărui oare un surîs ? În cazul acesta era hotărît — și-o făgăduia cu mîna pe inimă — să-i vorbească. Dar, atunci cînd, la puțină vreme după aceea, vecina deschise din nou ochii, nu făcu nimic din cele pe care le așteptase. După ce căscă discret, părăsi șezlongul. Acum se îndrepta, cu mersul acela mlădios pe care Pietro i-l admirase, către cabinele rezervate femeilor. „Se duce să se îmbrace", gîndi Pietro. Oare va prînzi aici în hotel, sau altundeva ? Singură ori nu ? Orice s-ar fi întîmplat, Pietro se hotărî în sinea sa să găsească un alt prilej pentru a o cunoaște.

Deodată observă, pe lespezile de lîngă scaunul părăsit de necunoscută, un obiect strălucitor. Pietro se ridică, îl culese și-l examină de aproape : era vorba de un lănțișor din acelea pe care unele femei mai cochete îl poartă în jurul gleznei. Frumoasa înotătoare îl pierduse, deoarece agrafa se desfăcuse. Pietro își spuse că a găsit în sfîrșit pretextul pe care și-l dorise atît. Tînăra va apare desigur curînd, îmbrăcată, nu avea decît să aștepte. Se postă în fața cabinelor pentru doamne, cu lănțișorul în mînă.

Zece minute mai tîrziu, într-o rochie ușoară de vară, străina trecea din nou prin fața sa, fără să-l vadă.

Pietro fugi în urma ei.

— Doamnă ! strigă, scu... scuzați-mă că vă deranjez. Nu ați pierdut cumva ceva ?

Tînăra femeie se întoarse. Ochii migdalați, sprîncenele arcuite, gurița adorabilă întredeschisă exprimau uimirea cea mai sinceră.

— Lănțișorul acesta nu vă aparține ? continuă Pietro.

— Oh, lănțugul meu !... Unde l-ați găsit ?

— La picioarele șezlongului dumneavoastră.

— Vai, ce drăguț din partea dumneavoastră că l-ați ridicat și mi l-ați adus !... Țin mult la el.

— Plăcerea e de partea mea.

Necunoscuta luă lănțișorul din mîinile lui Pietro, se aplecă și și-l prinse pe glezna goală.

— Trebuie să recunosc că vă vine de minune. Dați-mi voie să mă prezint : Pietro Marcheze.

Abia acum tînăra femeie îl privi drept în față și îi adresă un zîmbet radios.

— Încă o dată vă mulțumesc pentru... pentru... Părea că nu își găsește cuvintele. Mă numesc Clara Bonnaci.

Între timp Pietro se asigurase că numita Clara Bonnaci nu purta verighetă. Ceea ce îl încurajă să continue.

— Întîmplarea ne-a apropiat, doamnă, spuse el. Nu ne-am putea cunoaște mai bine... de pildă la un păhărel ?

Clara Bonnaci ezită o clipă, zîmbetul însă nu-i dispăru, părînd a-i dezminți șovăiala.

— De acord, spuse în sfîrșit. Dar, avînd în vedere împrejurările, eu vă invit.

— Nici să nu vă gîndiți ! protestă Pietro.

— Nu cumva găsiți, ca toți bărbații, că asta v-ar putea știrbi din bărbăție ? întrebă Clara pe un ton glumeț.

Pietro se grăbi să respingă acuzația. Cum și el trebuia să se îmbrace, și-au dat întîlnire în barul hotelului.

Clara era încîntată de mica ei șiretenie. Funcționase perfect. Cei doi tineri deveniră nedespărțiți în zilele ce au urmat. Mîncau împreună, făceau excursii împreună. Pietro cunoștea bine coasta Amalfiului. Făcea pe ghidul. O conduse pe Clara la Paestum. Aici erau mai puțini turiști. Cum însă și aceștia se găseau împrăștiați prin uriașa agora, nu erau supărători. Hoinăriseră pe Via Sacra, năpădită de nasturi de aur și admiraseră templele dorice, atît de apropiate între ele. Cel mai vechi dintre ele, construit în secolul VI înainte de Christos, era închinat zeiței Hera, cel mai mare era templul lui Poseidon, iar al treilea aparținea divinității Ceres. Clara rămase mută de admirație, apreciind sobrietatea și minunatul lor echilibru în proporții. Se amuzaseră copios în fața frescelor grecești expuse în muzeu. Reprezentau un bărbat tînăr care se arunca în mare de la înălțimea falezei, iar Pietro o tachinase pe Clara făcînd aluzie la talentul ei de săritoare. Clara comentase scenele de dragoste homosexuală între bărbați maturi și efebi, dovedind o mare libertate de spirit.

În ziua a treia, Pietro și Clara s-au dus la Capri. Au vizitat vila de la San Michele. Aici Clara remarcase cu

ironie gustul nu prea sigur al lui Axel Munthe * : celebrul scriitor adunase în faimoasa lui locuință mici capodopere ale antichității, dar și un mare număr de orori. Clara petrecuse apoi mult timp în fața nenumăratelor prăvălii cu suveniruri. După ce își cumpără cîteva nimicuri, Pietro o conduse într-o tavernă frecventată mai ales de podgoreni.

Clara îl găsea pe Marcheze fermecător. Acest copil mare, puțin naiv, care însă dovedea uneori că poate fi amuzant, era pentru ea o schimbare binevenită față de bărbații pe care îi cunoscuse pînă atunci. Îi făcea cu stîngăcie o curte discretă și părea uluit că nu e respins de Clara. Aceasta însă nu putea uita că se afla în misiune. Își spunea că, preliminariile odată încheiate, venise timpul să și-l apropie pe Pietro printr-o legătură mai strînsă. Chiar în seara aceasta va face în așa fel încît să-l aducă în patul ei. Era de pe acum sigură că va putea dobîndi un ascendent senzual asupra acestui inocent care nu ieșise complet din adolescență. Pentru a obține de la Pietro ceea ce acesta îi refuzase lui Salvo.

În timp ce se delectau cu un păstrăv cu migdale, în taverna din Capri, Clara întrebă :

— Cum sînt secretară particulară la un mare financiar, nu trebuia să-mi explici ce înseamnă un *golden boy*. Dar ce înțeleg mai puțin este de ce ai nevoie, în meseria dumitale, de cunoștințe de informatică.

Clara și Pietro schimbaseră în treacăt cîte ceva despre ocupațiile lor. Asta se petrecuse atunci cînd Pietro o invitase pentru prima oară la masă, între fructe și brînzeturi. Nu insistaseră asupra vieții lor profesionale. Ca doi oameni în concediu, aveau destule alte subiecte de conversație. Acum însă întrebarea directă a Clarei îl flata pe Pietro. Hotărît lucru, tînăra femeie îi arăta un interes crescînd.

— Vezi, dragă prietenă, răspunse el ascunzînd cu greu fiorul de orgoliu ce-l cuprinsese, un *golden boy*

---

* Munthe Axel (1857—1949), medic suedez, a lucrat în spitalul Salpetriere din Paris sub conducerea lui Charcot. După o serie de nuvele și schițe mediocre a devenit celebru ca scriitor prin romanul „Cartea de la San Michele" (1929). Reședința sa de pe insula Capri a devenit adevărat loc de pelerinaj (N.T.).

nu-i un *broker*. Tinerii cunoscuți sub acest nume fac speculații cu valori monetare. Cumpără sau vînd dolari, mărci germane sau yeni, cu milioanele. Lor le este suficient să aibă puțin fler... Să anticipeze cu puțin timp înainte creșterea sau scăderea cursului și să nu se înșele prea des...

— În timp ce un *golden boy*...

— Acesta se ocupă mai ales de afaceri cu termen, altfel spus, de debușeuri, precum și de produse financiare. Ceea ce e cu mult mai complicat. Pentru a putea anticipa fluctuațiile cursurilor se procedează la calcule sofisticate... trebuie puse la punct prologicialele...

— Aici intervine deci informatica.

— Chiar așa.

— Și ești tare în domeniu ?

Pietro se agită pe scaunul său. Se zbuciuma între modestia sa naturală și dorința de a renaște în ochii acestei fete splendide despre care începuse să creadă că o va putea cuceri.

— Cei pentru care lucrez spun că da.

— Și pentru a putea rezolva asemenea probleme se întîmplă să apelezi și la sisteme informatice din străinătate ?

Întrebarea părea inocentă și fusese pusă cu același surîs seducător pe care Clara îl avea pentru el de la începutul mesei. Dar Pietro fu tulburat. Ceva abia perceptibil puse pe *golden boy* în stare de alarmă. Și brusc, în creierul său bine organizat, se declanșă răspunsul. De mai multe ori, în cursul ultimelor zile, avusese impresia trecătoare că o mai întîlnise pe Clara undeva. Acum își amintea precis că fusese de față la întrevederea pe care o avusese cu Basilio Salvo și clientul său japonez, în barul marelui hotel Galia. Descoperirea aceasta îl prăbuși într-o prăpastie de îndoieli și resentimente. Deci marele financiar la care lucra Clara era el, Salvo. Un personaj care răspîndea în juru-i un miros de pucioasă. Pietro cădea din cer. Punîndu-și întreaga sensibilitate de o parte, inteligența sa lucra cu viteza unui ordinator. Și dacă frumoasa Clara nu era la Sorrento decît pentru că patronul ei îi poruncise să-l îmbrobodească ? Să obțină, cu orice preț, colaborarea sa ? Și dacă drăgălășenia

ei, rîsul acela cu care i-a răspuns atunci cînd, profitînd de un colț mai întunecat din vila de la San Michele, îi mîngîiase ceafa, nu erau decît prefăcute? Pietro simți o durere ascuțită în regiunea inimii. Nu, nu, așa ceva nu era de închipuit! Nu putea renunța la fata aceasta superbă care, spre deosebire de atîtea altele, părea să-i primească avansurile. Sorbi îndelung din paharul de chianti și înlătură pentru moment toate gîndurile ce îi nimiceau fericirea abia născută.

Clara încă aștepta răspuns la ultima ei întrebare. Răspunsul însă întîrzia. Își dădu seama din ce cauză. Pietro era incapabil să-și ascundă sentimentele. Chipul îi era răvășit și numai după felul cum înghițea vinul se putea citi starea sa sufletească. „A înțeles totul! își spuse Clara. Ce proastă am putut fi!"

Mersese prea departe și prea repede. Ce se va întîmpla acum? se întrebă tînăra femeie. Ce trebuia să facă? Să joace cu cărțile pe masă, ori să continue partida care, alimentată de o dublă ipocrizie, risca să devină o cacialma?

Avantajul era de partea lui Pietro. Clara îl observa cu o curiozitate amestecată cu un sentiment de vinovăție. Dar acesta era un sentiment pe care nu și-l putea permite. Contrar obiceiului, făcuse dovada unei mari stîngăcii. În caz că Pietro va găsi de cuviință să rupă brutal legătura lor din această pricină, risca nu numai să-și dezamăgească patronul, ci să piardă și fabuloasa primă făgăduită de japonez.

Pietro tăcea. Într-un colț, doi pescari vîrstnici discutau în dialect napolitan. În colțul opus, o pereche cu doi copii, cuminți ca îngerii, răsuceau spaghete în jurul furculițelor. Din cînd în cînd pe sub mesele mici se repezeau în zbor rîndunele urmărind musculițe. În tufișurile din apropierea tavernei răsună cîntecul unui grangur.

Clara își zise că, așa cum se prezentau lucrurile, trebuia să pună totul pe o singură carte. Întinse brațul pe deasupra mesei și prinse o mîna a lui Pietro între ale sale.

— Sînt o femeie care se comportă foarte firesc și destul de îndrăzneț. Poate prea îndrăzneț, după gustul dumitale. Doar că... iată, m-ai crede dacă ți-aș spune că te găsesc foarte atrăgător? Trebuie să mă crezi! O

spun cu toată sinceritatea. Ți-o voi dovedi în noaptea asta...

Pietro nu își retrase mîna. Iar cuvintele Clarei dezlănțuiră în el un val de căldură.

Grangurele se făcu din nou auzit. Pe chipul lui Pietro se răspîndi un zîmbet larg.

— Îți plac păsările? întrebă cu o patimă care trăda ce importanță dă întrebării.

Surprinsă, Clara își frecă vîrful nasului.

— Da, spuse în cele din urmă.

— Cu adevărat?

— Da.

— În cazul acesta, spuse Pietro scoțînd un suspin de ușurare, cred că ne vom putea înțelege și în alte privințe.

Chiar în noaptea aceea Pietro cunoscu în brațele Clarei toate mîngîierile pe care le visase dintotdeauna și care nu îi fuseseră dăruite pînă atunci de nici o altă femeie.

8

Basilio Salvo aștepta în micul salon de lîngă studiourile Televiziunii din Genova, ca Gina să-și termine emisiunea. Era principalul acționar al acestui post particular de televiziune, dar nu-i călca decît foarte rar pragul. Postul era rentabil datorită reclamelor. În comparație cu celelalte întreprinderi financiare sau imobiliare ce îi aparțineau, fără a mai vorbi de operațiile sale ilegale, constituia cea din urmă dintre grijile sale. Într-adevăr, nu căutase să dobîndească o majoritate de voturi în consiliul de administrație decît pentru a-și putea impune voința și a-i asigura Ginei un salariu convenabil. De atunci încoace ea își justificase cu prisosință profiturile ce fuseseră socotite, la început, exagerate. Emisiunea ei zilnică de astrologie cunoscuse un succes crescînd, ce îi aducea în prezent un măgulitor surplus de audiență, precum și sute de scrisori de la spectatori entuziaști. Gina stabilea în fiecare zi horoscoape pentru toți născuții sub diferitele semne ale zodiacului. În funcție de poziția aștrilor le împărțea sfaturi de ordin sentimental și practic.

Basilio nu era singurul din salon. Mai erau acolo o ziaristă între două vîrste, agresivă și boită, precum și doi bărbați, invitații ei, cărora urma să le ia un interviu în fața camerelor. Cei trei aminteau cu voce tare temele pe care urmau să le abordeze. Basilio înțelese că erau consilieri municipali din opoziție. În clipa aceasta toți trei tăceau, ziarista decretînd că nu e bine a dezvălui prea mult subiectul dezbaterii ce urma să aibă loc, pentru a-i putea păstra neștirbită spontaneitatea.

Ca să mai treacă timpul, sicilanul aprinsese o țigară, dar trebui s-o stingă imediat căci, cu toate că fereastra era deschisă, ziarista se plînse, în termeni usturători, că o deranjează fumul. Salvo se supuse, nu însă fără s-o înjure în gînd. De cîtăva vreme, sub pretextul că fumul de tutun putea provoca un cancer la plămîni la nefumători, aceștia exercitau o adevărată teroare asupra celor care fumau.

Basilio își consultă ceasul. Gina mai avea zece minute de emisie. Se întîmpla destul de rar să vină s-o caute la serviciu. Dar acum era nerăbdător să se întîlnească cu ea. Nu pentru a se mai bucura o dată de rotunjimile atrăgătoare ale trupului Ginei, ci pentru a-i cere un sfat care să-l liniștească. De cîteva zile încoace Basilio trăia clipe de mare frămîntare. Marile sale proiecte ajunseseră într-un punct mort. De la Clara primise vești vagi prin telefon, din care nu-și putuse da seama dacă făcuse ori nu progrese în misiunea ce-i încredințase. Pe de altă parte, emirul Fallah, pe care îl pistonase cu telegrame și fax-uri, se încăpățîna să nu răspundă. Da, avea neapărată nevoie s-o consulte pe Gina. Nu pe experta în astrologie, ci pe prezicătoare. Pentru că Gina avea daruri pe care le acorda cu zgîrcenie și numai celor apropiați.

Becul roșu de deasupra ușii masive a studioului se stinse. Nici un minut mai tîrziu Gina se strecura prin ușa întredeschisă. Ziarista se repezi împreună cu invitații ei în studio, în timp ce Gina se apropie de Basilio legănîndu-se. Aplecîndu-se peste fotoliul în care era așezat, îi aplică două sărutări zgomotoase pe amîndoi obrajii.

— Știi, cînd portarul a venit să-mi spună că vei veni aici, m-am întrebat dacă nu cumva s-a întîmplat ceva.

— Nu... nu s-a întîmplat nimic, minți Salvo.

— Atunci rămîi noaptea asta la mine ? obrazul Ginei exprima o bucurie copilăroasă. Știi, mi-am cumpărat o mobilă japoneză, o piesă foarte frumoasă. Sînt sigură că-ți va place.

— Nu, Gina, n-am să pot rămîne la tine diseară. Trebuie să mă întorc pînă atunci la Milano. Doar vom petrece după-amiaza împreună.

Chipul Ginei se întunecă.

— N-are a face, tot e mai bine decît deloc !
— Vino, făcu Basilio, în primul rînd să mergem să mîncăm.

Mercedesul lui Salvo și șoferul, în același timp și gardă personală, îi aștepta în fața clădirii postului de televiziune. Guido, un uriaș, se grăbi să le deschidă portiera.
— Du-ne la *Cinque Lampadi*, porunci Basilio. Ne-ai rezervat o masă ?
— Da, domnule,... dar, dacă nu vă supărați... telefonul din mașină ar trebui revizuit. Nu se aude prea bine...
— Caută un electronist la Milano. Și acum dă-i bătaie, mor de foame.
Guido demară ca din pușcă. Alese drumul pe Via Garibaldi și nici el, nici patronii săi nu acordară vreo atenție palatelor în stil Renaissance ridicate de marile familii ducale, ce defilau pe lîngă ei. Erau prea obișnuiți cu fațadele lor somptuoase, cu coloanele și portalurile în ardezie neagră sau marmură albă. Doar minunatul palat ce adăpostea Camera de Comerț atrase în treacăt privirea lui Salvo.
Guido pătrunse curînd în orașul vechi, ce urca colina Sarzano. Aici străzile erau înguste și populate cu cohorte de pisici ; din loc în loc, mici biserici baroce, închinate Fecioarei sau sfinților Cosimo, Damiano, Donato... Străvechile case, înghesuite unele într-altele, uneori de o mare frumusețe, alternau cu terase pitice preschimbate în grădini de busuioc, mentă, mușcate, hortensii și trandafiri. Guido opri în sfîrșit în fața celui mai renumit restaurant din Genova, *Cinque Lampadi*.
Îndată ce trecură de ușa batantă, Basilio și Gina se treziră într-o sală încărcată de aurării. Din cauza semiobscurității ce domnea aici, era deja iluminată de cinci mari lustre venețiene.
Salvo, un obișnuit al locului, fu întîmpinat de *maître d'hotel* cu multe plecăciuni. Cele mai multe mese erau deja ocupate, pentru ei însă fusese rezervată o masă ceva mai retrasă, într-un salon alăturat. Îndată după ce luară loc, le-au fost aduse listele. Gina o parcurse pe a ei cu o expresie bănuitoare.

— Vrei să mă omori, spuse, aducîndu-mă aici. Doar știi bine că trebuie să am grijă zi și noapte de silueta mea. Cum vrei să rezist la atîtea ispite ?

Basilio se strîmbă batjocoritor :

— Tocmai de aceea. Aici ai de unde alege. Îți poți comanda mîncăruri care, chiar dacă sînt dietetice, rămîn totuși delicioase.

Gina optă pentru o salată și o porție de miel, iar Basilio comandă un pateu de rață și pulpă de căprioară, totul stropit cu un Pomerol '52.

În timpul prînzului Gina vorbi mult despre ultima ei pasiune. Citise de curînd o traducere a Evangheliei, după sfîntul Toma. O sectă de tradiție gnostică, la care avea de gînd să adere, crease un noul cult în jurul acestei Evanghelii apocrife, descoperită recent de păstori în nordul Egiptului. Manuscrisul original era scris în limba coptă, prezentîndu-l pe Isus într-o lumină cu totul deosebită de cea transmisă de către Evangheliile tradiționale. Format la o școală ezoterică, Isus i-ar fi făcut pe discipolii săi — și mai ales pe Iuda, preferatul său — adevărați inițiați. Departe de a le făgădui Împărăția Cerurilor, îi sfătuia să caute „Împărăția" în ei înșiși, aici pe pămînt. Cu alte cuvinte, propovăduia un creștinism ce purcedea direct din filosofiile orientale...

Basilio asculta neatent cuvîntarea Ginei. Îi vorbise adesea despre misterele hinduse, de taina cabalei, de posibilitățile alchimiei. De obicei o lăsa în pace. Ca toți oamenii care dețineau un rang înalt în ierarhia financiară sau politică, era fascinat de tot ce însemna ocult. Și — la fel ca alte mărimi ale acestei lumi, începînd cu Hitler și terminînd cu Reagan, care se încăpățînau să consulte magi, ghicitori și profeți — el se adresa Ginei. Uneori Gina era extralucidă. Avea viziuni a căror interpretare deschidea perspective de viitor. Basilio avea încredere în darul ei. Și gîndul că avea ca iubită o femeie cu asemenea puteri deosebite, contribuia mult la afecțiunea ce i-o purta. Pălăvrăgeala Ginei însă — adesea obscură — îl plictisea. Iar astăzi, cînd era frămîntat de propriile sale griji, mai mult ca oricînd. Îndată ce Gina isprăvi felul principal, Salvo îi întrerupse șuvoiul :

— Ce ai mîncat, draga mea, e într-adevăr prea puțin. Îți voi comanda acum un tort de ciocolată.

— Nici să nu te gîndești! strigă Gina. Și regimul meu?

— Astăzi vei face o excepție.

Salvo și făcuse semn chelnerului comandînd, fără a ține seama de protestele ei, o porție „mare" de tort de ciocolată. Insistența lui nu era inocentă. Știa din experiență că Gina, care se ferea de dulciuri, nu va putea rezista în fața unui asemenea desert. Se va repezi asupra lui și-l va înfuleca într-un extaz de lăcomie. Or acest extaz se putea ușor transforma în transă. Se întîmplase de mai multe ori ca Basilio să observe un fenomen ciudat: o simplă prăjitură putea să declanșeze la Gina darul profeției. Iar Basilio profitase de aceasta pentru a cere amantei sale să anticipeze viitorul și să dea răspuns unor probleme arzătoare.

Micul ritual se desfășură astăzi în același fel. Îndată după ce Gina înghiți și ultima firimitură de tort, cu o poftă vecină cu lăcomia, ea se lăsă pe spate rezemîndu-se de speteaza scaunului. Chipul ei exprima beatitudine. Pentru Salvo venise clipa s-o pună la încercare.

— Spune-mi, Gina, ce crezi, va reuși Clara în misiunea pe care i-am încredințat-o? Crezi că va obține de la nenorocitul ăla de *golden boy* să ne facă serviciul pe care îl vrem de la el?

Gina nu putea fi păcălită atît de ușor. Nu era prima dată că Basilio îi făcea figura cu prăjitura. De cîteva minute se aștepta ca el să profite de clipa ei de slăbiciune pentru a-i stoarce profeții. Basilio îi vorbise cîte ceva în legătură cu acel *golden boy* care, datorită geniului său de informatician, avea să-l ajute să dea o mare lovitură. Dar nu știa nimic despre dedesubturile afacerii și cu atît mai puțin nu cunoștea miza ce era în joc. Îi displăcea însă că Basilio încredințase Clarei rezolvarea afacerii. Gina știa că amantul ei se culca din cînd în cînd cu Clara. O știa cu atît mai bine cu cît se întîmplase ca amîndouă să împartă patul cu Salvo. Firește, ca o femeie înțeleaptă ce era, Gina nu se arătase niciodată geloasă. Dar o invidia pe Clara pentru frumusețea ei, pentru subțirimea ei și pentru încrederea pe care i-o

arăta Salvo pe plan profesional. Și nu-i plăcea, dar deloc, ca tînăra secretară să-i dispute uneori iubitul. Așa că nu o avea la inimă.

Gina se prefăcu că se gîndește. Înainte de a-i răspunde lui Salvo închise ochii și făcu o mină inspirată.

— Cred, dragostea mea, cred că în treaba asta Clara nu-ți va fi de nici un folos.

Gina scoase un oftat adînc și continuă :

— Văd un foc în mijlocul unei cîmpii. Clara trebuie să-l întrețină. Se învîrte în jurul lui și aruncă lemne uscate. Apare un cîine mare... un cîine uriaș. Ridică laba și urinează peste flăcări. Focul se stinge... Clarei îi este foarte frică... încearcă să reaprindă focul... nu izbutește...

Gina deschide ochii. Își scutură părul blond ca și cum ar fi vrut să alunge vedenii.

— Ce să spun, toate astea nu-mi par de bun augur, trase concluzia.

Salvo se încruntă.

— Într-adevăr, cele ce-mi spui mi se par destul de îngrijorătoare, spuse el.

Se întreba dacă e sau nu Gina în zi bună. Dacă trebuia să ia de bune imaginile acestea tulburi și prevestitoare de rele. Își spunea că în cazul ăsta era timpul să găsească alte căi care să-l facă pe informatician să se dea pe brazdă. Dar îl cuprinsese un fel de teamă superstițioasă care îl împiedica să gîndească la noi soluții.

— Și celălalt ? o întrebă pe Gina.

— Care celălalt ?

— Celălalt... adică emirul... afacerea pe care vreau s-o fac cu el... O vom duce la bun sfîrșit ?

Gina nu știa nimic despre afacerea la care făcea aluzie. Dar observase că răspunsul dinainte îi stricase lui Basilio buna dispoziție. Ținînd seama de după-amiaza făgăduită, de la care aștepta multe, lucrul acesta era foarte neplăcut. Își spuse că, oricare ar fi viziunile ei, al doilea răspuns trebuia să sune ceva mai încurajator. Închise din nou ochii.

— Văd marea, o mare albastră... nu, verde, foarte verde... ca și cum...

— Ca și cum ar fi acoperită de alge ? întrebă repede Basilio.

— Da, da... S-ar putea să fie alge. Iar yachtul emirului a aruncat ancora în mijlocul acestei mări de alge... Și îl văd pe emir, care numără bancnote, teancuri de boncnote, munți de bancnote...

Dumnezeu fie lăudat, își spuse Basilio, măcar una din două se prezintă bine. Gina e într-adevăr uluitoare ! Auzi, să vadă alge !... Cînd nu știe nimic de treaba asta !

— Îți mulțumesc, iepurașule, că mi-ai dezvăluit viitorul. Asta mă va ajuta mult în hotărîrile mele.

Făcu semn chelnerului. Nota era pregătită și sicilianul o achită cu cartea sa de credit. Ridicîndu-se în picioare, lăsă pe masă un bacșiș gras.

— Vino, draga mea ! E timpul să ne gîndim la siesta noastră. O meriți cu prisosință.

Așteptînd pe trotuar sosirea lui Guido și a Mercedes-ului, Gina își petrecu drăgăstos brațul în jurul mijlocului gros al iubitului ei.

9

Clara s-a întors în micul ei apartament din Milano. Primea aici numeroase apeluri telefonice din partea lui Salvo, nerăbdător să afle dacă făcuse progrese în domesticirea lui Pietro Marcheze. *Golden boy*-ul ăsta obtuz avea de gînd să accepte în sfîrșit fantasticele propuneri ce i se făcuseră ?

Clara nu știa ce să răspundă. Misiunea ei se dovedea cu mult mai dificilă decît o imaginaseră cei doi „nași". Ea însăși era puternic stimulată de înțelegerea secretă pe care o încheiase cu Soukou Yama. Dar se convingea din ce în ce mai mult că asupra lui Marcheze banii nu aveau o atracție prea mare. Singurul lucru la care putea spera era ca atracția ei personală asupra acestui băiat fermecător, timid și naiv, să fie destul de puternică pentru a-l face să-și schimbe atitudinea. Dar lucrurile nu erau prea simple nici în privința aceasta.

Continuaseră și la Milano, săptămînă de săptămînă, relațiile intime pe care le începuseră la Sorrento. Pietro era în al șaptelea cer. Nu-i venea nici acum să creadă că soarta îi dăruise o iubită atît de frumoasă. Și atît de expertă în practica dragostei. Dar o umbră întuneca ceea ce, în alte împrejurări, ar fi numit fericirea sa. Ca bun matematician, Pietro nu avea încredere în „noroc". Trebuia să nu știi nimic despre legile mulțimilor, spunea el, pentru a putea crede că puteai face avere jucînd la loto ori ruletă. Oricine avea aceleași șanse de a cîștiga premiul cel mare, ori să facă să sară banca, ca și de a găsi din prima clipă un ac în carul cu fîn. Doar calculul probabilităților permitea directorilor de cazinouri,

companiilor de asigurări și agențiilor de bursă de a preschimba hazardul într-o sursă de venituri.

Nu, Pietro nu cădea pradă ispitei care îi făcea pe unii să născocească mereu noi martingale. Recunoscînd în Clara pe secretara lui Basilio Salvo nu crezuse nici o clipă că întîlnirea lor s-ar datora întîmplării. Și nu era greu pentru el să înțeleagă motivul prezenței tinerei femei. Dar se cerea să-i mărturisească Clarei descoperirea sa. De ce să compromită ceea ce destinul, dacă nu întîmplarea, îi arunca în brațe ? Clara îl subjugase din punct de vedere fizic. Mulțumită ei trăia nopți de vis. Nopți în care ea inventa jocuri uimitoare și se arăta gata să se preteze la toate dorințele sale. Diminețile o privea în timp ce mai dormea : forme miraculoase, cu brațe pure, cu părul în bucle, cu linia gîtului perfectă. Dar îndată ce se trezea și se ridica, nu mai era aceeași. Pietro nu putea uita că avea în față o femeie felină, dar fățarnică. Astfel că, de fiecare dată cînd inspira ceva mai mult decît dorință, o tandrețe pornită din adîncul inimii, Pietro își tempera elanul.

Cu toate acestea, nici la Sorrento și nici la Milano Clara nu făcuse nici cea mai mică aluzie la acel tîrg lipsit de cuviință pe care Basilio Salvo voise să-l impună. Tînăra sa amantă se comporta ca o femeie sincer îndrăgostită de bărbatul căreia se dăruise. Ba mai mult chiar, se părea că într-adevăr îi plăceau păsările și cîntecul lor. Și atunci Pietro era din nou năpădit de îndoieli. Îndoieli în sens contrar, făcîndu-l să nădăjduiască ceea ce nu crezuse cu o clipă mai înainte : o dragoste mare și adevărată.

În ceea ce o privea, Clara se simțea dezarmată din pricina acelui grăunte de nisip ce se strecurase în planul lui Salvo, anume excelenta memorie a lui Pietro. După ce o recunoscuse la Sorrento, datorită în parte propriei imprudențe, Marcheze se abținuse să i-o spună. Acest lucru făcea ca asupra relațiilor dintre ei să apese un cumplit echivoc. Clara nu mai știa prea bine ce cale să aleagă. Să-i mărturisească brutal lui Pietro adevărul ? Nu se putea hotărî. Băiatul acesta nu semăna deloc cu bărbații pe care în trecut îi considerase drept un fel de vînat. Era ascuns. Era derutant. Nu era sigură de reac-

țiile sale. Nu va simți nevoia să se revolte împotriva vicleniei ei care dusese la întîlnirea lor ? Nu va rupe oare legătura ? În cazul acesta s-ar fi năruit pe loc toate speranțele pe care le clădise.

Astfel că își spunea că era mai bine să aștepte. Să înainteze pas cu pas. Numai că, iată, Pietro știa acum despre ce e vorba. Iar lucrul acesta îi răpea libertatea de mișcare. Spre deosebire de alte împrejurări, cînd, după ce agățase peștele, îl aducea acolo unde dorea, lucrul acesta nu era posibil cu Pietro. De fiecare dată cînd se întîlneau, cînd la ea, cînd la el, avea mereu impresia că joacă un fel de baba-oarba. Într-un anume fel, în jocul acesta, oare nu ea va fi, pînă la urmă, cea care va pierde ?

Își amintea precis momentul în care își dăduse seama de panta pe care aluneca. Pietro se strecurase, gol, în patul ei. Era mai bine făcut decît părea, judecînd după suplețea trupului. Clara însă nici nu mai ținea minte de cînd încetase să fie tulburată la vederea unui bărbat dezbrăcat, fie el și un Adonis. Un defect fizic, o cicatrice sau — ca în cazul japonezului Soukou Yamia — tatuajele exotice o excitau mai mult. Cîteodată, un gest neobișnuit, o mimică deosebită puteau stîrni la ea interesul pentru partener. Dar atunci cînd se afla în misiune, de cele mai multe ori rămînea frigidă mulțumindu-se a mima plăcerile amoroase. Nenorocirea a făcut însă ca în seara aceea Pietro să-și scoată ochelarii. Oferise astfel privirii Clarei obrazul său de miop, și mai nud decît trupul său, parcă și mai vulnerabil. Tînăra femeie fusese străbătută de un fior. Nicicînd un chip nu o emoționase atît de mult. Îi părea frumos și mișcător. În ea se trezise un sentiment aproape matern, pornit din adîncul sufletului și acoperise fruntea, ochii, buzele lui Pietro cu sărutări din vîrful buzelor, așa cum făcuse cu băiețelul ei pe vremea cînd era foarte mic. Și cu alte prilejuri Pietro izbutise s-o tulbure : ba printr-o mîngîiere neîndemînatică, ba cu un buchet de flori, ori făcîndu-i un compliment cu o stîngăcie în care se simțea totuși sinceritatea.

Prima oară cînd Clara venise în apartamentul lui Pietro, fusese foarte impresionată de aparatura ce trona

în cabinetul de lucru al *golden boy*-ului. Ascultase atunci, înregistrate pe bandă, fluierăturile mierlelor. Îi explicase de ce erau interesante fluierăturile acestea pentru cercetările sale. Îi vorbise pe larg despre metodele rafinate pe care le folosea pentru a găsi cheia de dezlegare a limbajului păsărilor. Clara nu înțelesese mare lucru din explicațiile lui, dar cuvîntul „cheie“ o făcuse să tresară. Era o ocazie unică. Ce mai aștepta ? Să-i spună de ce se afla aici și să-i ceară să caute cealaltă cheie, cea de la sistemul informatic al băncii Chase Manhattan ? În mod foarte ciudat însă, nu avusese curajul să facă pasul acesta.

Mai puțin, de data aceasta, de teama reacției sale, cît mai degrabă pentru că i se păruse o necuviință să ceară asemenea lucru în toiul ciripitului vesel al mierlelor. Pietro o pusese să asculte și cîntecul altor păsări. Astfel încît au făcut dragoste într-o ambianță sonoră cu totul diferită de discurile lui Michael Jackson și ale Madonei, după care erau înnebuniți foștii ei amanți.

De atunci, toate îmbrățișările le-au fost însoțite de trilurile grangurilor, canarilor, privighetorilor. Clara trebui să-și mărturisească marea plăcere pe care o simțea cînd făcea dragoste astfel. Ca și cum cîntecul păsărilor purifica dragostea fizică de tot ce era vulgar. Fostei sale activități, pe care o practicase mai înainte ca pe o muncă plictisitoare, i se adăuga astfel o notă nouă, bucolică, de sensibilitate. Fără să vrea Clara asocia acum descoperirea acestei tandre senzualități lui Pietro.

Într-adevăr, Clara simțea cum alunecă, încet dar sigur, în ape tulburi. Farmecul lui Marcheze acționa asupra ei precum un drog amețitor. La fel ca marihuana, o scufunda într-o lume euforică și puțin ireală paralizîndu-i voința. În zilele, mai bine spus nopțile ce se scurseră astfel, Clara reveni din ce în ce mai rar în apartamentul ei, Pietro umplîndu-i viața.

Din frînturi de conversație reușise să-i smulgă cîte ceva despre trecutul său. Părinții lui fuseseră, amîndoi, profesori de matematică la un liceu din Milano. Abia își luase bacalaureatul cînd au murit într-un accident rutier. „Și eu mi-am pierdut foarte devreme părinții“, îi spusese Clara zîmbind cu tristețe. Dar desigur că se fe-

rise să-i spună că tatăl ei fusese asasinat de un ucigaș plătit iar mama îi murise apoi de inimă rea. Mulțumită unei mătuși, nemăritată și bogată, Pietro urmase studiile la *London School of Economics*. „Și eu am fost ajutată de un unchi“, exclamase Clara. Și de data aceasta omisese să-i spună că unchiul era unul dintre mărunții „nași“ din Sicilia. Oricum, paralelismul amintirilor din copilărie contribui și mai mult la apropierea dintre ei.

În ciuda confidențelor pe care i le făcuse, Pietro rămînea totuși pentru Clara o ființă greu de pătruns îndată ce și-l închipuia lucrînd în marea agenție bursieră. Fiind în serviciul lui Salvo cunoscuse cîțiva mari rechini de la bursă. Speculanți agresivi, „raiders“ * lipsiți de scrupule. Nu-i revenise de multe ori sarcina de a smulge acestor bărbați confidențe care să-i permită apoi lui Salvo să izbutească foarte rentabile operații de bursă, fără a putea fi acuzat de delict de inițiere ? De aceea nu prea înțelegea ce căuta Pietro, așa cum îl cunoștea acum, în asemenea mediu de speculanți.

Întotdeauna cînd sosea primăvara, iubitul Clarei pornea să hoinărească pe colinele din jurul Florenței ; de astă dată „vînătorul de cîntece de păsări“, cum îi spunea uneori, era însoțit de iubita sa. Pietro a condus-o la Bellosguardo, unde către sfîrșitul veacului trecut trăiseră Henry James și nefericitul Fenimore Cooper, care își luase viața la Veneția pentru că marele romancier nu răspunsese niciodată dragostei sale. De acolo, de sus, descoperiseră minunata priveliște asupra văii rîului Arno și asupra domurilor și turnurilor Florenței. Se înfundaseră apoi prin desișurile din jurul colinelor. Apropiindu-se în vîrful picioarelor de un tufiș, ținînd în mînă tija metalică la capătul căreia fixase microfonul, Pietro înregistrase ciripitul dezlănțuit al unei perechi de pițigoi. Obosiți de atîta hoinăreală au cinat, ca doi îndrăgostiți, într-un mic han, nu departe de vila Bechieri. Se întoarseră la Milano puțin după apusul soarelui.

Aceste ieșiri în plină natură și plăcerile subtile ce le însoțeau, întețeau de fiecare dată întrebările obsedante pe care și le punea Clara în legătură cu iubitul ei

* (engl.) Șmecheri, ciubucari (N.T.).

golden boy. În seara aceea dădu frîu liber curiozității sale

— Spune-mi, Pietro, cum te înțelegi cu ceilalți operatori din agenție ?

Marcheze, care trebăluia în jurul aparatelor sale, se întoarse.

— Foarte rău... Tinerii ăștia nu se gîndesc decît la bani. Nu citesc nimic altceva în afară de ziarele financiare și folosesc un limbaj vulgar. Pe lîngă aceasta, ar fi în stare să calce peste cadavre numai pentru a înhăța o mărire a primei de sfîrșitul anului.

— Sînt prime mari ?

Pietro o privi amuzat.

— Pot ajunge la mai multe zeci de mii de dolari.

Observînd expresia plină de admirație a Clarei, urmă pe un ton ușor ironic :

— Vrei să știi dacă cîștig bine ? Fii fără grijă ! Am un salariu pe care l-ar dori mulți directori de întreprindere sau conducători politici. Plus primele.

Clara fu surprinsă auzindu-se zicînd :

— Păcat că nu ai copii.

Chipul lui Pietro se întunecă.

— Mare păcat, într-adevăr. I-aș putea ajuta să-și urmeze studiile și să ajungă oameni... Dar... uite că nu am.

— Colegii tăi îți fac mizerii ?

— Ba bine că nu ! Sînt geloși. Încearcă să-mi fure clienții. Se încăpățînează să mă pună rău în ochii patronilor ăi mari. Dar nu le merge. Le sînt prea folositor. Vreau să zic patronilor...

— Deci nu ți-ai făcut nici un prieten printre ei.

— Oh, ar fi printre ei doi sau trei băieți... Și-au găsit, ca și mine, cîte o pasiune. Mă gîndesc mai ales la David. Ziua întreagă îi scapă pe clienții grași de acțiuni putrede. Iar seara ia lecții de *tai chi*...

— Și David ți-a devenit prieten ?

— Aiurea ! Hobby-urile noastre sînt mult prea diferite pentru a ne putea apropia... Spune-mi, ai vrea să ascultăm înregistrările din după amiaza asta ?

Clara se declară dornică să le audă. Chiar în clipa aceea telefonul începu să sune. Cu e expresie plictisită, Pietro ridică receptorul. „Alo“, răspunse el. Apoi din nou :

„Alo, la naiba, vorbiți, vă ascult !“ Dar la celălalt capăt nu mai era nimeni.

Pietro se uită lung la Clara. Tînăra femeie se simțea tulburată.

— Ai dat cuiva numărul meu de telefon ? o întrebă Pietro. Trebuia să te cheme cineva aici ?

Clara negă clătinînd din cap.

— Știu cine era, făcu Marcheze sumbru. Era Basilio Salvo, patronul tău !

Clara se lăsă greoi pe scaun, complet zdruncinată. Știa prea bine, în sinea ei, că Basilio, exasperat de tăcerea și dispariția ei de la domiciliu, tocmai îi dăduse un semn pentru a-i aminti obligațiile. Întristată din pricina intuiției exacte a *golden boy*-ului, care destrăma dintr-o dată vălul de ipocrizie ce le întunecase pînă atunci legătura, Clara se simțea în adîncul sufletului vinovată, însă în același timp eliberată de o greutate.

— Da, Pietro, spuse cu voce stinsă, ducîndu-se la iubitul ei să-i încolăcească brațele în jurul gîtului. Ai dreptate. Sînt aproape sigură că Basilio a fost cel care a sunat... Și-mi dau seama că îți datorez o explicație. Ți-o voi da... Fii sigur că ți-o voi da... Dar fie-ți milă nu în seara asta. Peste cîteva zile, ori în cîteva săptămîni... Atunci cînd mă voi simți în stare... În seara aceasta ne vom iubi, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat...

10

În vastele birouri pe care Basilio Salvo le avea în Via dell'Orso, atît directorul comercial, revizorul contabil, juristul fiscal cît și secretarele, stenodactilografele și toți ceilalți erau în mare panică. Patronul urla și se lua de toată lumea. De cîteva zile în șir nu se mai potolea. În realitate, Basilio Salvo străbătea o perioadă grea. Cumpărase de curînd, prin agentul său din Luxemburg, două companii de asigurări spaniole. Din cauza acestei investiții însă rămăsese dator cîteva miliarde de lire italienești. Iar banca siciliană pe care o însărcinase să negocieze acțiunile și titlurile sale întîmpina mari greutăți în plasarea lor. Faptul era cu atît mai supărător cu cît afacerile lui imobiliare din Italia erau amenințate. Iar recentele legi destinate luptei împotriva urbanizării sălbatice îl făceau adesea să aibă mîinile legate. Într-adevăr, avea mare nevoie de bani.

Pe deasupra tuturor acestor necazuri mai era exasperat și de lipsa de vești din partea Clarei. Marele proiect pe care îl născocise în vederea atragerii japonezului și iordanianului lua în mintea lui, în clipa de față, dimensiuni uriașe. Dar, iată că trecuseră mai multe săptămîni de cînd Clara nu-i mai dăduse nici un semn de viață. Și nici el nu reușise să se pună în legătură cu ea. Într-un anume fel, Clara era jokerul său. Întotdeauna îl ajutase să cîștige partidele dificile. Avea în ea o încredere totală. Oare din ce motive — tactice ori de altă natură — alesese Clara acest gen de „tăcere radio“ ?

Nemaiputîndu-se stăpîni, Salvo făcuse un pas necugetat. După ce se asigură că nu se afla la domiciliul ei,

îi telefonase Clarei la Marcheze acasă închizînd apoi imediat aparatul, fără a se prezenta. Își spunea că, dacă din întîmplare Clara se afla lîngă *golden boy*, va înțelege fără îndoială mesajul și cine era la telefon. Dar gîndindu-se mai mult, Basilio și-a dat seama că fusese un gest absurd. Relațiile dintre Clara și Marcheze evoluaseră oare într-atît încît tînărul s-o fi luat definitiv la el ? De fapt Basilio nu știa nimic despre toate acestea. Și, chiar de ar fi știut, ce șanse erau ca tocmai cînd sunase Clara să fie de față ?

Salvo ura nesiguranța. Iar în afaceri ura să se găsească în stare de inferioritate față de partenerii săi. Soukou Yama îi dăduse de curînd semne de viață. Japonezul se afla la Milano și aveau întîlnire într-un bar discret de pe via Dante.

Anul acesta iarna nu fusese prea friguroasă, ci mai mult ploioasă. O ploaie scurtă spălase cerul, nu însă și gîndurile sumbre ale sicilianului. Venise timpul să se ducă la întîlnire. În culmea proastei dispoziții Basilio își petrecu impermeabilul și coborî la parter cu unul dintre ascensoarele imobilului. Mercedesul său era tras chiar pe trecerea de pietoni. Dar care agent de poliție ar fi îndrăznit să se lege de mașina lui *dottore* Salvo ? Basilio făcu semn șoferului să rămînă pe loc. Se va duce la întîlnire pe jos, să se mai calmeze.

Intrînd în bărulet, îl găsi pe Soukou Yama în fața unui scotch. După ce îi strînse mîna cît mai călduros era în stare, Basilio comandă la rîndul său un whisky dublu.

— M-a surprins prezența ta la Milano, îi spuse japonezului, arborînd o mină încîntată. Ce vînt bun te aduce ?

— Eu fost Bologna, răspunse Soukou Yama. La Christie's... Licitație tablouri. Boccioni, Morendi, Chirico...

— Îți place pictura ? Și te pricepi ? păru surprins Salvo.

— Eu ? Nimic înțelege pictura la voi. Eu acasă paravane pictate Maestru Kano Eitoku.

— Și-atunci ce ai căutat la licitația de la Christie's ?

— Mare „naș“ Tomonori Tsurumaki trimis la mine Bologna. Cumpărat mult tablouri : Magritte, Renoir, Braque, Picasso...

— Picasso ? Ăsta îmi spune ceva ; nu-i ăla care a cumpărat *Les Noces de Pierrette* cu trei sute de milioane de franci francezi ? O nebunie !

— Nu nebunie. Tablouri maeștri investiție bun, foarte bun.

— Iar tu, tu ce-ai cumpărat la Bologna ?

— Cumpărat Chirico. Două miliarde...

— Lire italienești ?

— Da.

„Țicniți de-a binelea, japonezii ăștia“, își spuse Basilio. Nici nu mai știu ce să facă cu banii. Iar pe de altă parte nu încetează să se vaiete de conjunctura internațională.

— Bologna nu departe, reluă Soukou Yama. Profitat ocazie pentru vizită „naș“ italian. Nu mai avut știri. Mare proiect mort ?

— Nu vești, vești bune, făcu Basilio sentențios.

Optimismul său forțat nu îl putea înșela însă pe japonez.

— Fata aceea... Clara... aminti yakuza cam ironic, ea culcat cu geniu ? Obținut el lucreze pentru noi ?

Cu toate eforturile sale, Basilio nu izbuti să-și păstreze falsul optimism arborat.

— La drept vorbind, habar nu am, mărturisi el plouat. De cîteva săptămîni bune Clara a dispărut din circulație și nu reușesc să dau de ea. Dar tocmai de aceea am spus „nu vești, vești bune“. În caz că ar fi dat greș, acum aș fi știut-o.

— Tu, sigur ?

— Clara e o fată bună, se răsti Salvo. Am pus-o la încercare de multe ori. Și face parte din „familie“.

— Familie, familie, făcu Soukou Yama clătinînd ușor din cap. În familia siciliană lucruri nu bine merg. Mult trădători. Mult nu-și ține gura. Procese mari... Eu nu mulțumit dacă Clara întîmplat ceva...

— Ce să i se întîmple ?

— Nimic, nimic ! îl potoli yakuza. Dar... eu anunțat afacerea. Pus obraz. Clara nu izbutit, pentru mine rău, foarte rău.

— N-o lua razna cu imaginația, dragul meu ! Ține-o în frîu.

— Cînd tu știe afacere încheiată ?

Salvo se aștepta la întrebare. În sinea lui o găsea justificată. Boală lungă, moarte sigură. Se hotărî să ia taurul de coarne.

— Ai așteptat atîtea luni, spuse. Mai e puțin. Foarte curînd îți voi trimite un fax. Doar trei cuvinte. Sau „totul e bine", sau „totul trebuie oprit". Dar sînt încrezător. Va fi prima versiune.

Soukou Yama schiță un surîs palid.

— Bun așa. Ocol la Milano fost bun. Eu mulțumit.

— Haide, haide, vulpoi bătrîn ! N-a fost chiar un ocol. Avioanele de Tokio pleacă de la Milano.

Salvo își regăsi puțin combativitatea.

— Adevărat, făcu placid japonezul. Eu mințit. Minciună mic.

Aruncă o privire la ceasul de la mînă.

— Poți condus mine aeroport ?

Mercedesul lui Salvo avea telefon la bord. Sicilianul ar fi putut să-l cheme pe Guido pentru a-l conduce la aeroport. Dar îl indispusese purtarea înțepată a lui Soukou Yama. Nu avea nici un chef să se arate prevenitor față de el.

— Regret, dar nu pot ! Am venit pînă aici pe jos. Dacă aș fi știut...

— Păcat. Japonezi totdeauna politicoși. Europeni — cum spune la voi ? — mitocani.

Soukou Yama făcu semn barmanului.

— Lasă, spuse Salvo, încă sub efectul perdafului pe care i-l servise japonezul. Plătesc eu consumația.

Soukou Yama se înclină ușor.

— Foarte mulțumesc. Tu generos ! făcu în bătaie de joc. Barman ! Poți chema taxi ?

— A început din nou să plouă, domnule, îi răspunse barmanul într-o englezească greoaie. Operatoarele trebuie că sînt foarte ocupate. Riscați să așteptați mult.

— Bine. Descurc eu singur, spuse japonezul ridicîndu-se. La revedere, prietene ! adăugă adresîndu-se lui Salvo.

Cuvîntul „prietene“ sunase la fel de sarcastic ca acel „foarte mulțumesc“ de mai înainte.

Basilio îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre ieșire. Ploua din nou în rafale. Odată ajuns pe trotuar, Soukou Yama extrase din buzunar o umbrelă pe care pliurile ei ingenioase o reduseseră la dimensiuni minuscule. Deschisă, luă însă brusc dimensiuni normale ; culorile bălțate o făceau să pară exotică.

În salonașul rezervat vizitatorilor, don Battista aștepta să fie primit de Basilio Salvo. În vîrstă de cincizeci de ani, cu țeasta pleșuvă și obrazul neted, era *l'uomo qualcunque* prin excelență. Costumul său de gata, de un cenușiu șters și privirea stinsă îl făceau aproape invizibil.

Don Battista aștepta de mult. Ceva obișnuit pentru el. Întreaga sa purtare țintea a-l face să treacă neobservat, așa că administrațiile și persoanele importante în slujba cărora lucra îl uitau adesea prin anticamere. Chiar și acum, secretarii și ceilalți funcționari ai companiei lui Salvo treceau prin salon fără a-i arunca măcar o privire. Uneori se agitau în jurul unora ce sosiseră cu mult după el. Don Battista nu se supăra pentru atîta lucru. Principala lui calitate era răbdarea. O răbdare care însă nu îl împiedica să înregistreze cu meticulozitate tot ce se petrecea în jurul său.

Mai ales astăzi nu era deloc nerăbdător să-și întîlnească patronul. Întrevederea cu el promitea să fie furtunoasă și, cum mai avusese prilejul să-i cunoască furiile lui Salvo, se temea de ele. Cum să-i prezinte descoperirile ce le făcuse ? Don Battista va trebui să facă apel la întreaga sa abilitate pentru a mai îndulci șocul pe care, fără îndoială, știrile pe care le aducea îl vor provoca. Astfel că, profitînd de îndelunga așteptare, socotea în minte cum e mai bine să prezinte lucrurile în așa fel încît roadele eficacității sale de netăgăduit să se poată împăca cu tot atît de certa susceptibilitate a clientului.

Una dintre secretarele lui Salvo, pe care don Battista o știa din vedere, apăru chiar atunci lîngă el.

— Vă rog, urmați-mă. *Il dottore vă așteaptă.*

Ușa biroului lui Salvo era capitonată, ca la unele dintre cabinetele ministeriale.

— Ah, iată-te ! făcu Basilio morocănos, ridicînd privirile de pe un teanc de hîrtii pe care le cerceta. Ia loc !

Salvo folosea de mai multă vreme serviciile lui don Battista. Acesta conducea un birou de detectivi particulari. Aparținea în mod vag „nobilei familii". Șters și umil, se bucura totuși de o oarecare faimă. O faimă bine meritată. Nu cu mult timp în urmă Basilio îl însărcinase să urmărească mișcările lui Pietro Marcheze și să afle unde își va petrece informaticianul concediul. Don Battista se descurcase de minune. Datorită lui, Basilio aflase că Marcheze urma să petreacă două săptămîni la Sorrento, la hotelul *Parco dei Principi*, și putuse deci rezerva o cameră Clarei, chiar în același hotel.

— Ei bine, don Battista ? întrebă Salvo. Onorariile pe care le primești de la mine mă ruinează. Sper cel puțin că-mi aduci vești bune !

Detectivul se foi în fotoliul din piele în care se așezase.

— Vești bune spuneți, *dottore ?* Asta depinde... dacă doriți să știți adevărul în legătură cu Clara Bonnaci... Atunci da, veștile pe care vi le aduc sînt bune... Nu va mai trebui să vă faceți griji... Și Dumnezeu știe că îndoiala este cea mai mare dintre griji... Pe de altă parte însă, dacă nădăjduiți...

— Ascultă, bătrîne, mugi Salvo, încetează să te mai învîrți în jurul cozii ! Clara se culcă ori nu cu Marcheze ? Da ori ba ?

— Vai, domnule ! Știți cum sînt femeile... Atît de rar sînt credincioase... Chiar dacă iubitul lor este un bărbat de vază, de excepție...

Salvo bătu cu pumnul în masă.

— Pe toți dracii ! M-am săturat de neroziile dumitale ! Clara se culcă ori nu cu Marcheze ! ?

Explozia de mînie a lui Salvo îl zdruncină pe don Battista. Detectivul se făcuse mic în fotoliul său. Cum va reacționa însă Basilio în fața unui da hotărît ? În lungul carierei sale se întîmplase ca amantul ori soțul înșelat să-și verse necazul asupra celui care îi aducea

dovada nefericirii sale. Salvo era un mare „naș" și, ca toți de felul său, era un bărbat violent. Într-adevăr, nu avea o misiune ușoară. Cu atît mai mult cu cît, răspunzînd afirmativ la întrebarea lui Salvo, nu va fi la capătul încercărilor. Mai avea să anunțe clientului său unele lucruri chiar și mai grave decît doar un singur pas greșit al amantei.

— *Dottore,* mi-ați acordat o retribuție generoasă. Prin urmare nu vă pot ascunde realitatea. Da, domnișoara Bonnaci se culcă cu acest tînăr Marcheze.

— Și ai dovezi despre aceasta ?

— Petrece nopți întregi cu amantul ei.

— La ea acasă ori la el ?

— Din ce în ce mai des la el. Chiar dacă...

Don Battista șovăia. Își subapreciase clientul. Sîngele rece al acestui mare „naș" era zguduitor. Don Battista trebuia să admită că bărbații de calibrul lui Salvo nu erau numai violenți, dar aveau și o mare stăpînire de sine. „Oi fi eu poate un detectiv bun, își spuse don Battista, dar stofă de mare «naș» nu am."

— Chiar dacă ?

— Chiar dacă... și nu știu în ce măsură vestea asta vă va afecta... chiar dacă domnișoara Bonnaci, de cînd s-a instalat, ca să zic așa, la Marcheze...

Chipul încruntat al lui Basilio se însenină.

— Ei bine, iată, acestea erau veștile bune pe care le așteptam !... Ai lucrat bine, dragul meu, ba meriți chiar și o primă...

Don Battista rămase cu gura căscată. Se așteptase la orice, numai la așa ceva nu.

— O primă ? Dumneavoastră îmi acordați o primă ? bîigui neîncrezător.

Uluirea ce depășea puterea sa de înțelegere îi schimbase obrazul într-un fel de piftie. Basilio rîse batjocoritor.

— Chiar așa. Cred că nu ai nimic împotrivă, nu ? Să zicem, cam vreo patru sute de mii de lire. Îți convine ?... Bun... Și cred că voi mai apela și în viitor la serviciile dumitale...

Salvo se ridicase pentru a-i arăta vizitatorului că întrevederea luase sfîrșit. Don Battista se ridică și el.

Sicilianul, contrar obiceiurilor sale, îl conduse pînă la ușă :

— Un sfat, dragul meu : discreție, discreție și iar discreție ! În rest, nu-ți mai sparge capul să înțelegi ce nu te privește !...

Înainte de a strînge mîna pe care i-o întindea clientul său, don Battista simți nevoia să și-o șteargă pe a sa cu o batistă scoasă pe furiș din buzunar. Ciudata purtare a „nașului“ îl zguduise într-atît, încît avea palmele umede.

Abia părăsise detectivul biroul că Basilio o chemă pe una dintre secretare, care se ocupa cu corespondența. O tînără ciolănoasă, cu fața de cal, se înfățișă înaintea patronului cu un bloc-notes în mînă.

— Expediază un fax domnului Soukou Yama, la Tokio. Ai adresa, nu ?

— Da, domnule.

— Îi vei trimite următorul mesaj : „Totul merge bine“.

Secretara aștepta urmarea.

— Nimic altceva, domnule ?

— Nu, nu... Ba,... așteaptă o clipă...

Basilio se gîndi că, în ciuda veștilor încurajatoare, nimic nu justifica încă euforia de care fusese cuprins. Clara îl cucerise pe *golden boy*. În asemenea măsură, încît reușise chiar să se mute la Marcheze. Un succes formidabil ! Asta nu înseamnă că izbutise să-l facă pe încăpățînatul acela să revină asupra refuzului de a colabora...

— Mai adaugă încă ceva în fax, domnișoară... Scrie, te rog : „Ajungem la țintă“.

Nu era chiar formula pe care o conveniseră, dar era mai aproape de adevăr și va avea darul să potolească nerăbdarea japonezului.

— Asta-i tot ? întrebă încă o dată secretara.

— Asta e tot. Semneaz-o, adăugă rînjind Basilio, cu „Un prieten care vă dorește binele“.

11

În dimineața aceasta strălucitoare de primăvară piața San Marco colcăia de turiști. Din timp în timp porumbeii se ridicau rotindu-se deasupra pieței, după care se așezau pe dale. Copiii le aruncau grăunțe cu pumnii.

Don Basilio luase loc pe terasa marii cafenele Florian. Îl aștepta pe emirul Fallah care, ca și el, sosise la Veneția cu o seară înainte. Prințul arab era în întîrziere. Cei doi bărbați se cunoșteau nu de azi, de ieri. Emirul procura arme Libanului, dar și Siriei, Iordaniei, Irakului și Kuweitului. De cele mai multe ori era vorba de arme destul de sofisticate și interzise exportului ; cu toate acestea, marile concerne occidentale care le produceau, le exportau. În mod ilegal. Pe Basilio îl foloseau ca intermediar. Prin urmare Fallah avea tot atîta nevoie de Basilio, pe cît avea Basilio nevoie de emir. Și totuși Fallah îl trata cam de sus. Niciodată nu era punctual la întîlniri și disprețuia pînă și cele mai elementare măsuri de siguranță. Un bărbat greu de suportat. În primul rînd datorită fanatismului său. Apoi, pentru că se dovedise total indiferent la farmecul feminin. Basilio își spunea că emirul folosise și abuzase de haremul lui într-atît încît i se tocise cu totul libidoul. Încercările de a-l manipula cu ajutorul Clarei sau al altor fete frumoase din slujba sa, se soldaseră toate cu un eșec. Fallah nu răspundea decît la două impulsuri : setea de bani și ura împotriva Necredincioșilor. Și tocmai pe acestea mizase Salvo atunci cînd îi propusese participarea la una dintre marile lovituri pe care le punea la cale de cîtva timp. Astăzi însă sicilianul se întreba totuși dacă nu cumva alesese un cal necîștigă-

tor. Fallah era, fără îndoială, bine introdus în cercurile conducătoare arabe și ale băncilor controlate de acestea. Specialitatea lui însă rămînea traficul cu arme și nu petrolul. Or, sforăria pe care o pusese la punct împreună cu cercetătorii de la Institutul Oceanografic din Monaco va avea urmări mai ales asupra prețului petrolului. În sensul că va crește. Dar despre aceasta nu suflase emirului nici o vorbă. Întîi pentru că emirul era un om imprevizibil, în care nu te puteai încrede niciodată cu totul. Apoi pentru că fusese stînjenit de prezența lui Soukou Yama. Căci ceea ce exportatorii de petrol vor întîmpina ca pe o mană cerească, Japonia, ca mare importatoare de petrol, o va resimți ca pe un adevărat dezastru. Basilio era nevoit să joace strîns. Să se dovedească discret și să rămînă vigilent.

Își sorbea tihnit *expresso*-ul cînd deodată privirea i se opri asupra a doi indivizi așezați la o masă, ceva mai departe, în fața unor pahare cu Campari. Salvo aprecie imediat că aveau mutre numai bune de spînzurătoare. Voinici, spătoși, cu frunțile adînc brăzdate, chipurile lor trădau originea țărănească recentă. Încă din prima sa tinerețe Basilio învățase să se păzească de acest soi de oameni. De cele mai multe ori erau ucigași plătiți în slujba unuia sau altuia dintre clanurile mafiei... Oare erau sicilieni ? Chiar de la depărtarea aceasta Basilio și-ar fi putut da seama dacă vorbeau în dialectul insulei sale natale. Dar cei doi nu schimbau nici un cuvînt. Iar tăcerea lor părea cu atît mai neliniștitoare.

Salvo simți un fior străbătîndu-i șira spinării. Oare indivizii ăștia cu mutre deocheate se aflau aici pentru a-l urmări ? Sau poate pentru a-l împușca ? Pentru prima dată de cînd sosise la Veneția regreta că nu luase cu el unul sau doi dintre oamenii din garda sa personală. Ceea ce de altfel nu obișnuia atunci cînd avea grijă să-și piardă urma. Drumul de la Milano îl străbătuse cu mașina. Condusese chiar el, căci Guido, cu înfățișarea lui de luptător de circ, era prea bătător la ochi. Privise mereu în oglinda retrovizoare asigurîndu-se că nu-l urmărea nici un vehicul. Iar cînd ajunsese la bordul unui *vaporetto* ce cobora pe Grand Canal, examinase atent fiecare pasager în parte, fiecare chip. Și

nici unul nu i se păruse suspect. În sfîrșit, la fel cum făcuse și Fallah, descinsese la un hotel ceva mai modest, sub nume fals. Cum reușiseră atunci să-i dea de urmă ? Iar dacă aveau într-adevăr intenții rele față de el, cine îi trimitea ?

Traficul cu droguri luase proporții nemaiîntîlnite. Sicilia rămăsese centrul său operațional cel mai important. Rețelele acestui trafic acopereau însă în prezent mai multe continente și aduceau beneficii de miliarde de dolari. Astfel că astăzi, mai mult ca oricînd, clanurile mafiei își disputau sursa aceasta de venituri uriașe. Litigiile dintre ele se transformaseră într-un adevărat război de exterminare. Cadavrele celor asasinați și culeși de pe trotuare, atentatele cu explozive, mașinile-capcană, cine le mai știa numărul ? Opinia publică, indignată de atîta barbarie și alarmată de ravagiile provocate de drog, obligase guvernul să acționeze. De voie, de nevoie, capii politici trimiseră la fața locului subprefecți și procurori generali. Așa cum era de așteptat, cum sosiseră la Palermo mai mulți dintre ei fuseseră asasinați. Autoritățile americane, la rîndul lor, s-au hotărît să ia măsuri mai aspre. Ele au dus la căderea lui Sindona și se concentrară mai ales asupra rețelei de pizzerii, înființată de traficanții din New York în vederea spălării narco-dolarilor.

În Italia excesele drogaților au avut efect de bumerang. Buscetta, a cărui întreagă familie fusese masacrată, precum și alți pocăiți, făcură mărturisiri complete poliției. Mărturiile lor nu au avut atîtea urmări cum ar fi avut cele ale unui Sindona. Puneau la adăpost aparatul de stat și pe marii sforari de la Roma și Milano. Dar permiteau, pentru prima oară, să se organizeze marele proces pe care presa și oamenii cinstiți îl cereau în gura mare. Un proces de mare spectacol. În tribunalul din Palermo, transformat în buncăr, zeci de bărbați onorabili, ce nu erau decît mînuiți, dar și cîțiva dintre marii „nași" se treziră condamnați la temniță, cu pedepse mai mult sau mai puțin grele. Unii dintre ucigașii cu simbrie se considerară abandonați, trădați. Spumegau de furie și strigau răzbunare. Alții mulțu-

meau Fecioarei pentru sentința ce-i lovea. Căci a fi după gratii îi salva de la moarte sigură.

După moartea doctorului Cannavale, Basilio nu mai întreținea decît relații sporadice cu membrii „Centrului". Cei mai mulți dintre aceștia nu se înfundaseră oare pînă la gît în afacerile murdare cu droguri ? Ceea ce nu îl împiedica însă atunci cînd se ivea prilejul, să intervină în favoarea lor, în sferele înalte de la Roma ori Milano, unde se bucura de o oarecare influență. Dar știa foarte bine că, printre *capi di famiglia*, erau și unii care îl urau de moarte pentru că nu luase niciodată parte la jocul masacrului, că planase întotdeauna deasupra adversităților. Basilio se temea mai ales de cei ce fuseseră arestați și încă nu erau judecați. În cazul lor se găseau cîțiva „nași" bine cunoscuți, dar era vorba, mai ales, de obscuri și cu atît mai feroci ucigași plătiți. Procesul împotriva „nobilei familii" produsese o uriașă încurcătură în sînul administrației judiciare. Mare parte dintre *mafiosi* arestați fuseseră reținuți în detenție provizorie cu mult peste termenele prevăzute de lege. În prezent erau eliberați. Italia nu era oare, de fapt, un „stat de drept" ?

Ziarele publicau în mod regulat numele celor eliberați. Iar Basilio se întreba dacă nu cumva anumite eminențe cenușii din Palermo asmuțiseră pe urmele sale pe cîțiva dintre dulăii de pază eliberați. Pentru orice eventualitate, nu înceta să urmărească din colțul ochilor pe cei doi indivizi care, prin asprimea și ținuta lor modestă, făceau notă discordantă între ceilalți clienți de la Florian.

Deodată îl zări pe emir, care străbătea piața îndreptîndu-se spre masa pe care o ocupase. Renunțase la burnus și keffieh. Purta un costum elegant *prince de Galles* croit, s-ar fi zis, la una dintre cele mai mari case de modă din Londra. Mustața și barba îngrijit tăiate îi confereau și o mai mare distincție. Îndată ce ajunse mai aproape, Basilio îi aruncă printre dinți :

— Ca totdeauna în întîrziere, dragul meu ! Începusem să cred că ai căzut victimă unui accident neplăcut...

— Afurisitule! Vrei să-mi cobești! replică arabul trîntindu-se pe scaunul de lîngă Salvo. Am întîrziat? Nici nu mi-am dat seama. Înțelege, noi avem — din fericire — altă noțiune a timpului decît voi, occidentalii nerăbdători.

Fallah se pregătea să facă semn unui chelner, cînd Basilio îl opri cu un gest.

— Nu, prințe, nu-i înțelept să rămînem aici. Privește discret în spatele tău. Sînt acolo doi ucigași de cea mai josnică speță, care nu încetează să mă observe. Nici nu-ți poți închipui cît de nerăbdător am fost să te văd sosind.

— Doi ucigași, ai spus? făcu emirul întorcîndu-se. Doi ucigași?... Te înșeli, dragul meu! adăugă rînjind. Sînt doar doi *gondolieri*... Așteptau clienți, aseară în fața hotelului. I-am arvunit pentru o plimbare prin Veneția și le-am dat întîlnire aici.

— Sînt *gondolieri*? exclamă Salvo uluit. Și tu le dai întîlnire aici? Așa respecți sfaturile demne de discreție? Dragă prințe, ești de o imprudență incalificabilă! Să lucrez cu tine este o adevărată calamitate!

Salvo dădea curs liber mîniei. Și aceasta mai ales pentru că își reproșa panica fără rost ce-l cuprinsese în timp ce îl aștepta pe Fallah.

— Hei, prietene, se revoltă emirul, sper totuși că nu ai de gînd a-mi interzice să vizitez Veneția?

— În primul rînd, afacerile!

— De acord. Dar ai făcut atîtea mofturi și te-ai purtat atît de misterios, că nici acum nu știu exact despre ce e vorba.

— O vei afla încă înainte de prînz. Ai fost investit cu puteri depline pentru a putea trata cu mine?

Emirul scoase dintr-un portofel o hîrtie pe care o întinse lui Salvo. Documentul nu purta antet. Sicilianul îl parcurse repede. Era specificat că emirul era împuternicit să negocieze o înțelegere de cea mai mare importanță pentru înalte interese ale unor state arabe. Textul purta două semnături. Sub fiecare semnătură apărea un nume bătut la mașină. Numele erau cunoscute lui Salvo, erau cele ale reprezentanților lui *Union*

Bank of Kuweit, una dintre cele mai mari bănci ale Golfului.

— Mulțumit ? întrebă emirul.

— Da, sînt mulțumit, răspunse Basilio înapoind hîrtia lui Fallah.

— În cazul acesta aștept să mă pui în sfîrșit la curent cu amănuntele acestei faimoase afaceri.

— Îți voi da toate lămuririle necesare. Mai întîi însă dă-le liber gondolierilor tăi. Încă nu ai înțeles nimic despre țara asta. Niciodată nu poți fi destul de prevăzător.

— Și cu plimbarea mea cum rămîne ?

— Am închiriat o șalupă cu motor... Vom face o plimbare prin lagună. Pînă la Lido, ba chiar și mai departe dacă vrei. Va depăși cu mult plimbarea ta cu gondola și vei putea vedea, *de visu,* importanța operațiunii pe care ți-o propun.

Emirul era intrigat, însă renunță a-l mai sîcîi pe Salvo cu întrebări. Se întoarse hotărît către cei doi *gondolieri* ce ședeau nu departe la o masă. Aceștia îl recunoscură și chipurile lor morocănoase de oameni nevoiași se luminară. Fallah le făcu semn să se apropie și, cînd ajunseră lîngă el, le înmînă un teanc de bancnote.

— A intervenit ceva și nu voi mai putea face plimbarea. Dar timpul pierdut nu va fi fost degeaba.

Cei doi vîslași se întrecură în mulțumiri, despăgubirea pe care le-o acordase emirul era cu adevărat princiară.

*

Basilio însuși ținea cîrma șalupei cu motor. Chipul îi trăda o hotărîre îndîrjită. Fallah se gîndi fără voie la Bartolomeo Colleoni, acel aventurier al Renașterii. Chiar în ajun admirase, în Campo San Gioanni de Paolo, statuia ecvestră pe care Verrocchio o înălțase spre gloria celebrului *condottiere.* În clipa aceasta emirul își spunea că trăsăturile pline de energie ale lui Bartolomeo nu erau lipsite de o anume noblețe, pe cînd ale lui Basilio, acest aventurier al timpurilor moderne, expri-

mau mai degrabă o brutalitate vulgară. Cum putuse să ajungă partenerul unui asemenea om josnic ? Hotărît lucru, căile lui Allah erau de nepătruns...

Salvo îndreptă ambarcațiunea către larg apoi coti spre vest lăsînd insula La Giudecca pe mîna dreaptă. Emirul contempla orașul. Cu toată ușoara ceață albăstruie se distingeau foarte bine palatul Dogilor și Campanila. O priveliște cu adevărat splendidă.

— Afurisitul ăsta de oraș e un oraș oriental ! strigă Fallah lui Basilio.

Zgomotul motorului îi acoperea vorbele și Salvo îi făcu semn că nu-l poate înțelege.

— Să te ia dracu ! strigă în continuare emirul știind că nu-i pericol să fie auzit. Să strici o plimbare de vis cu motorul ăsta !...

Își făgădui să refacă drumul, dar în gondolă. Emirul era îndrăgostit de Veneția. Un oraș ce purta amprenta Damascului și Bagdadului. Și, prin căi ocolite, pe cea a geniului arab. Atunci cînd războiul „sfînt" va trece prin foc și sabie Europa aceasta putredă, Veneția va trebui cruțată. Din păcate, poate că nu va mai rămîne nimic de cruțat. Căci, încă de pe acum, putreziciunea occidentală măcina Veneția preschimbînd-o într-o măreață ruină.

Șalupa zbura pe apă drept înainte. Trecu pe lîngă San Giorgio și superba sa biserică. Ceva mai departe lăsă pe dreapta San Lazzaro și se îndreptă spre trecătoarea Lido. Curînd, la suprafața apei au apărut alge, ce pluteau în derivă. Salvo reduse motorul încetinind înaintarea bărcii.

— Pe aici nu sînt încă prea numeroase, strigă emirului. Dragele municipalității... Dar așteaptă ! Vei vedea mai încolo !

Într-adevăr, pe măsură ce șalupa înainta, se înfunda tot mai mult într-un soi de încîlceală verde, alcătuită din algele moarte ce pluteau la suprafață. Masă aceasta care putrezea la soare degaja un miros respingător. Algele vii, cu rădăcinile pe fundul mării, deveniseră și ele din ce în ce mai dense. Se agățau de palele elicei producînd întreruperi în mișcarea lor de rotație. Se aflau

încă departe de largul mării cînd motorul începu să se înece. Curînd Basilio îl opri de tot.

— Nu are rost să mai înaintăm, spuse el. Ar însemna să riscăm inutil. S-ar putea înfunda filtrul.

Emirul, care ținea o batistă la nas din pricina mirosului greţos, resimți brusc liniștea ce domnea deasupra lagunei. Pînă departe, de jur împrejur, nu se mai zărea nici o altă ambarcațiune. Doar cîteva *vaporetti*, undeva în depărtare, își deschideau cu greu drumul prin iarba de mare, în drum spre Murano și Torcello. Fallah era însă impresionat mai ales de masa aceasta verzuie ce acoperea laguna cît vezi cu ochii.

— Ai zice marea Sargaselor, murmură.

Poate că Salvo nu știa ce e marea Sargaselor, căci nu răspunse la observația iordanianului.

— Ei bine, iată, te afli în mijlocul algelor care au invadat Adriatica. Se dezvoltă din pricina tuturor mizeriilor pe care fluviul Pô le cară cu el. Coboară pînă la Ancôme, ba chiar și mai departe. Vasele mai mici, respectiv cele de pescuit, nu mai pot răzbate. De altfel, nici n-ar avea de ce s-o facă. Peștii au murit. Sufocați. Pînă și vasele de agrement ajung cu greu la micile porturi de pe coastă. O adevărată catastrofă pentru economie și turism...

Emirul își revenise.

— Nu văd de ce, spuse în glumă, a trebuit să mă aduci pînă aici ca să-mi vorbești de toate acestea...

— Ai puțină răbdare, dragul meu. Închipuie-ți acum, o descoperire științifică care ar permite unor alge și mai mari decît acestea să se reproducă incomparabil mai repede. Imaginează-ți cum s-ar răspîndi în marile porturi petroliere din New York, Houston, Rotterdam, Marsilia, Hamburg sau Kawasaki... ca să nu le pomenim decît pe astea... Înmulțirea lor cu o rapiditate extremă ar închide fără doar și poate intrarea în porturi. Te cred în stare să judeci singur ce consecințe ar rezulta.

Uluit de perspectivă, emirul se adînci în gînduri.

— Porturi blocate în asemenea măsură încît marile vase petroliere să nu poată ancora să-și descarce marfa ? întrebă cu glas tare.

Cu un gest nervos își aranjă reflex cravata *gris perle*. Avînd în vedere împrejurările, desigur un gest lipsit de noimă.

— În cazul acesta, continuă el tărăgănînd cuvintele, pe piața mondială s-ar produce o penurie. Artificială, desigur, totuși o penurie. Prețul petrolului ar urca pînă la cer...

— Tu singur o spui.

— Asta-i „marea lovitură“ de care pomeneai ?

— Exact. O lovitură, prințe, care ne-ar aduce o avere.

— Încetișor, Salvo ! Am impresia să ai ochi de popă ! Presupunînd că... Fii sigur că OPEC-ul va reacționa imediat !

— Nu-mi mai povesti de OPEC-ul ăsta blestemat ! A urcat, fără nici un motiv temeinic, prețul aurului negru. Și cu ce s-a ales ? Un prim „șoc“ petrolier și o gravă criză economică. Dar datorită investițiilor pe care le făcuseră în economia occidentală, țările producătoare de petrol au suferit o contralovitură. Efectul bumerangului ! De atunci încoace OPEC-ul s-a mai cumințit. Se mulțumește să regularizeze piața petrolului. Orice s-ar zice, proiectul pe care ți l-am propus nu este la îndemîna lui. OPEC-ul nici nu va avea timp să reacționeze.

Argumentele lui Salvo îl lăsară pe Fallah visător.

— Dacă înțeleg bine, sfîrși prin a spune, ai de gînd să provoci un mini-șoc petrolier. Dar, ca OPEC-ul să nu-ți poată dejuca planul, va trebui să fii în stare să blochezi patru sau cinci mari porturi în același timp...

— La drept vorbind, lucrul acesta e perfect posibil.

— Cum ?

— Oamenii-broască, submarinele de buzunar n-au fost născocite doar degeaba.

— Să admitem. Autoritățile portuare vor lua însă imediat măsuri... Vor curăța bazinele... Chiar tu mi-ai spus că municipalitatea din Veneția draghează laguna...

— Așa cum poți singur constata, rezultatele nu sînt deloc strălucite ! În schimb, algele de care îți vorbesc au cu totul alte dimensiuni... altă rezistență ! Iar pro-

liferarea va fi fulgerătoare ! În cel mai bun caz autorităților portuare le vor trebui săptămîni, dacă nu luni de zile pînă să reușească să le îndepărteze. Un amănunt suficient pentru ca cei pe care îi reprezinți — singurii inițiați — să-și tragă avantaje mai mult decît substanțiale. Și noi odată cu ei, nu-i așa ?

Emirul păstra tăcerea. Spre necazul lui Basilio, nu părea pe deplin convins.

— Ascultă, Salvo, te-am crezut întotdeauna un om serios. Astăzi însă bați cîmpii. Doar nu-ți închipui că aș putea angaja creditul de care dispun în Orientul Mijlociu într-un proiect atît de extravagant ? Atît de nebunesc ?

— Pe toți dracii ! se supără Salvo. Planul meu nu are nimic extravagant. Mă poți crede pe cuvînt că l-am studiat bine înainte de a-ți vorbi de el.

— Și, după tine, există vreun mijloc de a obține o asemenea înmulțire monstruoasă a algelor ?

— Și încă cum ! Ai auzit vorbindu-se de biotehnologie ? De manipulări genetice ? Am dat peste specialistul care ar putea da naștere la o nouă varietate de alge care să posede toate calitățile de care avem nevoie.

— Și unde ai dibuit această pasăre rară ?

— Într-un laborator al Institutului Oceanografic din Monaco.

Fallah își ascunse cu greu uimirea.

— La Institutul Oceanografic, zici... Hm... Și ar fi de acord să producă această algă miraculoasă ?

— Da. În schimbul banilor, evident.

— Și ar costa foarte mult ?

— Da de unde, oamenii de știință nu sînt niciodată prea lacomi. În schimb eu, ca cel care am avut ideea acestui proiect, cer, îndată după ce e pus în aplicare, o sută de milioane de dolari. Și, așa cum te cunosc, emirule, nici tu nu vei cere mai puțin...

Fallah se foi pe banchetă. Aplecîndu-se peste bord examină cu un interes nou algele din apropierea șalupei și scoase o mînă plină. Se uită la ele pe rînd, una cîte una, ca și cum ar fi vrut să le descopere taina, apoi se întoarse către Basilio :

— Cum se numea sfîntul acela care voia să-l atingă pe Christos pentru a se încredința că este din carne și oase? Sfîntul Toma? Ei bine și eu sînt un fel de Toma Necredinciosul. Înainte de a le vorbi comanditarilor mei despre acest proiect, trebuie să-l cercetez mai de aproape. Ar trebui să vorbesc și cu omul acela de știință, de care depinde realizarea lui. Vom merge împreună la Institutul Oceanografic...

— Nici să nu te gîndești! exclamă Basilio. Îi vei speria, pe el și pe colaboratorii lui. Vei compromite totul! Treaba asta trebuie mînuită cu mult tact și abilitate...

— Și pe mine nu mă crezi în stare de așa ceva?

Salvo se încruntă. Tinerii savanți din Monaco nu trebuiau să afle chiar totul pînă la capăt, nu trebuiau să știe la ce vor folosi lucrările lor. Se temea de tendințele impulsive și agresive ale intogralistului care era emirul. Pe lîngă aceasta, îl credea în stare ca, odată în relații directe cu cercetătorii francezi, să-l scurtcircuiteze pe el, Basilio.

— Crede-mă, Fallah, n-ar fi metoda cea mai potrivită.

— În cazul acesta, dragul meu, din două una: ori particip la supravegherea directă a operației, ori renunț să-i informez pe bancherii mei. Nu sînt niște caraghioși cărora să-mi pot permite a le povesti basme de adormit copiii.

Prințul vorbise foarte hotărît și Salvo și-a dat seama că dacă se încăpățîna să se opună cererii arabului risca să zădărnicească proiectul.

— Bine, oftă el. În acest caz voi încerca să aranjez o întîlnire cu savantul pe care l-am recrutat. Și acum, cred că e timpul să ne întoarcem.

Trase de cordonul de pornire a motorului. Acesta însă nu demară. Deodată ceasul de la mîna lui Fallah emise un „bip-bip“ discret. Emirul se uită la cadran.

— Scuză-mă, făcu el către Salvo.

Lăsîndu-se în genunchi pe fundul bărcii începu să bată temenele murmurînd: „Allah, akbar, Allah, akbar!“

Basilio îl mai văzuse făcîndu-și rugăciunea. Ultima oară fusese la vila sa de pe coasta Liguriei. Pe atunci purta keffieh și burnusul alb de in, care îi confereau o mare prestanță și se potriveau cu obiceiurile sale religioase. Astăzi însă, cînd Fallah era îmbrăcat precum un lord, scena îi păru de un grotesc deplin. Cu toate acestea așteptă răbdător ca arabul să-și termine plecăciunile, înainte de a trage din nou de cordon. Cum de data asta motorul porni, Basilio îndreptă șalupa spre Veneția.

12

Cei doi trimiși ai revistei *Nature* picaseră aproape pe neașteptate în laboratorul lui Paul Loevendhal.

— Am sosit, telefonaseră ei de la un mare hotel din Nisa. Cînd putem începe lucrările ?

— Cînd doriți, le-a răspuns politicos Loevendhal, fără a se arăta prea surprins.

Chiar a doua zi „anchetatorii" s-au prezentat la laborator. Doctorul Frederix, diplomat la Harvard, era chimist și biotehnician ; colegul său, doctorul Chang, era un biochimist celebru. Frederix avea statura unui jucător de base-ball iar Chang avea aerul unui mandarin rotofei și imberb. Amîndoi lucrau în Statele Unite iar Paul Loevendhal îi știa din renume. Fu totuși uimit aflînd că erau și colaboratori ocazionali la National Institute of Health, adică echivalent INSERM-ului și mai exact al subcomitetului pentru supraveghere și investigare, însărcinat cu detectarea erorilor și fraudelor științifice.

Șocat, Loevendhal îi destăinui asistentei sale, Irène Delarue :

— Nu ne-au trimis oameni de știință, ci adevărați polițiști !

Spre stupefacția tuturor, cercetătorii laboratorului îi văzură pe vizitatori fotocopiind procesele verbale ale experiențelor, pe care le luară apoi cu ei la hotel. Pentru a le studia, spuseră ei, cu mintea limpede.

În zilele următoare refăcură experințele care permiseseră lui Paul și Irènei să izoleze, pornind de la o specie de alge din Extremul Orient, noile glycolipide. Experien-

țele se dovediră incontestabile, însă trecură apoi și la examinarea *in vitro* a efectului lor asupra virusului SIDA. Și, începînd din acel moment, s-au pornit să caute noduri în papură.

Se aplecau asupra microscopului, schimbîndu-se între ei, mormăiau, se retrăgeau într-un colț al laboratorului vorbind în șoaptă, puneau întrebări insidioase. În ajunul plecării luară loc în micul birou al lui Loevendhal. La întrevedere participa și Irène Delarue.

— Hm, destul de impresionant, observă Frederix, în timp ce colegul Chang dădea și el din cap. Însă efectele asupra virusului nu se manifestă de fiecare dată.

Loevendhal se indignă :

— Chiar dacă nu se manifestă totdeauna, asta nu înseamnă că nu există !

— Da, dar în articolul dumneavoastră extrapolați cam prea grăbit. Nu ați ținut seama de rezultatele negative. Știți, în cercetare se întîmplă adesea să ai tendința de a alege tocmai rezultatele care corespund ipotezei inițiale.

— Dragă colega, doar nu sînt un începător. Asistenta mea și eu însumi am comparat rezultatele noastre pozitive cu cele negative. Testele Student de interpretare au fost cele care ne-au îngăduit să tragem concluzia că descoperirea noastră se poate omologa. De altfel și aspectul acesta figurează în articolul nostru...

Jucătorul de base-ball bătea cu piciorul în parchet. Nu părea deloc convins.

— Știți, spuse el, în experiențe atît de delicate nu pot fi eliminate, *a priori*, artefactele. Subconștientul, subiectivitatea cercetătorului, pot influența oricînd rezultatele. Lucrările dumneavoastră prezintă o mare lacună.

— Și care anume, mă rog ?

— Nu ați procedat la experiențe „oarbe".

Loevendhal se uită lung la asistenta sa. Aceasta părea zdrobită. Experiențele „oarbe" implicau intervenția unei persoane din afara laboratorului. Persoana respectivă înlocuia, din cînd în cînd, fără știrea cercetătorilor, substanța căreia i se analizau efectele prin alta, neutră. Dacă intervenția aceasta producea un efect *placebo*, altfel spus dacă cercetătorii obțineau aceleași

rezultate cu această substanță-capcană, se putea trage concluzia că în experiență se strecurase un element subiectiv.

Loevendhal își trecu mîna peste obraz și trase aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit să sară în apă.

— Și doriți să procedați chiar dumneavoastră, domnilor, la acest gen de experiențe ?

Ambii savanți exclamară în cor : „Nu, nu". Experiențele „oarbe" cer timp și ei reținuseră încă de mult locuri în avionul către Statele Unite. Dar o părere își făcuseră încă de pe acum. Cei doi cercetători francezi găsiseră într-adevăr o pistă interesantă și promițătoare. Lucrările trebuiau duse mai departe, cu ajutorul experiențelor „oarbe". În clipa de față — din păcate ! — concluziile prezentate în articol erau totuși premature. Nu puteau justifica publicarea în *Nature*. În orice caz, nu în forma actuală.

După ce și-au formulat verdictul, cei doi trimiși ai revistei își exprimară regretul. În schimb încurajau pe gazde să persevereze. Peste cîteva săptămîni, ori poate în cîteva luni, lucrările lor, completate prin noi experiențe, nu vor mai putea fi atacate.

Sărea în ochi că cei doi americani erau de rea credință. Veniseră cu intenția să zădărnicească descoperirea colegilor francezi. Lui Paul și Irène nu le rămînea decît să se încline. Nu își arătară nemulțumirea, ba chiar își dădură și osteneala de a-i conduce pe cenzorii lor la aeroportul din Nisa. Pe drumul de întoarcere, la fel de aglomerat ca întotdeauna, Irène încercă să-l consoleze pe Paul, care conducea. Ce mai contează cîteva experiențe, zise ea. Trimișii de la *Nature* nu le închiseseră cu totul ușa. Versiunea următoare a articolului avea să fie cu siguranță acceptată.

— Da, peste cîteva luni ! făcu Loevendhal cu amărăciune. Îți dai seama, Irène, că mîrlanii ăștia au avut neobrăzarea să ne fixeze și termene ? Cu toate că, o știi la fel de bine ca și mine, lucrările noastre sînt inatacabile.

— Ceea ce mă supără cel mai mult, urmă Irène, e faptul că descoperirea noastră nu va fi explorată imediat,

astfel încît vor fi lăsate în voia soartei numeroase vieți omenești, care altfel ar fi putut fi salvate.

— Ai dreptate. Acești sărmani bolnavi de sida n-au noroc. Dar trebuie să-ți mărturisesc că, pe moment, mă gîndesc la lucruri care ne privesc mai direct. Concluziile americanilor vor avea efecte dintre cele mai nedorite la conducere. Și tare mă tem că INSERM-ul ne va tăia o parte din credite.

Irène și-a amintit că Paul, cu un soi de clarviziune, își mai exprimase temerile în legătură cu acest subiect, ba chiar se gîndise cum să astupe eventualele goluri din buget.

— Paul, îi zise, trebuia să iei din nou legătura cu industriașul acela italian, pe care l-am întîlnit la Padova... Ai făcut-o ?

— Da, am făcut-o, Irène. Nu ți-am spus, dar am făcut-o.

— Și ?

— Ciudat personaj. Mi-a confirmat intenția lui de a produce — pentru lumea a treia, spunea el — pornind de la o materie primă ieftină : algele. Și m-a mai întrebat încă o dată dacă am putea accelera mult reproducerea lor.

— Și ce i-ai răspuns ?

— Că prin intervenții genetice s-ar putea da naștere unei alge noi, care să se reproducă rapid.

— Nu te-a întrebat la ce fel de intervenții te-ai gîndit?

— Ba da.

— A înțeles ceva din explicațiile tale ?

— Nu știu. Dar părea să aibă destule noțiuni în materie de biologie. M-a întrebat doar dacă operațiile pe care mi le propuneam vor lua mult timp. I-am spus că vor dura mult și vor fi laborioase.

— Asta nu l-a descurajat ?

— Se pare că nu. S-a mulțumit să întrebe la cît apreciem costul lucrărilor. I-am spus, la întîmplare, o sumă astronomică.

— Cum a reacționat ?

— Și-a dres doar puțin glasul și m-a întrebat cînd am putea semna contractul. Luat pe neașteptate, am cerut

un răgaz de gîndire. I-am spus că îi voi telefona îndată ce voi lua o hotărîre.

— Și ai de gînd s-o faci ?

— Avînd în vedere nesiguranța în care plutim acum, cred că o voi face.

Marele Renault 25 al lui Paul era prins într-un blocaj rutier. Nu înaintau decît la pas. Peste celebra Promenade des Anglais se lăsa înserarea și toate felinarele se aprinseră deodată.

Cei doi tineri cercetători încetară a-și mai vorbi. Irène era crispată, îngîndurată. Dar nu se gîndea la „nesiguranța" de care pomenise Paul. Pe măsură ce se apropiau de oraș se gîndea tot mai intens la dorința ei tainică de a petrece seara cu amantul ei.

Din păcate însă își da seama că Paul era în continuare frămîntat de recenta sa decepție. Iar dispoziția în care se găsea nu se prea potrivea unor efuziuni sentimentale și... erotice. Dar poate că... da, poate că patronul ei adorat avea nevoie, tocmai în asemenea clipe, să fie consolat de un suflet de „soră".

Erau aproape de port cînd Paul se răsuci spre Irène.

— Ce-ar fi să cinăm la Barba Yannis ? Iar restul serii să-l petrecem la mine ; un whisky dublu, după tămîiosul grecului, va fi tocmai ce-mi trebuie.

Irène se îmbujoră. O asemenea transmitere de gînduri părea să dovedească, în ciuda tuturor aparențelor, cît de apropiați erau. Tulburată și recunoscătoare, în loc de orice răspuns își puse mîna ce tremura pe genunchiul bărbatului de la volan.

13

La îndemnul patronului ei, Clara fusese de multe ori amanta unor bărbați importanți. În pat, le smulgea confidențe pe care Basilio Salvo le folosea în favoarea sa. În noaptea aceasta însă rolurile se inversaseră. După ce făcuse dragoste cu Pietro, Clara a stins lumina și, la adăpostul întunericului, a trecut la mărturisiri.

Nu atît din cauza apelului telefonic al lui Salvo. De fapt gestul lui o ușurase. Nu-l determinase oare pe Pietro să renunțe dintr-o dată la jocul de-a baba-oarba care le altera relațiile ? Îndată ce pronunțase numele lui Salvo Clara știuse că de acum încolo nimic nu va mai fi ca înainte. Că totul se va schimba, că totul *trebuia* să se schimbe. Cu toate acestea, încă mai șovăia. Pietro nu o grăbise să-și țină promisiunea. Nu o pusese la zid. Părea că înțelege că avea nevoie să-și adune curajul pentru a scăpa de ceea ce îi apăsa sufletul. Într-o noapte — în noaptea aceasta — și-a învins în sfîrșit și ultimele rețineri. Știa prea bine că îi va fi foarte greu să exprime totul la fel de clar ca numele pe care îl purta. Dar simțea neapărat nevoia să se dezbare, prin mărturisiri, de o mare parte din trecutul ei vinovat. Pentru a-și recuceri, pe cît posibil, demnitatea. Simțea că numai astfel putea începe o viață nouă. O nouă viață pe care și-o dorea chiar mai mult decît îndrăznea să și-o mărturisească.

Pietro pătrunsese în viața ei dintr-o întîmplare, acum însă ocupa un loc din ce în ce mai mare, o obseda în fiecare zi mai mult. Niciodată înainte nu întîlnise un bărbat care să întrunească atîta tandrețe și atîta inteli-

gență. Uluitor, un amant care era în același timp și prietenul păsărilor ! Este foarte greu să sesizezi clipa în care începe dragostea. Crescuse în ea, săptămînă de săptămînă, ca un fel de încîntare. Clara nu izbutea să analizeze prea bine ce simțea. Oare dragostea cea mare, pe care atîtea femei pretindeau să o fi cunoscut, exista cu adevărat ? Dacă da, cum s-o recunoască ? Trebuia să se încreadă în pornirea ce o împingea în brațele iubitului, pornire care mai degrabă preceda dorința decît se confunda cu ea ? Ori din tulburarea ce o năpădea atunci cînd Pietro era plecat ? Din teama tainică de a vedea emoțiile pălind, stingîndu-se ? Într-o bună zi vezi un bărbat și-ți spui : acesta și nu altul. Și atunci se închide capcana.

Prin urmare, în noaptea aceasta, Clara i-a mărturisit lui Pietro totul, sau aproape totul. Cum Salvo și japonezul o însărcinaseră să-l cucerească. Cum, punîndu-și farmecul în valoare, trebuia să-l facă să accepte propunerile lor. Cum întîlnirea de la Sorrento fusese pusă la punct prin tertipuri savante... După ce și-a încheiat mărturisirile Clara încercă să-l facă pe Pietro să înțeleagă că, încet, încet, renunțase la rolul ce îi fusese încredințat. În loc de a-l manipula, se îndrăgostise de el. Profund. Și acum tot ce își dorea era să fie sigură că și el o iubea. Putea Pietro s-o ierte ? Să-i arate aceeași dragoste ca înainte ?

Clara îl năpădise pe Pietro precum un parfum. Un parfum care îl urmărea pretutindeni. Era gata să facă orice pentru a nu o pierde. Nu era o frumusețe care sucea capetele, la propriu și la figurat, tuturor masculilor care o întîlneau ? Nu și nu ! Pietro nu va comite prostia care l-a făcut pe Arthur Miller s-o piardă pe Marilyn... Mărturisirea de credință a Clarei nu-i dezvăluise nimic nou. O recunoscuse chiar de la prima lor, întîlnire, la Sorrento și bănuise încă de atunci că este unealta lui Salvo. Nu scăpase însă nici o vorbă, de teamă să n-o jignească. Căci a o jigni putea însemna, poate, sfîrșitul relației lor. Și cu toate acestea, un fel de neînțelegere absurdă apăsa de cîteva săptămîni asupra raporturilor dintre ei. Îi tulbura fericirea și mîndria de a-și spune că femeia aceasta superbă, atît de rasată,

era a lui. Pietro trăia nesiguranța ce plana asupra lor ca pe o adevărată dramă. Intervenția lui Salvo precipitase însă deznodămîntul. Clara renunțase la minciună. Îi declarase, cu înfocare, dragostea ei. Dar nu cumva era vorba de o nouă minciună, fie și involuntară?... Femeia aceasta, capabilă de o pasiune fierbinte în unele momente, nu era oare mai îndrăgostită de actul în sine decît de iubitul ei? Nu era vorba de o iluzie orbitoare, dar trecătoare, și nu de un sentiment ceva mai potolit, însă adevărat și durabil? În sufletul lui Pietro se strecura îndoiala. Lupta din toate puterile pentru a și-o învinge.

— Îți iert toul, spuse cu oarecare afectare și o strînse pe Clara la piept. Dar mă iubești cu adevărat? Mă iubești ca...

— Te iubesc, da, îl întrerupse Clara cu pasiune. Te iubesc nebunește!

— Mi-o juri?

— Îți jur pe ce am mai scump.

— Adică?

— Adică pe capul copilului meu!

— Ce-ai spus? Ai un copil? exclamă Pietro depărtîndu-se brusc de iubita sa și aprinzînd veioza.

În patul cel mare, scăldat din nou în lumină, Clara își mușca buzele. În ardoarea ei de a-l încredința de dragostea ce i-o purta, mersese prea departe. Aluzia la copil îi scăpase fără să vrea. În mărturisirile dinainte păstrase totuși tăcerea asupra a două lucruri: apartenența la „nobila familie" și situația ei de mamă.

— Da, Pietro, spuse cu voce schimbată. Am un băiețel de cinci ani. Îl cheamă Mario... Te supără?

Sprijinindu-se într-un cot, scruta chipul iubitului ei. Pietro îi ciufuli buclele negre.

— Să mă supăr? Cum poți spune asta?... Dimpotrivă! Faptul că ești mamă te face în ochii mei mai... cum să spun?... mai umană, mai apropiată... Eu întotdeauna mi-am dorit un copil...

— Ce înseamnă asta, Pietro, întrebă Clara, a cărei inimă se porni să bată nebunește. Vorbești ca o femeie!

— Iartă-mă, Clara, dar ai început să spui prostii! făcu Pietro brusc indispus. Bun! adăugă, stingînd din nou lumina. Acum să dormim. Vom relua discuția mîine.

În orice caz, liniștește-te! Iubesc în tine mincinoasa, perversa, prietena păsărilor, amanta și... mama!

Pietro o luase din nou în brațe. Peste cîteva clipe, după ce depuse mai multe sărutări din vîrful buzelor pe ochii închiși ai lui Pietro, Clara îi șopti la ureche:

— Spune-mi, dragostea mea, ai fi de acord să-l iau pe Mario într-una din viitoarele noastre escapade în week-end?

— Firește, Clara, firește, mormăi Pietro, pe jumătate adormit.

De cînd își descărcase conștiința, Clara se simțea ușurată și împăcată cu sine. Se temuse de reacția lui Pietro. Dar nu avusese de ce. Nu numai că amantul ei nu-i reproșase trecutul, dar părea a-i arăta acum și mai multă tandrețe. Astfel că dragostea își făcea din ce în ce mai mult loc în sufletul ei.

Totuși, Clara se găsea într-o situație grea. Pe de o parte, pentru că și acum mai primea îndemnizații de la Salvo, iar pe de altă parte deoarece renunțase definitiv a-l influența pe Marcheze în sensul celor dorite de patronul ei. Dragostea o împiedica să-l împingă pe Pietro să devină complice la o afacere frauduloasă. Iar contradicția aceasta era greu de suportat. Telefonînd direct la Marcheze acasă Basilio își manifestase nerăbdarea. Clara nu mai putea amîna să-i telefoneze la rîndul ei, așa cum desigur că aștepta. Dar ce să-i spună? Pentru moment putea încerca să-l liniștească și să mai tărăgăneze, invocînd dificultatea misiunii sale. Pînă la urmă însă va fi nevoită să-l anunțe că planul era definitiv compromis. Oare să pună acest eșec doar pe seama ei, pe neputința de a-l putea influența pe *golden boy*, sau era mai bine să spună că se datora faptului că încercările de a sparge sistemul informațional al băncii Chase Manhattan se dovediseră sterile? Care dintre cele două alternative de justificare avea mai multe șanse de a fi acceptate?

Pietro revenise din concediu și lucra din nou la agenția lui. Programul său de lucru era destul de neregulat. Clara, care îi prepara gustări cu grija unui bucătar de casă mare, se întrista adesea văzînd cum se răcește

mîncarea în așteptarea lui Pietro. În seara aceea însă iubitul ei se întoarse acasă mai devreme ca de obicei. Gustase din pilaful cu ciuperci și tocmai se pregătea a se mai servi cu încă o porție de tartă cu portocale, cînd Clara îl anunță că trebuie să-l întrebe unele lucruri neplăcute.

— Înțelege, Pietro, nu mai pot evita reluarea contactului cu Salvo. Nu uita că este patronul meu... Îl voi anunța să-și ia gîndul de la mine. Dar n-am s-o fac imediat. Voi încerca să cîștig puțin timp.

Pietro se întunecă.

— Și de ce nu pe loc ?

— Pentru că înainte aș vrea să înțeleg mai bine ce ți-a cerut.

— În ce scop ? N-ai decît să-i spui că nu accept. Atîta tot.

— Dacă o fac într-un fel atît de categoric, îmi pierd slujba. Aș prefera să-i spun că nu ai reușit.

— Cînd vei renunța să minți, Clara ?

— Atunci cînd voi putea să mă debarasez de Salvo. Nu ți-am spus, îmi caut o nouă slujbă. Din păcate însă nu-i prea ușor de găsit.

— Cauți altă slujbă ? Cu asta îmi faci o mare bucurie, draga mea !

Pietro se ridică și, ocolind masa, se apropie de ea. Se apleacă și o sărută lung pe gură.

— Bunele tale intenții merită o răsplată, dragă ! Vino să ne așezăm în fața ordinatorului. Îți voi explica cum aș fi procedat dacă m-aș fi învoit să lucrez pentru Salvo.

Ținînd-o pe după talie, Pietro o duse pe Clara în cabinetul său de lucru. Cei doi tineri luară loc în dreptul marelui ordinator Macintosch. Pietro bătu ușor pe claviatura aparatului. Pe ecran apărură imediat diferite cifre și litere.

— Vezi, Clara ? Ordinatorul meu este conectat acum la TIMNET, adică la compania de transmitere a datelor ce leagă calculatoarele civile din lumea întreagă.

— Chiar și cele de peste Atlantic ?

— Da, legăturile se fac prin intermediul releului unui satelit. Ceea ce însă nu este totuși suficient. Pentru a te putea conecta la ordinatorul unei mari bănci, trebuie

să cunoști numele unuia dintre clienții săi și să posezi „numele de cod". Să afli numele unuia dintre clienți este relativ ușor.

— Cum așa ?

— Nu ai decît să iei un anuar. Cei mai mulți dintre cei ce îl utilizează se înscriu sub numele lor adevărat.

— Iar numele de cod ? Cheia ?

— Ei, tocmai aici e dificultatea. În ziua de azi sistemele informatice sînt bine păzite. Astfel, ordinatoarele de la CIA și laboratoarele de cercetări secrete ale armatei sînt complet izolate. Dar chiar și băncile își zăvorăsc ordinatoarele cu ajutorul unor codificări din ce în ce mai sofisticate.

— Și ai fi în stare să afli un asemenea cifru ?

— Atunci cînd în realitate codificarea se face cu un număr stabilit printr-o metodă combinatorie, este extrem de greu. Doar un „pirat" care este în același timp și un adevărat geniu matematic ar putea pretinde să-l găsească. Dar și în cazul acesta, numai prin calcule complicate și de lungă durată.

— Se spune totuși că tu ești un matematician fără pereche.

— Sînt un bun matematician, adevărat. Dacă aș fi acceptat propunerile necinstite ale patronului tău, aș fi procedat însă într-alt fel.

— Adică ?

— Banca Chase Manhattan, de pildă, este interconectată la alte bănci, mai modeste. Poate ar fi posibil a pătrunde pînă la conturile unor clienți, pe cale ocolită, prin aceste bănci.

— Asta pentru că sistemele informatice ale băncilor mai mici sînt apărate mai puțin bine ?

— M-ai înțeles perfect. Sînt foarte multe bănci care își aleg numele de cod pur și simplu din dicționar.

— La întîmplare ?

— Exact, la întîmplare.

— Bine, dar un dicționar conține mii și mii de cuvinte. Cum să dai de cel adevărat ?

— Cerînd ordinatorului să testeze toate cuvintele pe rînd. E numai o chestiune de răbdare. Ordinatorul însă

lucrează repede. Odată ce a găsit cuvîntul ce deschide sistemul, poți să urci, mulțumită interconexiunilor, pînă la conturile clienților lui Chase Manhattan sau Citibank.

— Nu prea înțeleg cum.

— Ordinatoarele care fac parte din aceeași rețea sînt programate să aibă încredere unele în celelalte. Cei care le utilizează nu au nevoie de un număr de cod pentru a se conecta de la un sistem la altul. Avînd în vedere că într-o țară dezvoltată în fiecare minut au loc asemenea operațiuni bancare, aceasta reprezintă o mare economie de timp.

Clara era impresionată. Cei doi „nași", italianul și japonezul, vorbiseră despre geniul informatician al lui Pietro. Dragostea ce-i purta o făcea să creadă că nu exagerează. Dar, oricît de interesante erau explicațiile iubitului ei, ele lăsau totuși unele întrebări fără răspuns. Își aminti ce spusese Soukou Yama : dacă ar fi în posesia cheii de acces la sistemul informatic al băncii Manhattan, putea — el și complicele său italian — să recolteze o sumă de o sută de ori mai mare decît cea pe care o oferiseră *golden boy*-ului. Cum ar fi procedat să pună mîna pe sute de milioane de dolari ?

Clara puse întrebarea lui Pietro, fără a pomeni însă de afirmațiile lui yakuza. Marcheze îi explică cum, după ce ar fi pătruns prin efracție în sistemul informațional al unei mari bănci, un pirat putea deschide conturi fictive, șterge altele, pe scurt, putea dezorganiza cu desăvîrșire instituția. Pe aceeași cale mai putea să frustreze de mari cantități de acțiuni și titluri pe unii clienți importanți, profitînd apoi de scăderea cursului ce ar fi urmat, pentru a le revinde mai tîrziu la valoarea lor adevărată, cu un profit uriaș.

— Asemenea operații, observă Pietro, ar declanșa în cele din urmă o mare panică la bursa din New York, ce s-ar transforma într-o adevărată vinere neagră. Mă întreb dacă asociatul lui Salvo, marele financiar japonez, nu se gîndea, în primul rînd, la o asemenea lovitură sub centură. Acum poate înțelegi mai bine de ce am refuzat.

Într-adevăr, Clara înțelegea acum mai bine. Cunoscînd prea bine „lumea" în care se învîrtea Basilio, ipoteza lui Pietro îi părea perfect plauzibilă. Aceasta îi întărea hotărîrea de a-i întoarce spatele patronului ei. Despărțirea însă nu se putea face brusc. A-l înfrunta deschis pe Basilio însemna un risc enorm. În schimb, explicațiile lui Pietro îi îngăduiau acum să pună nereușita *golden boy*-ului nu pe seama rea-voinței, ci din pricina unor dificultăți de netrecut. Ceea ce îi va înlesni un anume răgaz. După aceea va găsi desigur o cale — la momentul potrivit — să-și dea demisia.

„Cînd vei înceta să minți, Clara ?" o întrebase Pietro. Bietul băiat ! Ce știa el despre nevoia de a minți ? Minciuna era primul mijloc de apărare al celui slab față de cel puternic, al femeii în fața bărbatului care o asuprea. Minciuna domnea în sînul mafiei, această lume a speculei, furtului și violenței. Ce știa Pietro despre mafie ? Clara îi spusese totul despre trecutul ei. Dar trecuse sub tăcere faptul că făcea parte din „familie". O minciună prin omisiune. Nu se putea smulge de sub tutela lui Salvo decît treptat, cu mii de precauții. La fel cum nu putea dezvălui ultimul amănunt tulbure al existenței sale decît după ce va fi înlăturat litigiul ce o opunea patronului ei. Cele două demersuri, cum s-ar spune, complementare.

Clara era fericită și în același timp îngrijorată. Fericită de a iubi și de a se simți iubită. Susținută de această dragoste în gravele hotărîri ce urma să le ia. Dar și temătoare, căci îi rămînea de făcut partea cea mai grea.

Cei doi amanți se culcară tîrziu. Clara alese dintre casetele lui Pietro pe cea care îi plăcea mai mult. Seara petrecută în fața ordinatorului o deprimase oarecum. Era grăbită să uite informaticianul și să facă dragoste cu păsărarul. Apoi să adoarmă, cuibărită în brațele lui, în cîntecul privighetorilor.

14

De săptămîni de zile Basilio Salvo îl hărțuia pe Paul Loevendhal. Traumatizat de infama anchetă la care se pretaseră cei doi „copoi“ trimiși de revista *Nature*, tînărul savant se gîndise la o acoperire față de eventuala reacție negativă din partea organismului său tutelar, prin semnarea contractului propus de italian. Dar, pe măsură ce se gîndea mai mult, fusese năpădit de îndoieli și scrupule. Cercetările asupra algelor pe care le cerea Salvo nu însemnau puțin lucru. Ele vor perturba aproape sigur bunul mers al laboratorului. Oare nu era de datoria lui să se consacre mai degrabă exeperiențelor suplimentare cerute de americani ? Miza era importantă și nu merita să fie sacrificată dintr-o toană sau din orgoliu. Glycolipidele pe care împreună cu Irène Delarue reușise a le izola puteau duce la un vaccin anti-sida. Nu trebuia să facă tot posibilul pentru a-și dezarma criticii ? Pentru a face publică, prin intermediul articolului ce va fi acceptat în cele din urmă, o descoperire de care depindea soarta a mii și mii de viitori bolnavi. A semna un contract cu industriașul italian însemna să se pună, din capul locului, perspectiva unei nereușite față de *Nature*. Însemna să se arate nu numai susceptibil, ci și laș. Însemna să sacrifice esențialul pentru ceea ce era de fapt secundar. Considerații umanitare și de ordin personal ce se adăugau în taină visului, mai mult sau mai puțin mărturisit, la un premiu Nobel.

Pe de altă parte, Salvo dovedea o mare încăpățînare asediindu-l pe Paul Loevendhal aproape zilnic cu telefoane. Și, pe măsură ce trecea timpul, ridica valoarea — și așa destul de mare — a creditelor pe care spunea că

e gata să le aloce laboratorului. În cele din urmă, tot amînînd, Paul se văzu în situația de a nu mai putea da înapoi. A șovăi mai mult, a lua o hotărîre riscantă, care însă prezenta și aspecte pozitive, ar fi fost lipsit de decență. *Alea jacta est,* își spuse. Într-adevăr se decise și îl anunță pe Salvo că era de acord să se întîlnească pentru semnarea contractului.

Vorbeau la telefon, urmînd a decide unde se vor întîlni, cînd Paul fu surprins de o ultimă ciudățenie a italianului.

— Am uitat să-ți spun un mic amănunt, dragă prietene, îl anunță Salvo. La întreprinderea pe care am plănuit-o, pornind de la cercetările voastre, am un partener, un asociat dacă preferați. E vorba de emirul iordanian Fallah, fost student la Cambridge, un bărbat fermecător și ospitalier. Dorește mult să semnăm contractul în prezența lui. Yachtul său se află acum la ancoră, în micul port Porquerolles. Ne-a invitat — adică pe dumneata, asistenta dumitale și pe mine — la o petrecere, prin care vrea să sărbătorească fericitul nostru acord.

„Asta mai lipsea !“ își spuse Loevendhal. Un arab, un yacht și o petrecere !... Adică exact ce trebuia ca să fii luat la ochi de lumea științifică ! Cum însă lucrurile ajunseseră așa de departe, nu se mai putea eschiva. Fu nevoit să-și dea consimțămîntul la ciudata întîlnire la care era poftit. Rămase stabilit ca italianul să vină să-i ia, pe el și pe Irène, sîmbăta următoare la prînz.

Perspectiva de a semna un contract de cercetări la bordul unui yacht iordanian îl lăsase pe Paul visător. În cursul zilelor următoare, fiindu-i imposibil să se concentreze, se mulțumise să treacă, pe rînd, pe la toți colaboratorii săi. La cei ce supravegheau cataliza enzimelor în reactori și la cei ce își țineau ochii lipiți de microscoapele electronice.

— Ce naiba caută un prinț arab în toată povestea asta ? se întrebă cu glas tare, față de asistența lui, după ce o pusese la curent cu întîlnirea de la Porquerolles.

Irène Delarue își exprimă timid părerea că proiectul acelui *signor* Salvo putea interesa mai ales lumea a treia. Țări care au nevoie de îngrășăminte ieftine.

— Chiar asta a lăsat să se înțeleagă Salvo, confirmă Loevendhal. Totuși nu prea văd cum ar putea folosi țările

deșertice cantități mari de compost. Apa este ceea ce le lipsește în primul rînd...

— Poate că emirul de care vorbește este doar un intermediar.

Bunul simț al Irènei avea asupra lui Paul un efect liniștitor. Îi aminti asistentei că Basilio va veni să-i ia de la laborator.

— Ai grijă ca sîmbătă la prînz să nu mai găsesc pe nimeni pe aici. Prefer să nu trebuiască să fac prezentări.

Asigurîndu-l că dispozițiile îi vor fi respectate, Irène coborî să caute corespondența în cutia de scrisori a institutului. Se întoarse ținînd în mînă cîteva plicuri și reviste cu banderolă. Paul le luă în primire și se instală să le citească în cămăruța ce-i servea de birou. Cîteva minute mai tîrziu, un urlet îi încremeni pe tinerii cercetători, în fața aparatelor. Șeful lor ieși alergînd din birou, agitînd o publicație. Era roșu de furie și bolborosea în gura mare cuvinte fără șir. Abia după cîteva minute urletele sale începuseră să devină inteligibile.

— Oh ! Nespălații ăștia ! Mizerabilii ! Bandă de escroci și ipocriți care își însușesc munca altora ! Care te fură fără rușine !... Irène, citește ce scrie aici !... Citește tare, să înțeleagă toată lumea ce înseamnă reaua credință...

Irène era îngrozită. Nu îl văzuse niciodată pe Loevendhal în asemenea stare de furie. Luă cu mîna tremurătoare revista pe care i-o întindea Paul. Era *Journal of the National Cancer Institute*, deschis la pagina șaisprezece.

— Nu e nevoie să citești totul, tună Paul. Doar rezumatul. Este redactat și în franceză.

„Un grup de savanți americani — începu Irène să citească — informează că au identificat o nouă formațiune de molecule, remarcabil de active *in vitro*, împotriva virusului sida. Aceste molecule sînt glycolipide prezente natural la anumite alge din arhipeleagul insulelor Hawai..."

— Dar e vorba de algele noastre ! exclamă Irène oprindu-se din citit.

— Exact, spuse Paul, care între timp își recăpătă puțin stăpînirea de sine. Dar asta nu-i totul ! Citește mai departe !

Irène se aplecă din nou asupra revistei.

„Activitatea antivirală a acestor glycolipide a fost observată cu prilejul unor teste sistematice, realizate de cercetătorii americani în cadrul programelor naționale destinate descoperirii unor noi substanțe anti-sida. Cu cîteva luni în urmă, o altă moleculă derivată dintr-o substanță vegetală prezentase eficacitatea *in vitro* împotriva sidei : compusul „Q“, izolat la o plantă chinezească, similară castravetelui.“

— Asta pentru camuflaj ! observă Paul sarcastic.

Accelerînd debitul verbal, Irène citi sfîrșitul rezumatului :

„Cu toate acestea, nimic nu permite să se poată afirma că eficacitatea virală observată *in vitro* va putea fi regăsită și folosită în scopuri terapeutice la om, înainte de a se efectua o lungă serie de lucrări toxicologice.“

Lectura articolului fu urmată de o tăcere prelungită, plină de uimire și consternare.

— Dezgustător ! strigă unul dintre cercetători.

— Scandalos ! exclamă altul.

— E furt calificat ! se revoltă Irène.

— Ei bine, da, prieteni, am fost frustrați de prioritatea unei mari descoperiri. Nu vreau să acuz pe nimeni, căci nu am dovezi. Dar cred că știu de unde ni se trage lovitura asta josnică !

Nimeni nu pronunță un nume. Ar fi fost împotriva regulilor deontologice și a integrității unui adevărat om de știință. Dar, în forul lor interior, toți îi acuzau pe aceiași oameni : cei care luaseră cunoștință de conținutul articolului redactat de Paul Loevendhal și Irène Delarue, articol pe care îl respinseseră cu rea credință, sub diverse pretexte.

Locurile de pe bancheta din spate ale marelui Mercedes erau destul de încăpătoare pentru ca cei doi oaspeți să nu fie incomodați de corpolența lui Salvo. Cu toată circulația intensă de pe autostrada de Toulon, mașina înainta destul de repede, șoferul lui Basilio fiind un adevărat virtuoz al volanului. Cei trei călători schimbau rar cîte un cuvînt, conversația lîncezind deoarece fiecare în parte era obsedat de temeri și preocupări ce îi priveau în mod direct.

Paul Loevendhal încă nu își revenise din șocul cumplit provocat de articolul din revista americană. Încă nu digerase complet furtul calificat ce se ascundea în spatele articolului. Își spunea că, practic, nu avea nici o posibilitate de a reacționa și orice încercare de a-și face dreptate se va lovi de uriașul prestigiu al savanților americani. Într-adevăr, o bătălie pierdută dinainte. O luptă cu totul inegală. Își mai spunea că, avînd în vedere împrejurările, fusese inspirat acceptînd oferta industriașului italian. Acum însă, cînd semnarea contractului era iminentă, era asaltat de noi griji. Adevărat, îl făcuse pe Salvo să înțeleagă că se angaja nu să „găsească", ci să „caute", că nu putea garanta succesul cercetărilor. Și, pe măsură ce cîntărea șansele de a da naștere, prin metode genetice, unei alge precum cea dorită de italian, își spunea că acestea sînt destul de mici. A accepta credite considerabile în aceste condiții, nu mirosea oare a escrocherie ?

Salvo era frămîntat de cu totul alte temeri. Îl îngrijora integralismul lui Fallah. Ura acestuia împotriva occidentului putea oricînd ieși la suprafață, printr-o „ieșire" ce i-ar îngrozi pe cercetătorii francezi făcînd să eșueze proiectul în ultima clipă. Basilio era foarte nemulțumit că încuviințase acest contract direct între Fallah și Loevendhal. Emirul era însă un bărbat orgolios și greu de mînuit. Ah, de ce nu era sensibil la farmecul feminin ? Clara, de pildă, ar fi fost în stare să-l înmoaie pe căposul ăsta de prinț. S-ar fi evitat atunci ca acesta să dea ochii cu tinerii savanți. Bună fată, Clara ! Salvo primise în sfîrșit un telefon de la secretara lui. Îi confirmase ceea ce știa dinainte, mulțumită anchetei lui don Battista, detectivul particular. Clara se mutase, cu cățel și purcel, la *golden boy* acasă. Desigur, tînărul era sucit de felul său și nu reușise încă să atace frontal problema colaborării. Dar momentul acesta nu putea întîrzia prea mult. Salvo era încrezător. O femeie ce izbutește să fie primită de bărbatul pe care a pus ochii nu numai ca amantă, ci drept concubină, nu se poate să nu-și atingă țelul.

La rîndul ei, Irène Delarue recapitula în gînd motivele îngrijorării sale. Îl liniștise pe Paul în privința participării prințului la semnarea contractului prin presupunerea că nu ar fi decît un intermediar. Dar era într-adevăr plau-

zibilă explicația aceasta ? Nimic nu era mai puțin sigur. Iar invitația la bordul yachtului emirului i se părea nu numai stranie, ci de-a dreptul neliniștitoare. Cu atît mai mult cu cît urma să se încheie printr-o petrecere. Cine spune yacht — și Irène mai văzuse asemenea petreceri de la depărtare, la Monte-Carlo, Nisa ori Cannes — spune femei frumoase și elegante, chiolhanuri și, de ce nu, orgii. Irène se întreba dacă prințul arab nu cumva avea la bord cadîne sau odalisce. Credincios tradițiilor din țara sa, nu le va oferi oaspeților ? Paul era în primejdie, sau mai bine zis dragostea ce i-o purta. Asta cu atît mai mult, cu cît de la ancheta celor doi experți de la *Nature* Paul nu mai petrecuse nici măcar o singură seară cu ea. Astfel Irène nu trecea în revistă doar temerile ei, ci și neliniștea și mîhnirea ei.

Mercedesul viră la stînga, pe o șosea departamentală ce străbătea limba de pămînt care ducea la Hyères. După un sfert de oră se opri în micuțul port în care erau ancorate vedetele ce făceau naveta între continent și Porquerolles. De altfel insula putea fi zărită cu ochiul liber. Șoferul deschise portierele și, scoțîndu-și șapca, ajută călătorii să coboare.

— Guido, i se adresă Basilio, aici la doi pași e un bar. Du-te acolo și comandă tot ce-ți dorești, dar nu scăpa Mercedesul din ochi. Dacă-l fură, ai dat de dracu' ! Te anunț prin telefon la bar, cînd ne întoarcem.

Fără un cuvînt, Guido încuviință din cap la instrucțiunile stăpînului său.

— O fi mut ! șopti Irène lui Paul.

— Nu. Doar foarte supus, îi răspunse Paul.

Răsărit nu se știe de unde, un tînăr le veni în întîmpinare. Era blond, îmbrăcat cu blugi și maieu cu mîneci scurte și desculț.

— Emirul vă așteaptă la bordul yachtului, domnule, se adresă lui Salvo. Am primit ordin să vă conduc.

Tînărul îi pofti pe Basilio, Paul și Irène să urce în marele Zodiac cu care venise. Datorită vitezei ambarcațiunii traversarea nu a durat mai mult de zece minute. Sezonul estival încă nu începuse. Dar de pe acum cîteva veliere cu trei catarge erau la ancoră în micul port Porquerolles. Al lui Fallah era cel mai mare dintre ele și

părea a fi cel mai luxos. Basilio mai fusese la bordul lui. Oare de cîte ori avuseseră loc transbordări de arme, pe care chiar el le procura emirului ? Acestea însă se petrecuseră în timpul nopții. În schimb nici cala, nici cabinele nu mai aveau secrete pentru el. De aceea se cățără primul pe scara ce ducea la puntea vasului. Irène și Paul îi urmară, uimiți de agilitatea celui ce-i conducea.

Prințul îi aștepta lîngă dunetă. Purta un tricou bleu cu gulerul rulat pe gît și un pantalon alb de vară, din lînă. Irène constată că tîmplele îi erau ușor încărunțite, în schimb barba și mustața erau negre ca tăciunele. Oare le vopsea ? Oricum, chipul său bronzat și nasul acvilin se potriveau la fel de bine unui senior al deșertului ca și unui lup de mare.

Fallah făcu cîtiva pași în direcția lor.

— Sînt fericit să vă întîmpin pe acest unic exemplar al flotei mele, spuse surîzînd și se înclină în fața Irènei.

Vorbea o franceză curgătoare, în ciuda puternicului accent anglo-saxon. Salvo era plăcut surprins să descopere că Fallah vorbea și franceza. Se întrebase dacă tinerii francezi stăpîneau destul de bine limba lui Shakespeare pentru ca discuția să se poată desfășura normal.

— Dragi prieteni, reluă emirul, bănuiesc că aerul mării v-a deschis pofta de mîncare. Pe teuga din pupă vă așteaptă o modestă gustare. Va trebui să vă mulțumiți cu atît. Diseară, după mica noastră petrecere, vă veți putea bucura de un meniu mai substanțial.

Aluzia la petrecere trezi din nou presimțirile negre ale Irènei. Cerceta puntea cu privirea. Nici femei și nici cadîne. Doar prezența discretă a unui al doilea marinar, la fel de frumos ca cel ce le venise în întîmpinare cu Zodiacul. Doar aceștia doi să alcătuiască întreg echipajul ? Nici nu-și termină gîndul, cînd Irène zări trei vlăjgani care coborau în goană scara ce ducea la cambuză. În maieuri cam murdare, bine legați și, din cîte putuse vedea, cu mutre de bandiți. Dar Irène nu mai apucă să analizeze imaginile acestea fugitive. Emirul își conducea musafirii către partea din spatele vasului, unde îi aștepta un bufet rece. Irène era o pofticioasă. La vederea caviarului, a pateului de gîscă, a aspicurilor de pasăre, uită pentru moment orice altceva. Îndată după ce luară loc în fotoliile pliante, marinarul

de pe Zodiac aduse o masă pe rotile, cu aperitive. Emirul nu se atinse de alcool. Basilio și Paul cerură cîte un scotch on the rocks, iar Irène un vermut alb. Cu toții onorară apoi bunătățile expuse pe masă. Prințul părea că se interesează mai mult de Paul. Îl sorbea din ochi și merse atît de departe încît îi unse cu mîna lui o tartină de caviar.

După o vreme, emirul puse brusc degetul pe rană :

— Dragă prietene, spuse adresîndu-se lui Loevendhal, curînd vei semna contractul pregătit pentru dumneata de către Basilio. Ai aflat desigur că eu însumi sînt părtaș la acesta. Așa încît sper să nu te superi dacă te întreb în ce fel anume vei proceda pentru a furniza alga de care avem nevoie.

Paul era să se înece cu aspicul pe care tocmai îl înghițea.

— Doriți să vă explic cum voi... Sînteți la curent cu metodele falosite de biologia modernă ?

— Nu.

— Aveți cel puțin unele noțiuni în domeniu ?

— Nu.

— Dar bine, atunci cum vreți să...

— Sînteți un savant care vă bucurați de mare faimă. În schimb eu, la fel ca asociatul meu Salvo, sînt un om de afaceri. Înainte de a investi într-un proiect, îmi place să-mi dau singur seama de valabilitatea lui.

— Și credeți că eu...

— Nu e nevoie să intrăm în detalii. Sînt dinainte sigur că nu le voi înțelege. Dar un savant de talia dumitale va fi totuși în stare să explice într-un mod simplu, lucruri complicate.

Uluit, Paul își consultă din ochi asistenta. În privirea Irènei ceva parcă îl punea în gardă. Dar se hotărî să nu țină seama de asta.

— Ei bine, spuse, în cazul acesta, să încercăm. Vă așteptați ca lucrările noastre să conducă la o nouă varietate de algă. Alge mai lungi, mai rezistente și care să se reproducă cu mult mai repede decît cea care a năpădit în prezent coastele Adriaticei.

— Este exact ce ne-ar trebui, făcu Basilio cu o grabă ce trăda cît de stînjenit se simțea prin această punere la încercare a protejatului său.

— Ne gîndim, reluă Loevendhal, să pornim de la o algă existentă. Fie de la *sargassum murticulum*, o algă japoneză ce poate să atingă cincisprezece metri lungime, fie de la *macrosystis pirifera*, mai mare și mai rezistentă, ce atinge pînă la cincizeci metri.

— Iată una care ne-ar conveni grozav, observă emirul. Cu condiția să se înmulțească.

— Există și alge mici, uneori nocive, care se reproduc de trei ori mai repede decît *macrosystis*. Mă gîndesc de pildă la *dinophysis*, care a invadat coastele Bretaniei. Ideal ar fi să putem introduce gena acesteia în ADN-ul algei *macrosystis*.

— ADN ? Ce-i asta ?

— Este sigla pentru acidul dezoxyribonucleic, o moleculă.

— Acidul dezoxy... Drace ! Cum poți să pronunți cuvîntul ăsta ? exclamă rîzînd emirul.

— Este vorba, reluă Loevendhal pe tonul profesoral pe care îl adoptase, de o moleculă prezentă în cromozomi. Are structura unei elice duble și constituie, grație genelor sale, suportul chimic al eredității.

— Și vrei să introduci gena unei specii de alge în ADN-ul alteia ?

— Într-adevăr.

— În ce scop ?

— Pentru a da naștere unei noi varietăți, care să corespundă necesităților cerute.

— Prin ce procedee veți putea obține această mutație ?

Paul își zise că, pentru cineva care nu avea nici cea mai vagă idee despre biologie, emirul înțelegea repede. Asta îl încurajă să continue explicațiile.

— Ne-am folosit de anumite enzime...

— Enzime ? se miră prințul.

Era momentul ca Salvo să-și amintească îndepărtatele și neîncheiatele sale studii de medicină.

— Dacă nu mă înșel, interveni el, sînt proteine care înlesnesc unele reacții biochimice.

— Foarte exact, domnule Salvo, încuviință Loevendhal. Or, există enzime numite „de restricție“, ce pot fi folosite ca adevărate „foarfece genetice“. Ele ne permit să izolăm, cu mare precizie, o genă, ori o serie de gene și

a le introduce în ADN-ul unei alte specii. Alte enzime, numite *„ADN ligase“*, au capacitatea de a opera sutura. Și, din aceste contribuții genetice diferite, se poate naște o mutație, o specie nouă...

Cu capul plecat, emirul cugetă îndelung. În cele din urmă rupse tăcerea ce devenise apăsătoare.

— Dar spune-mi, dragul meu, toate operațiile astea duc cu siguranță la nașterea speciei dorite ? Adică, în cazul nostru, la o algă cu anume calități ?

Paul se temuse de această întrebare. Era o întrebare-capcană ce dovedea ascuțimea spiritului prințului arab.

— Nu am pretins niciodată așa ceva, spuse nesigur. Domnul Salvo o poate confirma nu ? Lucrările de inginerie genetică prezintă dificultăți enorme. Pot fi încununate de succes dar la fel de bine pot eșua.

— În concluzie, spuse emirul, tărăgănînd cuvintele, e un fel de rămășag. Își mîngîie o clipă barba neagră. Ei bine, mă fac părtaș la rămășag ! În primul rînd pentru că răspunsul limpede confirmă capacitățile dumitale de om de știință. Apoi... pentru că îmi sînteți extrem de simpatic.

O privire învăluitoare îl măsură pe Paul din cap pînă în picioare. Irène, care o observase, se tulbură. Niciodată pînă atunci nu îndrăznise a-l privi pe Paul în felul acesta. Dar emirul continuă :

— În sfîrșit, iar acesta e ultimul motiv important, pentru că — dacă veți reuși să găsiți alga ce ne face trebuință — vom da o lecție blestemaților de yankei, pe care s-o țină minte multă vreme.

Salvo tresări. Fallah călcase în străchini, exact cum se temuse. Cum vor reacționa tinerii savanți francezi la această ieșire ? Nu vor cere explicații ? Nu se vor supăra de a se trezi părtași la o acțiune îndreptată împotriva americanilor, cu care colaborau zilnic în domeniul lor ?

Paul Loevendhal nu avea de gînd să ceară vreo explicație. Din ultimele cuvinte ale emirului nu reținuse decît un singur lucru : oamenii aceștia de afaceri aveau de gînd să dea americanilor o lecție dură. Dacă prin lucrările sale putea contribui la aceasta, cu atît mai bine. Jignirea pe care o suferise din partea yankeilor parcă îi mai stătea și acum în gît.

— Nu știu la ce lecție vă gîndiți, spuse el, oricare ar fi, americanii o merită. Am motive personale cînd spun acest lucru.

Salvo scoase un oftat de ușurare. Se așteptase la orice, dar în nici un caz ca tînărul savant să fie de acord cu dorințele integralistului Fallah. Se abținu însă a face vreo remarcă. Deocamdată, ceasul-brățară al prințului emise un țiuit discret. Salvo îl mai auzise și la Veneția. Așa că nu fu surprins să-l vadă pe emir părăsindu-și fotoliul cu oarecare grabă.

— Vă rog să mă iertați, dragii mei, dar va trebui să mă retrag pentru cîteva momente în cabina mea. Ne vom revedea în careu. Pentru semnarea contractului...

Și, fără a aștepta vreun răspuns, se eclipsă.

— Prințul este un musulman foarte pios, se simți Salvo dator să-i lămurească. S-a dus în cabină pentru a se ruga. Ca orice bun musulman, face cinci rugăciuni în fiecare zi.

Soarele se ascunsese în spatele dealurilor insulei. Bătea o briză ușoară. Yachturile celelalte se legănau încet și scîrțîind, punțile însă erau pustii. Păreau părăsite de proprietari și de echipaje. Aici pe punte domnea o liniște deplină. Nu se auzea decît clipocitul valurilor, iar dinspre piața orașului răzbea rumoarea mulțimii și, din cînd în cînd, o lovitură seacă de fier pe fier...

Irène se înfioră de răcoarea ce se lăsase deodată și se bucură auzindu-l pe Salvo zicînd :

— E timpul să mergem în careu. Veniți după mine, cunosc drumul.

Atunci cînd emirul pătrunse la rîndul său în careu, oaspeții constatară că își schimbase ținuta. Purta acum un elegant costum de alpaca. Careul era spațios, îmbrăcat în lambriuri de mahon și împodobit cu tot felul de obiecte din aramă, de uz maritim. Cei trei bărbați, așezați în jurul mesei din mijlocul acestui salon-sufragerie, mai examinară încă o dată clauzele contractului. Documentul stabilea obligațiile ce reveneau laboratorului de algologie și preciza creditele ce îi vor fi alocate, plata făcîndu-se în trei etape. Îndată ce Paul își depuse semnătura, Salvo îi înmînă un cec de cinci sute de mii de franci francezi, emis pentru o bancă din Luxemburg. Suma, preciză el, corespundea cu prima tranșă din cele prevăzute.

Formalitățile astfel încheiate, emirul apăsă pe un buton. Imediat și-au făcut apariția cei doi marinari de serviciu, cu brațele încărcate cu mîncăruri. Depuseră platourile pe masă, apoi o împinseră într-un colț. Cei doi își schimbaseră și ei ținuta. Îmbrăcaseră pantaloni ușori de in și cămăși albe, deschise la gît. Irène trebui să recunoască în sinea ei frumusețea lor de îngeri blonzi. Mateloții împărțiră pahare oaspeților interesîndu-se de preferințele lor.

Ca și mai înainte, Irène ceru un vermut alb. Nu se putea împiedica să tragă cu ochiul la masă. Erau expuse languste, felii de somon, friptură rece, salate de Nisa, un platou cu tot felul de brînzeturi și o uriașă șarlotă cu căpșuni. „Un festin cu adevărat pantagruelic!“ își spuse Irène.

— Și acum, făcu emirul, să bem pentru succesul întreprinderii noastre! Vreau să zic... să beți, eu nu obișnuiesc. După aceea — adică înainte de a cina — vom dansa. De obicei nici nu dansez dar, în seara aceasta, voi face o excepție!

Să dansăm? se întrebă Irène strîmbîndu-se. Prințul păstra pe undeva femeile din haremul său, dacă nu cumva erau așteptate doamnele din înalta societate de pe yachturile vecine. Buna dispoziție a Irènei se topi ca prin minune.

Între timp emirul introduse o casetă în combina de pe gheridonul din colț. Careul răsună deodată de sunetele unui slow. Revenind în mijlocul încăperii prințul se înclină în fața Irènei. „Aha, își spuse aceasta, în așteptarea frumoaselor din o mie și una de nopți eu sînt mantaua de vreme rea...“ Era mulțumită, pentru că slowul era singurul dans pe care îl stăpînea cît de cît corect. În timpul căruia nu risca să-și calce partenerul pe picioare. Emirul o cuprinsese în brațe și o învîrtea acum în spațiul rămas liber în careu. Barba sa răspîndea un parfum oriental. Dansa foarte bine.

După cîteva clipe o conduse înapoi la scaunul ei. Începu o altă melodie, la fel de languroasă. Și, spre marea uimire a Irènei, prințul se înclină în fața unuia dintre frumoșii matelоți și îl antrenă pe pista de dans improvizată. Nu își credea ochilor văzînd cum emirul îl strîngea pe

tînăr cu mult mai multă ardoare decît îi arătase ei. Ba mai mult chiar, dansa cu el cheek to cheek *. După ce melodia luă sfîrșit, Fallah îl invită și pe cel de al doilea marinar. Cei doi tineri atletici se dovedeau supli și se lăsau conduși ca două femei.

Salvo însuși nu își revenea. Descoperea la asociatul său apucături pe care nu le bănuise. „Iată de ce, își spunea, afurisitul ăsta de Fallah se arătase atît de insensibil la farmecul Clarei sau Ginei. Să nu cumva să îndrăznească să mă invite și pe mine! Așa prinț cum este, îi ard o palmă de nu se vede!"

Emirul însă nu-i acordă nici o atenție lui Salvo, în schimb se duse spre Paul Loevendhal făcînd o plecăciune în fața lui. Irène simți cum îi îngheață sîngele în vine. Nu numai că Paul nu refuză invitația, dar se aruncă în brațele emirului cu o plăcere evidentă. Și el se arăta suplu, și el ținea fidel pasul cu partenerul său, într-o perfectă unitate. Arabul îl ținea strîns și, ceea ce nu făcuse cu marinarii, îi șoptea la ureche vorbe care îl făceau pe Paul să chicotească.

„Nu e adevărat! exclamă Irène în forul ei interior. Așa ceva nu e posibil! Flirtează ca două turturele. Și lui Paul se pare că-i place!"

Emirul nu a mai invitat-o pe Irène la dans. De altfel, avînd în vedere deprimarea ce o cuprinsese, nu ar fi fost în stare să schițeze nici un singur pas. Iar Paul, care nu avea ochi decît pentru emir, părea că habar nu avea ce se petrece cu ea. Arabul era neostenit. Mai dansă o dată cu unul dintre marinari, dar mai ales cu Paul.

Veni și clipa cînd hotărî că era timpul să treacă la masă. Dopurile pocniră și emirul, Salvo, precum și marinarii, se năpustiră asupra bunătăților. Irène abia se atinse de bucatele excelente etalate în fața ei.

Într-un tîrziu, oaspeții își luară rămas bun de la gazda lor. Zodiacul i-a adus înapoi la Hyères unde, prevenit din vreme, Guido îi aștepta pe chei. În Mercedesul ce îi aducea înapoi la Nisa, Salvo și cei doi cercetători nu au mai schimbat nici o vorbă între ei. Fiecare rumega cele recent trăite. Dar cum fiecare le resimțise altfel, nu aveau, nici de data asta, nimic a-și spune.

---

* (În engleză în text) Obraz lîngă obraz (n.t.)

15

De unde știa Pietro Marcheze că plimbările prelungite în mașină puteau enerva un copil ? Căci a ales pentru această excursie pe care o făcea împreună cu Clara și micuțul ei Mario, lacul Como, ce nu se afla la mai mult de cincizeci de kilometri de Milano. Placid ca totdeauna, băiețelul nu se opusese ca mama lui să se așeze în față, lîngă conducător. Abia dacă se mișca pe bancheta din spate unde era instalat, mulțumindu-se a privi peisajul ce se derula prin fața ochilor săi. Acest sfîrșit de săptămînă făgăduia să fie însorit, iar Clara se simțea fericită să-l poată petrece, măcar de data aceasta, împreună cu copilul. Bucuria îi era împletită și cu oarecare grijă.

Pînă acum nu se mai întîmplase niciodată să-l scoată pe Mario din mediul lui obișnuit. Și pentru prima oară o însoțea atît de departe de căsuța aceea de la marginea orașului, unde îl ținea ascuns. O tulbura o teamă inexplicabilă, ca și cum l-ar fi expus la cine știe ce primejdii. Cu toate că știa prea bine că, odată cu trecerea timpului, nu va mai putea tăinui copilul în felul acesta semiclandestin. Va veni vremea să meargă la școală, apoi la colegiu, cînd societatea, reprimindu-l în sînul ei, va descoperi cu siguranță legătura dintre ei. Va sosi și clipa cînd va trebui să explice de ce păstrase tăcerea în privința maternității. Cînd făceai parte din „familie“ nu te puteai juca cu ascunzișuri de acest fel. Și nici condiția de „fată cu copil“ nu putea fi privită cu ochi buni. Clarei îi era frică mai ales de felul în care va primi Salvo vestea. Trecuseră ani de cînd se născuse Mario. Cu toate acestea.

dacă afla de existența copilului, Basilio era în stare să recurgă la mijloacele drastice de care dispunea pentru a-l sili pe Francesco, seducătorul ei, să repare dezonoarea de care se făcuse vinovat. Și nimic nu o îngrozea mai mult decît ideea unei căsătorii forțate. Astăzi, mai mult decît oricînd, căci descoperise în sfîrșit dragostea...

Dar se gîndea și la Milano. Avea dreptul să-l lipsească de o viață normală de familie? Pe măsură ce va crește, absența tatălui și rarele contacte cu mama lui, prea puțin disponibilă, vor duce poate la tulburări de ordin psihic. Mario era un băiat inteligent, dar foarte retras. Nu plîngea, dar nici nu rîdea. Știa să se bucure de o jucărie însă o abandona repede. Oare nu-i aducea prea multe? Așa cel puțin susținea doamna Sabine, doica. Iar Clara nu se putea împiedica să nu-i dea dreptate.

Jucăriile — și numai ele — răciseră legăturile afective pe care le-ar fi putut avea cu Mario. Copilul pîndea pachetele ce i le aducea însă o întîmpina cu răceală. Niciodată nu o săruta spontan și părea că așteaptă plecarea ei cu o oareare nerăbdare. Uneori, Clara se simțea vinovată. Iar sentimentul acesta îi întuneca fericirea de a iubi un bărbat în sfîrșit demn de dragostea ei. În mod ciudat, i se păreacă îl lipsea pe Mario de ceea ce îi oferea lui Pietro. Și invers. Ar fi dorit să nu fie împărțită, să nu fie sfîșiată de sentimente opuse, pe care nu izbutea totdeauna să le stăpînească.

Rugîndu-l pe Pietro ca Mario să-i însoțească într-un week-end, acționase dintr-un impuls. Și avusese destul timp să regrete gestul său, în mod egoist. Prezența lui Mario nu va strica oare bucuria acestei ieșiri săptămînale, pe care ea însăși o așteptase cu atîta nerăbdare?

Pentru moment, temerile ei nu păreau îndreptățite. Mario era cuminte. Ceva mai rezervat ca de obicei, Pietro se întorcea uneori de la volan pentru a-i semnala băiatului cînd un stol de cocori în zbor, cînd un iepure ce alerga să se ascundă în desișuri. Mario părea să fie cu adevărat interesat de aceste mici evenimente.

Marcheze ocolise orașul Como. Șoseaua trecea acum de-a lungul malului lacului. Înconjurat de munți ce coborau uneori vertiginos, brațul său estic strălucea în lumina soarelui. Același care aprindea reflexe de argint pe

crestele înzăpezite ale Alpilor. Jocul de oglinzi dintre apă și zăpadă dădea peisajului o strălucitoare transparență. Mario se însufleți cînd descoperi micile veliere ce brăzdau suprafața lacului. Pînă acum nu văzuse bărci decît în cărțile sale cu ilustrații. O întrebă pe mama lui dacă în lac sînt pești și dacă cei din bărci pescuiau. Zărind ceva mai departe un castel, vru să știe dacă este locuit. Răspunsurile pe care le primea erau mai mult evazive, dar de acum înainte Mario nu încetă să pună întrebări din drum. Clara nu-l văzuse niciodată atît de vioi și atent, ceea ce o bucura enorm.

Cînd ajunseră la Cernobbio, o localitate mică, la numai cîțiva kilometri de Como, Pietro pătrunse în parcul hotelului Villa d'Este, unde rezervase două camere pentru noapte. Trase vechiul Ford în parcarea amenajată sub streșini, în care de pe acum se îngrămădeau o mulțime de Ferrari, Porsche, Rover... Apoi se duse la recepție, însoțit de Clara și Mario. Vila, datînd din secolul al XVI-lea, fusese transformată într-o rezidență hotelieră. Clara era orbită de splendoarea saloanelor uriașe, cu plafonul pictat. O monumentală scară interioară de marmură ducea la etaj. Clara îl însoțise adesea pe Salvo în deplasările sale și era familiarizată cu marile hoteluri italiene. Dar niciodată nu locuise într-o asemenea ambianță de rafinament în proporții, lambriuri și în alegerea mobilei și lustrelor. Se mira mai ales pentru că Pietro, fără a fi zgîrcit sau meschin, era totuși un om socotit. În escapadele trecute petrecuseră week-end-ul în hanuri sau hoteluri mai modeste. În schimb noaptea de la Villa d'Este avea să coste sigur o avere. De ce se hotărîse Pietro deodată să facă asemenea cheltuieli ? Pe cine voia să impresioneze ? În nici un caz pe Clara, nu mai era nevoie. Și atunci pe cine, pe Mario ? Desigur că Pietro nu putea să nu știe că un băiețel de cinci ani nu putea fi sensibil la lux, mai ales dacă nu avea, cum era cazul lui Mario, nici un element de comparație. Mai rămînea o singură supoziție, pe care Clara abia îndrăznea s-o formuleze : Pietro dorea s-o facă să înțeleagă că prezența lui Mario nu-l deranja. Mai mult decît atît, că voia s-o serbeze în felul său. Dacă era așa, însemna că Pietro

confirma din nou, în mod discret, bunătatea ce i-o cunoscuse.

Spunîndu-și numele, Pietro primi cheile de la cele două camere. Desigur că cei de la recepție își închipuiau că e vorba de o singură familie. Pietro îi lăsă să creadă, mulțumindu-se a spune băiatului care se ocupa de bagaje să le aducă pe ale Clarei și fiului ei în camera ce o ocupau împreună.

Cei trei nou-veniți, înconjurați de chelneri în livrea, au prînzit în restaurantul hotelului. La rugămintea Clarei, au ales ceva ușor : capete de sparanghel ca intrare, fileuri de calcan cu coji de lămîie, apoi desert. Și de data aceasta purtarea lui Mario în timpul mesei îndepărtă temerile mamei sale. Doar că, atunci cînd cei mari comandară ca desert salată de fructe, Mario preferă o înghețată de vanilie. Și în timp ce puștiul o degusta, îl asculta pe Pietro povestindu-i, în cuvinte simple, istoria orașului Milano : marii războinici Visconti cuceresc orașele vecine ; ducele Gian Galeazzo construiește domul ; Filippo Maria Visconti care, dînd mîna fiicei sale unui Sforza, pune capăt puterii familiei. De acum înainte, cei din clanul Sforza, foști *condottieri*, sînt cei care poartă titlul de duce de Milano. Mai sînt apoi și d'Este... Ei sînt cei care au dat numele acestei vile, unde tocmai mîncau. Béatrice d'Este, soția lui Ludovic Sforza, fusese una dintre femeile celebre ale Renașterii, mare protectoare a artelor și literaturii.

Clara era de-a dreptul încîntată constatînd că băiatul, chiar dacă nu înțelegea totul, îl asculta pe Pietro cu asemenea luare-aminte, încît uneori uita să mai lingă înghețata rămasă pe linguriță.

Îndată după ce s-au ridicat de la masă, Pietro o întrebă pe Clara :

— Mario are obiceiul să se culce după-amiază ?

Spre marea ei rușine, Clara nu știa prea bine ce să zică.

— Nu, răspunse Mario în locul ei, astăzi nu mă culc !

— În cazul acesta ai vrea să mă însoțești la capătul parcului, să ascultăm cîntecul păsărelelor și „să-l prindem în cutie" ?

— Să-l punem în cutie ?

— Hm, un fel de a spune... Vom înregistra cîntecul, întîi pe bandă de magnetofon, apoi pe casetă...

Mario nu înțelegea prea bine, dar ideea de a pune cîntecul păsărelelor „în cutie" i se păru foarte ațîțătoare. Bineînțeles că voia să-l însoțească pe Pietro în parc.

— Vii și tu, Clara ?

Fără îndoială că și Clara dorea să ia parte.

Pietro se duse în primul rînd la mașină pentru a scoate din portbagaj sculele ce îi trebuiau.

— Vrei să duci tu difuzorul, Mario ? Dar să fii atent să nu-l scapi, este fragil !

Foarte mîndru de a se face folositor, băiatul luă difuzorul în mînuțele sale și, atent pe unde calcă, îl urmă Pietro către fundul parcului, unde se înălțau mai mulți fagi și un bătrîn cedru. De partea cealaltă a incintei vilei începea o pădure în care predominau castanii și cireșii sălbatici.

Pietro legă un cablu lung la difuzor. După ce sprijini un scăunel de bucătărie de trunchiul cedrului, i se adresă din nou lui Mario :

— Vrei să ne cățărăm împreună în copac și să mă ajuți să fixez difuzorul pe o creangă ?

Mario se uită în sus ; primele crengi ale copacului se găseau la doi metri de la pămînt. Se codea, dar era tentat să încerce. A te cățăra într-un copac trebuia să fie un lucru grozav !

— Cum vom face ? întrebă cu teamă în glas.

— Ai să vezi ! răspunse Pietro.

Tînărul luă difuzorul într-o mînă și se urcă pe jumătate pe scăunel.

— Vino, îi spuse.

Puștiul se prinse de mîna ce i-o întindea și se urcă la rîndul său pe scăunel. De acolo, îl urmă pe Pietro pe prima creangă. Fără a-l lăsa din mînă, Pietro îl trase pe crengile de sus.

— Mamă ! strigă Mario ațîțat. Te văd atît de mică !

Clara urmărise cățăratul cu inima strînsă. Avea încredere în Pietro, dar aștepta cu nerăbdare să revină jos.

Mario era acum călare pe o creangă cu spatele bine sprijinit de trunchiul cedrului. Pietro avea amîndouă mîinile libere și începu să agațe difuzorul de altă creangă.

După ce termină, prinse din nou copilul și îl aduse joc cu multe precațiuni, ajungînd amîndoi deodată pe pămînt. Mario era mîndru de fapta sa, Clara nu îl văzuse niciodată atît de încîntat.

Pietro conectă cablul ce atîrna de sus la micul aparat stereo pe care îl adusese și introduse în aceasta o casetă.

— Atenție ! făcu el apăsînd pe un buton.

Cedrul răsună imediat de o mulțime de piuituri. Nu se vedea nimic, dar ai fi zis că un cîrd întreg de păsărele se certau cu înverșunare.

— Și acum, deschideți bine ochii, spuse deodată Pietro.

Venind dinspre pădure, două, apoi trei, apoi un nor de păsări mici se abătu asupra copacului lăsîndu-se pe ramuri. Se apropiau țopăind de difuzor, cu penele zbîrlite și cu aer agresiv.

Clara și băiatul le priveau cu curiozitate.

— Sînt silvii din Alpi, le șopti Pietro. Au venit să gonească intrusul care a îndrăznit să le calce teritoriul. Se miră că-l aud și nu-l pot vedea...

Mario apăsă pe buton și piuiturile din difuzor încetară la fel de brusc cum începuseră. În tăcerea ce revenise, se puteau auzi acum, țipetele mînioase ale silviilor.

— Bun, zise Pietro tot în șoaptă. Vom încerca să înregistrăm ceea ce își spun țațele astea. Nu mai vorbiți și nu vă mișcați. Mario, să apeși pe clapa asta — o vezi ? — atunci cînd îți fac semn...

Mario încuviință din cap. Pietro luă tija pe care înșurubase microfonul ultrasensibil din centrul unui reflector parabolic și, ținînd-o cît mai sus, se apropie încetișor de copac. Apoi îi făcu semn lui Mario să apese pe clapă. Înregistrarea dură cîtva timp, după care se întoarse și manevră mai multe butoane ale aparatului. Deodată, Clara și Mario auziră foarte limpede piuiturile ascuțite ale silviilor.

— Nu-i la fel, observă Mario.

— Nu, nu este. Ceea ce am auzit în difuzor, mai înainte, erau strigătele subțiri ale unui cîrd de vrăbii. Păsările din aceeași specie au un țipăt ori ciripit ce le este propriu, care le permite să se recunoască și să se adune.

— Canarul doicii mele nu țipă, el cîntă, observă Mario cu gravitate.

— Ai dreptate, Mario! Anumite păsări ciripesc sau scot țipete, altele cîntă. Prin părțile noastre canarul, pițigoiul și privighetoarea sînt cei mai buni cîntăreți...

— Dar cum învață ele să cînte?

— Puii nu cîntă. Cînd se fac mai mari, învață să cînte ascultîndu-i pe tații lor.

— Mamele lor nu cîntă?

— De cele mai multe ori masculii — adică tații — sînt cei care cîntă. Femelele — adică viitoarele mămici — nu cîntă. Primăvara își aleg ca soț pe cel mai bun dintre cîntăreți și formează o pereche pentru a-și clădi împreună cuibul și să facă pui.

— Dar de ce nu cîntă împreună? întrebă Mario puțin întristat. Tații și mamele?

— Oh! se mai întîmplă, răspunse Pietro. În zonele tropicale se întîlnesc specii la care masculii și femelele execută adevărate duete. Cîntă fie împreună, fie pe rînd.

— Așa cum fac cîntăreții de operă la televizor?

Pietro și Clara izbucniră în rîs.

— Da, confirmă Pietro. Dar cîntăreții de operă cunosc multe arii și melodii. Nu și vrăbiile. Cîntecul lor este format dintr-un anume motiv, tril sau note ce se repetă. Cîntecul unora dintre păsări e totdeauna același. În schimb cintezoii, de pildă, pot să cînte cîteva cîntecele. Din păcate însă, cum trec de vîrsta de un an, se fixează o dată pentru totdeauna la o melodie. E adevărat totuși că un canar își poate schimba repertoriul în fiecare an.

— Eu am auzit o dată o pasăre care vorbea. Un papagal.

— Ți-am mai spus, Mario, păsările au un oarecare dar de imitație, altfel puii nu ar putea reproduce cîntecul tatălui. Dar anumite specii sînt mai dotate decît altele.

— Și papagalul e foarte dotat?

— Unele pitulice pot să imite cîntecul multor păsări care nu fac parte din specia lor. Gaița poate imita dangătul clopotelor. Iar papagalul poate imita unele cuvinte pronunțate de om.

Jocul acesta al întrebărilor și răspunsurilor se prelungi pînă seara tîrziu. Întrebările lui Mario erau mereu foarte potrivite, iar Pietro își da asteneala de a răspunde cît putea de simplu. Nu izbutea întotdeauna, dar părea

fascinat de precocitatea copilului. Clara nu se amestecase în discuție. Putea spune că abia acum își descoperea copilul : de o curiozitate neobosită, inteligent, de o vioiciune ce nu cerea decît să se arate.

Veni ora cînd soarele se ascunse în spatele munților. Silviile dispăruseră de mult în pădure. Dinspre lac se ridica o pîclă, încă invizibilă dar apropiată. Era timpul ca păsărarii să se întoarcă la hotel. Străbătură parcul și Mario îl ajută și de data aceasta pe Pietro să care aparatele.

Cina — savuroasă și îmbelșugată — se arătă și acum la înălțimea reputației hotelului. De data asta Mario nu mai izbuti să-și termine înghețata. I se închideau ochii de somn. Clara îl rugă să spună noapte bună lui Pietro și urcă împreună în camera lor. După ce îl dezbrăcă, îngenunche la capul patului pentru a-l înveli și săruta.

— Somn ușor, dragul meu ! Eu cobor să-i țin puțin de urît lui Pietro. Dar fii liniștit, mă întorc curînd !

Mario își încolăci mînuțele în jurul gîtului mamei sale. Un gest de tandrețe neobișnuit la el.

— Mamă, îi șopti la ureche, de ce nu vrei ?

— Ce să vreau ?

— Ca Pietro să fie tatăl meu !

Clara încetă să mai respire. Întreaga după-amiază fusese fermecată de uimitoarea complicitate ce se înfiripase între Pietro și băiat. Vorbele naive ale lui Mario însă treziseră din nou în ea speranța nebunească ce o chinuia de cîtva timp. De ce să respingă speranța aceasta ? De ce să se lase dominată de teama unei nereușite ? Pietro, tatăl lui Mario ? Un gînd atît de exaltat, mai ales după această seară, încît nesiguranțele și decepțiile posibile nu mai cîntăreau prea greu în mintea ei. Într-un fel, Mario o pusese la zid. La naiba cu temerile ! La naiba cu atîtea socoteli ! Cu un soi de hotărîre disperată, se aruncă în brațele micuțului. Înăbușindu-și hohotul de plîns ce o înăbușea, îi șopti :

— Ai vrea ca Pietro să devină tatăl tău ! Nu am nimic împotrivă, dragostea mea ! Cum să am ! Dar tu trebuie să-l întrebi dacă vrea și el să fie...

16

Irène Delarue plîngea înainte de a adormi, plîngea cînd se trezea. În toiul nopții coșmare îi tulburau somnul. În întunericul camerei, prea mare și prea înaltă, se simțea însingurată și nefericită. O bîntuiau gînduri de sinucidere. Dar își da seama cît de greu era să treacă la faptă. Atunci își spunea doar : „Singurul bărbat pe care l-am iubit m-a trădat. Prin urmare voi muri fată bătrînă". La gîndul acesta o năpădea mila față de ea însăși. Și se pornea și mai tare pe plîns.

Văzînd-o în fiecare dimineață ieșind din cameră cu ochii înroșiți de plîns, pînă și bătrîna englezoaică ce ținea pensiunea o întrebase :

— Sînteți cumva bolnavă, domnișoară ? Ați pierdut vreo rudă ?

Faptul că vaca asta bătrînă, cunoscută ca lipsită de inimă, se arăta îngrijorată de soarta ei, o făcu pe Irène să-și recunoască și mai mult nenorocirea.

— Nu, doamnă, răspunsese. Am pierdut într-adevăr ceva, dar nu o rudă...

— Aha, necaz în dragoste, exclamase englezoaica clămpănind din proteză cu înțelegere. Asta nu-i așa de grav... Se uită repede...

Necaz în dragoste... Irènei îi venea s-o strîngă de gît. Ce știa despre dragoste pielea asta zbîrcită, întinsă pe un schelet ?

Irène se ferea acum de ea ca de ciumă. În celelalte privințe, nu își schimbase obiceiurile. Se ducea în fiecare zi la laborator. Fusese un cercetător conștiincios. Executa acum delicatele operații genetice care țînteau să

mărească reproducerea algelor *macrosystis pirifera*, cu o îndîrjire disperată. Încercînd să-și uite necazurile, muncea precum o somnambulă.

Se întîmpla totuși ca un acces de disperare să nimicească această stare secundară de echilibru. Atunci Irène își abandona lucrările și cobora cîteva etaje. La nivelul cel mai de jos al clădirii mai multe laboratoare zăceau părăsite în așteptarea viitoarei restructurări a Institutului. Într-una din încăperile acestea mai mult ori mai puțin pustii, rămînea mult timp în fața ferestrei ce se deschidea asupra locului unde pe vremuri se întîlneau femeile din Monaco să spele rufele, să glumească și să-și spună ultimile bîrfe. Spălătoria, astăzi părăsită, răspîndea o melancolie ce avea asupra Irènei, nu-și da bine seama de ce, un efect liniștitor.

Alteori, atunci cînd inima i se zbătea dureros, se ducea în altă parte a clădirii, cea care adăpostea muzeul oceanografic. În penumbra din marea sală înotau în acvarii uriașe pești multicolori din toate speciile și mările pămîntului. Înainta îndelung în fața acestei lumi feerice simțindu-se ca și cum ar fi fost anesteziată. Se întorcea apoi în laborator și își relua munca — o muncă ce o interesa în fiecare zi mai puțin.

Nu numai că Paul Loevendhal nu îi mai acorda nici o seară, dar își neglija și obligațiile de conducător. Lipsea des și mai ales atunci cînd era nevoie de el. Trebuia realmente forțat pentru a-i stoarce o indicație ori un sfat. Întreaga sa purtare isca la cei din laborator întrebări și observații caustice. Față de colaboratori avea în ultimul timp o politețe fandosită pe care nu o arătase înainte. Felul său de a vorbi și de a se mișca căpătaseră un fel de sclifoseală. Cuvintele îi deveniseră pline de o prețiozitate ce dăuna clarității de exprimare așteptată de la un om de știință. Mîinile lui, în continuare îndemînatice atunci cînd era vorba să lucreze sub microscop, îi însoțeau vorbele cu o gestică de o grație inutilă. Irène admirase întotdeauna suplețea elegantă a trupului. Această suplețe se accentuase acum datorită mersului său unduit, care o șocase, la fel cum o șocau vestele Ted Lapidus mult prea largi și cravatele fistichii pe care Paul le pre-

fera în prezent. Sau parfumul insinuant care îi gîdila nările cînd trecea pe lîngă ea.

Irène nu se putea înșela. Toate excentricitățile acestea ale lui Paul începuseră de la acea fatidică sîmbătă în care îl văzuse dansînd în brațele emirului iordanian. De atunci trecuseră mai multe săptămîni. Oare blestematul de emir mai era și acum pe yacht ? Paul îl frecventa în continuare ? Mai era și acum sub influența sa nefastă ? Fugea de la laborator pentru a fugi la Porquerolles ? Irène se hotărî să se încredințeze singură.

Pentru a nu știu cîta oară Paul dăduse colaboratorilor săi instrucțiuni ce lăsau să se înțeleagă că în ziua următoare nu va fi de găsit. Era prilejul pe care îl pîndea Irène. Hotărîrea ei era luată. Se va duce la Porquerolles și va putea constata astfel, *de visu*, cît de mare ajunsese răul. A doua zi de dimineață, în loc să meargă la laborator, Irène luă autobuzul pentru autogara din Nisa. Aici găsi autocarul ce avea afișată destinația Hyères. Se urcă și, în așteptarea plecării, se ascunse după un ziar prefăcîndu-se că citește. O precauțiune de prisos, nici unul dintre călători nu îi era vecin și nici nu lucra la institutul oceanografic. Două ore mai tîrziu autocarul o depunea la Hyères. Aici însă trebuie să aștepte mult timp vedeta care făcea legătura dintre continent și insula Porquerolles. Cînd aceasta trase în sfîrșit la ponton, se urcă cu greu la bord din cauza înghesuielii. Curînd pasagerii se văzură înghesuiți precum sardelele. Printre ei erau prea puțini turiști, cei mai mulți erau podgoreni încărcați cu coșuri și valize burdușite cu de-ale mîncării. Un bărbat mai în vîrstă, înghesuit de Irène, era lipit de burta și sînii ei. Sezonul încă nu începuse, o lămuri el, astfel încît vedetele erau mai puțin numeroase ca în timpul verii, iar comandantul lua prea mulți pasageri la bord, ceea ce de altfel era strict interzis prin lege. La Porquerolles, îi mai spuse, nu erau decît hoteluri de patru stele, frecventate de bogătași. De aceea cele cîteva magazine alimentare de pe insulă practicau prețuri exorbitante. Sătenii erau obligați să-și facă cumpărăturile la Hyères, unde totul era mai ieftin.

Din fericire, traversarea nu a durat decît un sfert de oră. După ce coborî pe chei, Irène încercă să se orienteze.

Privi spre marile veliere legate unele de altele la țărm. Va putea recunoaște vasul prințului arab ? În timp ce înainta încet, îndoiala i se strecura în suflet. Dar dacă se înșela ? Dacă avusese doar închipuiri ? În fond nimic nu dovedea cu adevărat o legătură cauză-efect între existența arabului și comportamentul aiurit al lui Paul. „Dacă cumva prințul a ridicat ancora de-o veșnicie, înseamnă că am fost o proastă !" cugetă, în timp ce continua să caute vasul. În subconștient însă Irène știa prea bine că nu fusese victima închipuirii sale. În sinea ei numise purtarea lui Paul excentrică. De ce ocolea adevărul ? De ce nu-l privea drept în față ? Nu, noul fel de a fi al șefului și amantului ei nu era excentric. Devenise, pur și simplu, cel al unei femei.

Recunoscînd că bănuielile acestea le refuzase pînă acum, căutînd a le diminua gravitatea, pe Irène o cuprinse din nou tristețea. Îl iubea pe Paul și el o iubise. E adevărat, doar fizic. Chiar dacă îmbrățișările lor erau rare. Chiar dacă își economisise forțele și obosea repede. Anemia aceasta erotică trebuia s-o pună astăzi pe seama unei homosexualități latente, pe care nu știuse s-o recunoască ? Prințul, el însuși pederast, se arătase mai puțin naiv. Simțise imediat pulsațiile ce-l predestinau pe tînărul savant ca victimă a sa. De atunci avusese desigur grijă să-i facă educația necesară.

Irène pășea încet de-a lungul cheiului. Într-un loc, pescarii desculți, cu pantalonii suflecați, cîrpeau plasele, ținîndu-le între degetele picioarelor. Mai încolo, cîteva pisici se urmăreau miorlăind sălbatic. Și mai departe însă, așezat într-un soi de leagăn agățat de balustradă, un bărbat într-un maieu găurit îndepărta cu lovituri de ciocan rugina de pe un vas de pescuit languste. Irène examină pe rînd velierele, ambarcațiunile de trafic de coastă și celelalte vase de agrement. Se înșela oare ? Nu, era chiar yachtul emirului ! Nu era legat la țărm, ci se legăna în ancoră, la vreo sută de metri mai încolo. Irène avea o privire foarte bună. Dacă cineva ar fi fost pe punte, nu numai că l-ar fi văzut, dar l-ar fi recunoscut. Puntea însă era pustie. Mai așteptă cîtva timp, nădăjduind ca emirul, sau poate chiar Paul, ori cel puțin unul dintre marinari să-și facă apariția. Dar nimic nu mișca pe vas. Părea părăsit.

Briza aducea acum dinspre sat același zgomot de glasuri și de fier lovit pe care îl auzise atunci cînd, cu cîteva săptămîni mai înainte, se afla la bordul yachtului. Conducîndu-se după zgomot, apucă pe o ulicioară care o scotea îndată într-o piață mare, nepietruită. În partea stîngă se înălța o bisericuță. În fața magazinului alimentar staționa un jeep. Iar în mijlocul pieței vreo zece bărbați jucau bile. Irène îi zări imediat pe Paul și pe emir. Purtau amîndoi blugi și maieuri cu mînecă scurtă. Erau în mijlocul unei cete de jucători, dintre care cîțiva păreau a fi podgoreni. Paul tocmai se pregătea sa arunce bila.

— Ochește bine, puștiulică, îi strigă un tip burtos, cu un puternic accent meridional. Dacă nu, ți-a mai zburat un miar din buzunar.

După ce se concentră îndelung, Paul lansă bila.

— Pe de lături ! exclamă alt jucător în mijlocul unui hohot de rîs general. Ce curcă plouată, pe cinstea mea !

—-V-ați ars, amărîților, făcu tipul cu glasul gros.

Pitită în umbra bisericii, Irène asista de departe la scenă. Disprețul și bătaia de joc a căror țintă era Paul îi făceau rău. La fel cum îi făcea rău aerul abătut și amărăciunea jucătorului neîndemînatic. Fără a se sinchisi de prezența celorlalți, emirul îl luă fără jenă pe Paul în brațe pentru a-l consola mîngîindu-l pe păr, cum ai mîngîia un copil care a alergat și a căzut.

— Hei ! Porumbeilor ! le strigă burtosul batjocoritor. Gata cu giugiulelile !... Mai facem o partidă, ori ba ?...

Irène nu mai avu curajul să asculte mai departe. Știa acum ce dorise să afle. Realitatea depășea toate bănuielile. Porni în goană pe străduța care ducea la port și nu se mai opri, suflînd din greu, decît la pontonul vedetelor pentru Hyères. Avu norocul ca după numai o jumătate de oră să se poată îmbarca.

Răstimpurile în care Irène se adîncea în muncă și cele cînd căuta un refugiu în fața peștilor-scorpioni, a peștilor-clovn și a altor pești tropicali a căror tăcută mișcare de du-te-vino avea asupra ei un efect cloroformizant, alternau din ce în ce mai des. Avea impresia că i s-a dublat personalitatea, ca la schizofrenici, și că nu era departe s-o ia razna.

Dar se părea că va fi scutită de tulburarea spiritului de care se temea. Ba mai mult, reîncepuse să spere. O speranță fragilă ca o floare de hîrtie japoneză. Absențele lui Loevendhal — a căror cauză doar ea o cunoștea — încetară brusc. Tînăra asistentă bănuia că emirul ridicase ancora pentru ase întoarce în patria lui îndepărtată. Dintr-o dată, și pe măsură ce trecea timpul, apucăturile feminine ale lui Paul se pierdeau. Prinsese din nou gust pentru lucrările de laborator. Chiar o felicitase pe Irène pentru progresele realizate în manevrarea algelor *macrosystis*.

Intr-o seară, după ce folosise sonde radioactive, Irène se spetea cu tehnici de electroforeză. Era tîrziu iar colegele ei părăsiseră laboratorul. Apropiindu-se fără ca ea să-l fi văzut sau auzit, Paul o întrebă fără nici un fel de ocolișuri :

— Irène, ești liberă astă-seară ?

Trecuseră săptămîni, dacă nu luni, de cînd Loevendhal nu-i mai pusese întrebarea aceasta, care în același timp era și o invitație la cină.

Luată prin surprindere, se înroșise pînă la rădăcina părului.

— Da, i-a răspuns dintr-o suflare.

Ca de obicei, Paul a condus-o la restaurantul lui Barba Yannis, în orașul vechi din Nisa. Încîntat să-și revadă clienții, grecul cel cărunt îi întîmpină cu bonomia și familiaritatea sa obișnuită.

— Aha ! Amorezilor ! Mi-ați lipsit ! Nu supărări, nu boală ?

— Nu, nu, îl liniști Paul. Am fost doar foarte ocupați... Nu-i așa, Irène ?

Tînăra femeie sta cu nasul în farfurie, pentru moment încă golită de orice sentiment. Răspunse ceva neinteligibil.

Au comandat, ca de fiecare dată, fructe de mare și pește. Iar Barba Yannis depuse pe masă tradiționalul vin tămîios. Paul umplu paharul Irènei, dar pentru el ceru grecului o carafă de apă. Se hotărîse, explică asistentei sale, să nu mai bea vin.

Irène era consternată, dar nu scoase o vorbă.

În cursul mesei Paul evită, spre marele necaz al Irènei, orice subiect ce ar fi putut lua o întorsătură mai personală sau sentimentală. Cu un aer destul de distant, îi puse în schimb întrebări în legătură cu munca ce i-o încredințase. Voia să știe mai ales dacă manipulările genetice pe *macrosystis* se vor încheia curînd. Jignită, ea îi răspunse că operațiunile asupra algei uriașe înaintau bine, dar nu era în stare să-i spună cînd anume se vor termina

— Mă miră că întrebi asemenea lucruri, făcu ea.

— Ai dreptate, Irène ! Dar mă pistonează clienții noștri. Sînt grăbiți.

— N-au decît. Vor trebui să aștepte cît va fi necesar. Nu le-ai mai spus-o ?

Irène se posomorîse. Clienții ? Era vorba desigur numai de singular. *Signor* Salvo se întorsese de mult din Italia. Deci emirul era cel care nu se mulțumea cu pervertirea lui, ci îl supunea și la presiuni. Dezamăgită de seara ce începuse atît de rău, supărată să constate că bărbatul pe care-l iubea se mai afla și acum sub influența emirului, Irène era măcinată de răzbunare. Paul tăcea și el.

— Mă întreb, spuse în cele din urmă, cum vor proceda. După cîte știu, marile porturi sînt strict supravegheate.

— Marile porturi ? Ce vrei să spui ?

— Da, nu le va fi ușor. Dar poate că vor avea la dispoziție submarine de buzunar.

— Submarine de buzunar, întrebă Irène părîndu-i că nu a auzit bine.

— Înțelegi, emirul urăște occidentul. Spune că sîntem cu toții putrezi. Că ne-am pierdut sufletele. Se pregătește să le joace un renghi nemaipomenit imperialiștilor de toate națiile, tuturor companiilor și tuturor industriașilor care se îngrașă pe seama lumii a treia.

Paul părea că spune o lecție învățată pe de rost. Înspăimîntată în cel mai înalt grad, Irène exclamă :

— Nu înțeleg nimic din tot ce-mi spui !

— E adevărat, nu ești la curent, remarcă Paul coborînd glasul. Noua varietate de *macrosystis*, cea pe care o vei obține, emirul are de gînd s-o introducă cu mare rapiditate, blocînd intrarea în porturi. Iar marile vase petroliere, de pildă, nu-și vor mai putea descărca marfa...

Irène ar fi vrut să protesteze, însă nu putea vorbi, simțind că se înăbușe.

— La asta folosește noua noastră algă ? sfîrși prin a spune. Nu la fabricarea... compostului ?

— Și la fabricarea compostului. Adică poate servi și la asta... Dar ceea ce îl interesează cel mai mult pe emir este să pedepsească occidentul. Păcat că nu-l cunoști mai bine. Este un bărbat integru, foarte religios, foarte pretențios pe plan moral. Este de părere că occidentul este putred și...

— Asta ai mai spus-o, murmură Irène.

— Am mai spus-o și o repet. Căci și eu gîndesc la fel. Amintește-ți ce s-a ales din lucrările noastre asupra glycolipidelor anti-sida. Ne-au fost pur și simplu furate. Vedeam lumea cu ochelari de cal, eram miopi... Lumea noastră e bolnavă... Plină de putreziciune... Bolnavă de un fel de sida morală la scară mare... Da, sînt din ce în ce mai mult de acord cu părerea acestui prinț arab. Are sentimente nobile și ceea ce susține are cap și picioare.

Paul se înflăcăra pe măsură ce vorbea. Irène nu-l mai recunoștea. Nu citea decît rareori ziarele și nu se pricepea mai deloc la politică. Și cu toate acestea avea impresia că tirada lui Paul îi amintea într-un fel de revoluția din Iran, de luări de ostateci, de atentate ce însîngeraseră Franța. O impresie tulbure, dar foarte convingătoare. Oare în ce viespar se băgase Paul ?

Dar tînărul savant încă nu-și descărcase tot sacul.

— Este adevărat că nu știu să fac deosebire între Șiiți și Sunniți, că nu am pus niciodată piciorul într-o moschee. Dar astăzi știu : Coranul propovăduiește adevăruri pe care celelalte religii — și mai ales cea creștină — le-au uitat. Și că dă răspuns la unele întrebări pe care, materialiști cum sîntem, am încetat a ni le pune. De aceea nici nu-i de mirare că doctrina Profetului este singura care cîștigă și acum teren în lume. Singura care continuă să facă noi adepți...

Paul se opri să-și tragă sufletul. Irène în schimb încetase să mai respire.

— Lucrăm împreună de foarte multă vreme, reluă Loevendhal cu gravitate. Sîntem prieteni buni, Irène !...

Trebuie să-ți spun o veste mare... Sînt pe cale de a mă converti...

— La islamism, șopti

— Da, la islamism.

Irène era năucită, zdruncinată. În lunile din urmă simțise față de emirul iordanian o gelozie ce i se păru cînd justificată, cînd absurdă. În clipa aceasta însă arabul nu-i inspira decît ură. „Un terorist, își spunea, un terorist în stare de orice !"

Odată cu ura c cuprindea și o hotărîre crîncenă. „Pe mine să nu conteze pentru a duce la bun sfîrșit lucrările cu blestemata aceea de algă ! Nu voi deveni complice la asemenea treabă drăcească ! Dragostea am pierdut-o, nu vreau să-mi pierd și sufletul !"

După cîteva minute, invocînd o bruscă indispoziție, Irène îi ceru permisiunea lui Paul să se retragă. Și fără a mai aștepta răspunsul său, plecă parcă grăbită să dea înapoi puținul pe care-l mîncase. Paul nu avu nici timp și nici prezența de spirit să-i propună s-o conducă acasă.

— E cumva bolnavă ? întrebă Barba Yannis care o văzuse pe Irène ieșind în stradă în fuga mare.

— Nu. Adică da. Nu știu, răspunse Paul năuc.

— Dacă nu-i bolnavă, înseamnă că plutește o neînțelegere în aer. Lasă-mă să-ți dau un sfat, spuse cîrciumarul. Du-te după ea și șoptește-i cîteva cuvinte dulci la ureche. Se va răzgîndi !

17

În acest început de iulie Milano începuse a fi năpădit de caniculă. Clădirea companiei financiare a lui Basilio Salvo avea instalaţie de climatizare, însă aceasta se defectase și nu mai furniza răcoare. În salonul ce servea drept sală de așteptare domnea o căldură tropicală. Don Battista, care de felul său avea tendința de a transpira, era lac de sudoare și strecura întruna o batistă sub gulerul cămășii. Aștepta de mult. Ca întotdeauna, Salvo îl făcea să aștepte, chiar și atunci cînd îl chema la el. Astăzi însă don Battista venise din proprie inițiativă. Avea lucruri importante de comunicat stăpînului companiei și își spunea că în cele din urmă răbdarea sa îi va deschide ușa marelui patron. Dar nu se așteptase la căldura aceasta sufocantă care transformase așteptarea într-un adevărat supliciu.

Ca de obicei, vizitatorii erau în număr mare. Salvo primise pînă acum o serie de oameni, unii mai tineri, alții mai puțin tineri, toți ducînd o valiză-diplomat în mînă. Uneori doar pentru cîteva minute, alteori ceva mai mult. Atunci cînd rugase pe unul dintre secretarii ce își făceau de lucru prin sala de așteptare și în birourile alăturate să-l anunțe pe Salvo că don Battista trebuia să-i vorbească despre unele treburi urgente, nu își declinase calitatea de detectiv. Discreția era suprema regulă în relațiile cu lienții săi. Dar poate în același timp și cauza pentru care secretarul îl uitase în colțul său.

Aștepta de vreo oră cînd cineva îi strigă numele.

— *Dottore* binevoiește să vă primească, îi spuse secretarul, același căruia i se adresase mai înainte. Dar nu vă poate acorda decît foarte puțin timp.

Ca și data trecută, don Battista deschise ușa capitonată și intră în cabinetul de lucru al sicilianului. Acesta era fără haină, cu mînecile cămășii suflecate. Pleoapele grele, chipul aspru și gura strîmbată de o grimasă arătau că e furios.

— Ce-ți veni, don Battista, să vii să mă deranjezi ? După cîte știu, nu te-am chemat !

— E adevărat că nu m-ați chemat, domnule. Dar mi-ați dat o primă... și de aceea.

— De aceea ?

— Mă simt obligat... Am considerat de datoria mea să mai continui cîtva timp cercetările în legătură cu domnișoara Clara Bonnaci.

— N-avea rost. Locuiește și acum la Pietro Marcheze, nu-i așa ?

— Da, dar nu singură.

— Ce vrei să zici ?

O lucire de curiozitate îndulci puțin proasta dispoziție a lui Salvo.

— Are cu ea un copil... un băiețel de vreo cinci ani.

— Și ce dacă ! Pentru asta ai venit să mă bați la cap ? N-ai auzit niciodată că unii își lasă copiii la prieteni pe timpul concendiului ?

Don Battista nu se așteptase să fie repezit în felul acesta. Își luase aerul său de cîine bătut. Șovăia să mai continuie.

— Sau poate crezi că ce-ți spun e o prostie ! se indignă Salvo.

— Nu, domnule ! Nu mi-aș permite una ca asta. Cu toate acestea... nu aveți dreptate.

— Și de ce, mă rog ?

— Alaltăieri, domnișoara Bonnaci se plimba cu copilul. Îl ținea de mînă... La un moment dat, băiețelul s-a întors spre ea și i-a spus... „mămico“ !

Don Battista se grăbea să scape de greutatea descoperirii sale. Cuvintele i se buluceau în gură. Salvo îl înțelesese ? Așa părea, judecînd după consternarea de pe chipul marelui „naș“.

Deodată un val de furie înroși obrazul sicilianului,

— Don Battista, ești un dobitoc! Dacă pentru a-mi spune asemenea basme ai venit să-mi răpești timpul, foarte mulțumesc!... Acum ajunge! Poți să pleci!

— Dar domnule, exclamă detectivul disperat. Vă asigur...

— Mă asiguri că ce?... Vrei să mă faci să cred că are un copil? Un copil al ei? Care îi spune „mamă"?... Hai, întinde-o! Mi-ai servit destule gogoși pentru ziua de azi!

Părăsindu-și fotoliul, Salvo ocoli biroul și îl împinse pe bietul Battista către ușă. Detectivul încercă să se opună strigîndu-și buna credință, dar nu avea spor în fața masivității sicilianului.

— Vă jur pe ce am mai scump, se smiorcăi el, că l-am auzit de copil spunînd...

— Uite la el, se încăpățînează, catîrul!... Haide, basta! Șterge-o!

Cu un ultim brînci, Salvo făcu să cedeze ușa capitonată, expulzîndu-l pe detectiv afară din birou.

După ce se reinstală în fotoliu, întinse mîna spre interfon. Mai trebuia să primească cel puțin încă trei oameni afaceri. În ultima clipă însă se răzgîndi. Încăpățînarea cu care don Battista își apărase cauza izbutise totuși să-l intrige. Era vorba pur și simplu de o născocire, prin care detectivul încerca să se facă interesant pentru a pune mîna pe o nouă primă? Și totuși... Ca detectiv particular don Battista avea o bună reputație. Este greu de crezut că ar fi riscat s-o compromită eșafodînd fapte și întîmplări inexistente. Oare îmbătrînise? Ori devenise tare de ureche? Auzea cuvinte ce nu fuseseră rostite? În dorința de a se face folositor cu orice preț începuse să aibă vedenii?

Toate explicațiile acestea de ordin „psihologic" nu păreau mulțumitoare. Mai degrabă era de presupus că exista într-adevăr un copil, că acest copil o ținea pe Clara de mînă și că îi spusese la un moment dat „mămico". Aparent — ceea ce era de altfel foarte bine — Clara și Marcheze constituiau în ochii lumii o pereche. Salvo se gîndi din nou la explicația pe care i-o dase lui don Battista: Copilul fusese încredințat cuplului de prieteni, pe timpul unei călătorii. Iar un copil de vîrstă fragedă, îngrijit și hrănit de o tînără femeie, fie chiar pentru puțin timp,

nu ar avea tendința să-i spună „mamă“ ? Meditînd mai bine, și explicația aceasta i se păru lui Basilio cam trasă de păr. Spiritul său ingenios concepu îndată alta. Și dacă acest copil vedea în Clara o mamă, deoarece era fiul lui Marcheze ? Un copil din flori, pe care informaticianul îl primea din cînd în cînd în vizită ? Se putea foarte bine ca prostovanul ăsta de Marcheze să se fi lăsat îmbrobodit de vreo femeie. Salvo știa o mulțime de muieri ușuratice care turnau cîte un copil în unicul scop de a putea stoarce tatălui o pensie. Iar *golden boy*-ul era fazanul ideal pentru astfel de glume.

Basilio era un bărbat cu picioarele pe pămînt. Ultima ipoteză era prea complicată pentru a-l putea satisface. Rămînea ultima, cea mai de necrezut, pe care o respingea cu toată ființa lui : Clara avea un copil despre care el, Salvo, nu auzise niciodată vorbindu-se.

Sicilianul își spuse că ar fi timpul să lămurească misterul și, în general, să pună lucrurile la punct. Trecuse cam mult de cînd Clara nu îl mai sunase. N-are a face, o va suna el. La Marcheze acasă. Consultă carnetul cu adrese și folosind telefonul direct, formă numărul *golden boy*-ul. La celălalt capăt al firului telefonul sună îndelung. În sfîrșit se auzi cum se ridică receptorul.

— Vă ascult, făcu un glas de femeie.

— Tu ești, Clara ?

— Basilio, tu ești ?

— Da. De ce nu mai dai nici un semn de viață ?

Un răstimp de tăcere.

— Tocmai aveam de gînd să te chem.

— Ai să-mi dai vești bune ?

Iarăși o scurtă tăcere.

— Vreau să-ți anunț o veste mare... M-am măritat de curînd.

Salvo tuși în receptor, aproape înecîndu-se.

— Asta numești tu o veste mare ? zise răgușit. Și cu cine, mă rog ?

Din nou o pauză.

— Cu Pietro Marcheze.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Ți-am cerut să îndeplinești o sarcină, nu să te sacrifici pentru ea !

O nouă tăcere.

— Nu-i vorba de un sacrificiu. M-am măritat cu Pietro Marcheze din dragoste.

O tăcere lungă.

— M-ai făcut praf. Fir-ar să fie! Cum ai putut să te îndrăgostești de amărîtul ăsta?

— Pietro nu-i un amărît. Este un om de excepție.

— Trebuie să înțeleg că ai renunțat definitiv la misiunea ta? Că s-a spulberat orice speranță de a încheia afacerea cu Marcheze?

— Ai înțeles foarte bine.

— Aha! Gina mi-a prezis că treaba asta nu se va rezolva niciodată. Dar nici prin cap nu mi-a trecut că va fi din cauza ta...

Basilio tăcu. Clara îi putea auzi răsuflarea grea în aparat.

— Noroc că nu te-a plăcut emirul, reluă el. Că nu ți l-am încredințat și pe tînărul savant...

— Care savant?

— Specialistul cu algele. Ți-aș fi datorat nu unul, ci două eșecuri.

— Încîntată să aflu că lovitura ta cu algele se prezintă bine. Cît privește chestiunea „informatică", să știi că Pietro rămîne de neclintit. Nu vrea să participe și nu va participa niciodată la combinația ta. Și nici eu. Vreau să spun că niciodată nu voi mai avea nimic de-a face cu coțcăriile tale.

Clara spusese aceastea dintr-o suflare.

— Ce înseamnă...? întreabă Salvo pe un ton reținut.

— Înseamnă că îți prezint demisia. Pietro cîștigă destul. Nu mai trebuie să muncesc.

Urmă o tăcere lungă, ca și cum Salvo avea nevoie de timp pentru a putea înțelege ultimele vorbe ale Clarei. Apoi explodă:

— Tîrfă! Putoare! Te-am scos din rahat și acum îmi întorci spatele! Ani de zile m-ai supt, la propriu și la figurat, iar acum dai cu copita, precum măgarul! Tu...

Basilio continuă s-o jignească pe Clara în termeni din ce în ce mai obsceni. Cum tînăra femeie nu îl întrerupea, se opri, fără suflu. În tăcerea ce se lăsase, auzi o voce slabă de copil care striga, desigur din celălalt capăt al încăperii: „Mamă! Mamă!"

— Clara ! zbieră Basilio în aparat.

Nu primi nici un răspuns. Se părea că luase receptorul de la ureche și îl acoperise cu palma, pentru a putea vorbi copilului fără a fi auzită.

— Clara ! făcu din nou Salvo, dînd frîu liber mîniei sale. Sper că n-ai închis ?

— Nu, n-am închis, i se răspunse după o clipă.

— Cine e copilul ăsta ? întrebă sicilianul iritat.

După o lungă ezitare Clara răspunse :

— E copilul meu.

— Copilul tău ?

Basilio rămase năucit. Se gîndise o clipă că pezevenghiul ăla mic ar putea fi copilul Clarei. Un gînd copilăresc, cel mai simplu și mai simplu și mai logic. Dar totuși o ipoteză. Basilio fusese convins că se va dovedi neîntemeiată, că nu se putea baza pe fapte adevărate. Și iată, acum Clara o confirma fără rușine. După ce anunțase demisia, mărturisirea aceasta infamă îi da lovitura de grație.

— Copilul tău ? repetă Salvo răgușit. Cum așa ? De cînd ?

— Aveam copilul încă înainte de a te cunoaște pe tine, Basilio !

— Și l-ai ținut ascuns tot timpul ăsta ?

— Da.

Sicilianul se gîndea cu repeziciune. Se simțea tras pe sfoară. Lovit în interesele sale. Rănit în orgoliul său. Și de către cine ? De o tînără femeie cu care se culcase și care se bucurase de întreaga sa încredere.

— Ai uitat însă un lucru, fetițo, îi spuse pe ton tăios, că încă mai faci parte din...

Se opri, amintindu-și deodată că telefonul său putea să fie dat în urmărire.

— În sfîrșit, înțelegi ce vreau să spun, reluă el. Ai trădat regulile și datoriile tale. M-ai trădat și pe mine. Află că lucrurile nu se vor încheia aici...

— Nu cumva mă amenințí ? întrebă Clara.

— Ia-o cum vrei, făcu Salvo și închise telefonul.

Clara închise la rîndul ei și se prăbuși în fotoliul cel mai apropiat. Din fericire, Pietro încă nu se întoarse de la lucru și nu asistase la această discuție penibilă.

Trecuseră abia șase săptămîni de la căsătoria lor. O simplă formalitate, desigur, dar ea consfințea dragostea lor. Pietro fusese cel care insistase. Întîi au fost la primărie, unde doi colegi de-ai săi le-au fost martori. Apoi la biserica Santa Maria delle Grazie, unde don Bernardini, un preot al familiei Marcheze, le-a dat binecuvîntarea nupțială. Și, în sfîrșit, la Pantera Rossa, pe via Amadeo, unde Pietro comandase o modestă masă de nuntă. Din păcate însă Clara știa foarte bine — și o știuse întotdeauna — că simplicitatea căsătoriei ascundea lucruri cu mult mai complicate.

Atît de temutul moment al adevărului sosise. Nu putea să nu ia în seamă amenințările lui Salvo. Marele „naș" era un bărbat ce dispunea de mari puteri. În orice clipă putea distruge fericirea ei și a copilului. Ziarele erau pline cu istorii de răpiri, de asasinate și alte grozăvii, despre care toată lumea știa că se datorau mafiei. Dar Clara era hotărtă să se apere. La nevoie cu dinții și cu ghearele.

Mario, care se juca în celălalt capăt al camerei cu trenulețul său electric, veni să se gudure de genunchii mamei sale.

— Cu cine vorbeai, mamă ?

— Cu cineva pe care tu nu-l cunoști, dragul meu.

— Nu era tăticul meu ?

— Nu, nu era el.

— Atunci cine era ?

— Un „naș". Un fel de unchi.

— Unchii sînt buni, nu-i așa ?

— Ăsta nu-i bun. Dar nu-ți face griji, dragostea mea, îi voi arăta eu lui că nici eu nu sînt de paie.

— Cum adică să fii de paie, mamă ?

— E un fel de a spune, dragul meu. Și acum iată ce vei face : îmi vei aduce geanta din dormitor. Apoi te duci să te joci în camera de alături, da ?

Ascultător, Mario alergă în camera mamei sale și se întoarse ținînd în mînă geanta din piele de șopîrlă a Clarei. Își puse jucăriile la loc și părăsi cabinetul de lucru al lui Pietro.

Clara scoase din geantă carnetul cu adrese. Îl deschise la pagina ce trebuia și formă, calmă, numărul de telefon al lui Soukou Yama, „nașul" japonez.

18

Basilio Salvo primi un telefon de la Tokio. Soukou Yama îl convoca pe un ton foarte poruncitor la discuții, la cartierul general al „familiei" sale, Sumiyoshi-rengo. Basilio amînă răspunsul. Mult timp nu se putu hotărî.

Sicilianul era foarte afectat de abandonul Clarei, confidenta sa preferată, de atîția ani și deținătoarea celor mai multe dintre marile și micile lui secrete. Căsătoria cu Pietro Marcheze și trecerea ei pe față de partea *golden boy*-ului însemnau trădarea intereselor patronului. Reaua ei credință era evidentă și întărită de faptul că ascunsese ani la rînd existența copilului ei nelegitim. Legile nescrise ale „nobilei familii" cereau ca asemenea grave greșeli să fie pedepsite. Iar Basilio avea de gînd să-i aplice Clarei o lecție usturătoare.

Cu toate acestea, îi era dator cu o explicație lui Soukou Yama. Basilio fusese inițiatorul strălucitei operații atît de neașteptat oprită. Nu putea pretinde ca yakuza să facă încă o dată călătoria pînă la Milano doar pentru a afla cum și de ce eșuase afacerea. Soukou Yama insista ca spălatul rufelor să aibă loc la Tokio. Analizînd lucrurile, Basilio trebui să recunoască cererea drept justificată. Așa că îi anunță lui yakuza sosirea sa pe aeroportul Narita, joia următoare la prînz.

Nu era pentru prima dată că sicilianul călătorea în capitala Japoniei. Pe vremea cînd lucra pentru Sindona avusese adesea prilejul să viziteze Tokio în interes de afaceri. În cursul acestor vizite stabilise legături strînse cu cercurile yakuza. Și tocmai la ei se gîndise în primul rînd atunci cînd avusese ideea de a-l folosi pe Marcheze

pentru a destabiliza bursa din New York. Străbătînd lumea interlopă, urcînd din eșalon în eșalon, ideea sa ajunsese pînă în anumite înalte sfere financiare. Oameni susplasați, cu putere de decizie, găsiseră ideea atrăgătoare. Din umbră, ei l-au delegat pe Soukou Yama să plece la Milano pentru a examina împreună cu Salvo căile cele mai potrivite pentru a-i da viață.

Din aceste contacte precedente, Basilio păstrase legături cu diferite bănci japoneze, de pildă cu banca Kyowa, mai mult sau mai puțin sub control yakuza. În trecut banca aceasta îl „salvase" de mai multe ori. În urma greutăților întîmpinate recent, sicilianul mai apelase o dată la bancă însă se lovise de un refuz politicos, dar ferm. Adevărul era că nu puține dintre băncile japoneze se aflau în pragul falimentului. Dificultățile lor se datorau speculațiilor excesive ale unor indivizi mult timp susținuți de familiile yakuza. Prea lacomi ori prea îndrăzneți, unii dintre ei se ruinaseră, prăbușirea lor afectînd uneori întreprinderi financiare ce aparțineau „familiilor" din Tokio sau Osaka. De atunci, afaceriști precum dr. Mitsuaki Tai, Jasuji Ikeda, Kazuo Kengaku și alții dispăruseră de pe piață, ba chiar dispăruseră pur și simplu. De pildă trupul lui Kazuo Kengaku fusese descoperit turnat într-un bloc de beton.

În avionul ce-l transporta la Tokio, Basilio meditase îndelung la situația sa, ce i se părea departe de a fi mulțumitoare. Cumpărarea companilor de asigurării spaniole se dovedise o operație destul de hazardată. Datoriile sale creșteau zi de zi. Și îi era din ce în ce mai greu să găsească clienți pentru acțiunile sale riscante. Pentru a ieși din impas contase mult pe Marcheze și geniul lui. Era convins că *golden boy*-ul era capabil să pătrundă, într-un termen scurt, în sistemul informatic al unor bănci precum Manhattan sau Citibank. Lucru care i-ar fi asigurat destul bănet pentru a-și rezolva toate problemele. Dar iată, Marcheze îi scăpase printre degete. Cine a mai văzut vreodată un tînăr din cercurile financiare să refuze o ofertă de un milion de dolari ? Scrupulele sale — dacă într-adevăr, era vorba de scrupule, nu puteau fi înlăturate ? Nu cumva se încăpățîna datorită influenței nefaste a Clarei, acea virtuoasă a jocului cu două fețe ? Salvo

fu din nou cuprins de dorința de răzbunare. Ah ! Stricata aia ! Cine s-o creadă că se măritase cu Marcheze din dragoste ? Șmechera nu scăpase prilejul să-și facă rost de un soț de paravan și totodată să dea copilului ei un tată ! Bine că o ținuse pe șerpoaică departe de povestea cu algele.

Ultimele știri primite arătau că lucrările tinerilor savanți de la Institutul Oceanografic înaintau normal și se dovedeau promițătoare. Necazul era că și Paul Loevenhal subliniase acest lucru în cursul ultimei lor convorbiri telefonice — lucrările cereau timp, foarte mult timp. Iar Basilio era grăbit.

În timp ce savura micul dejun servit de frumoasa stewardesă de la *Japan Air Lines,* sicilianul examina toate posibilitățile unei soluții de așteptare. Soukou Yama îi spusese destul de limpede că nu dorea să-și piardă obrazul în ochii „comanditarilor" săi. Dacă îl va pune la curent cu trădarea Clarei, fără îndoială că yakuza va avea o reacție nedorită. Dar, făcîndu-l să înțeleagă că fapta nu va rămîne nepedepsită, poate că furia i se va mai potoli. Poate va izbuti astfel să-l facă din nou maleabil și dispus să coopereze. În cazul acesta Basilio va profita de această schimbare de atitudine pentru a-i cere o favoare : să intervină personal la banca Kyowa, sau oricare altă bancă de sub controlul „familiei" sale. Sicilianul nu se îndoia că beneficiind de sprijinul lui Soukou Yama va obține acel împrumut pe termen scurt de care avea atîta nevoie.

Narita înlocuise în mod generos vechiul aeroport Honeda, devenit prea mic în urma formidabilei expansiuni a traficului aerian. În prezent era unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume. De aici decolau și aterizau în același timp, într-un zgomot asurzitor, zeci de avioane cu reacție aparținînd tuturor companiilor internaționale.

Căldura, în acest sfîrșit de iulie, era la fel de toridă în Japonia ca în Italia. Basilio avea o părere bună despre tehnologia niponă și de aceea sperase să găsească în aerogară puțină răcoare. Insuficientă sau poate defectă, instalația de climatizare nu izbutea să facă față căldurii de cuptor. Cozile formate de călători în dreptul controalelor poliției și vămii erau uriașe. Basilio fu nevoit să se așeze

și el la rînd. Regreta aeroporturile italienești unde, strecurînd o bancnotă mai mare unui funcționar, ori pur și simplu pronunțînd numele șefului poliției — un „prieten“ — reușea adesea să scape de asemenea corvoadă. Se scurseră zece minute, apoi douăzeci de minute și încă se găsea departe de ghișeul de control al pașapoartelor. În jurul său ceilalți călători — cea mai mare parte dintre ei japonezi — rămîneau calmi și disciplinați. Nimeni nu protesta, nimeni nu vocifera. Înaintau cu pași mărunți. Aveau răbdare.

După mai mult de o jumătate de oră sicilianul trecu, în sfîrșit, de partea cealaltă a barajelor, în sala de așteptare. Cei ce soseau erau întîmpinați fie de membri ai familiei, fie de trimiși ai unor întreprinderi. La fel ca în cursul călătoriilor sale precedente la Tokio, Basilio era uimit constatînd că efuziunile de bun venit se limitau doar la ușoare plecăciuni.

Căuta cu privirile pe Soukou Yama, care trebuia să-l întîmpine la aeroport. Nu-l zări nicăieri. Oare japonezul uitase de întîlnire ? Un lucru destul de neplăcut, căci Narita era la o depărtare de șaizeci de kilometri de Tokio, iar Salvo nu avea decît numărul de telefon al lui yakuza.

Deodată se auzi strigat prin difuzor. Domnul Basilio Salvo de la Milano era rugat să vină la biroul de informații. Într-adevăr, aici îl aștepta Soukou Yama. Japonezul veni înaintea sa și îl salută cu aceeași plecăciune tradițională.

— Eu conduce tine hotel, spuse el. Aștept tu schimbi. Apoi mers la sediu „familie“.

Basilio încuviință programul. În parcare îi aștepta o Toyota mare și luxoasă, împreună cu șoferul. După un parcurs de o oră pe autostrada a cărei circulație era des întreruptă de blocaje, Soukou Yama îl conduce pe Basilio la hotelul Hilton, unde yakuza rezervase un apartament oaspetelui său.

— Tu plecare mîine ? îl întrebase pe drum.

— Poate că da, poate că nu. Depinde și de tine.

Japonezul îl privise dintr-o parte însă nu pusese alte întrebări.

Cînd au ajuns la hotel, Soukou Yama ordonă șoferului să-i aștepte. În timp ce un comisionar luă mica valiză a lui Salvo și îl conduse la apartamentul său, japonezul se instală la bar și comandă un saké. Un sfert de oră mai tîrziu coborî și Salvo.

— Tu sete? Vrei bea ceva? întrebă yakuza făcînd semn barmanului.

Salvo ceru un scotch.

Soukou Yama așteptă să-și bea paharul, plăti cu o carte de credit și se ridică. Basilio îl imită. La fel cum nu putea citi inscripțiile din jur, tot așa nu putea descifra nimic nici de pe chipul impasibil al japonezului. Totuși avea impresia că părea mai închis ca de obicei, că exprima ceva asemănător cu ostilitatea. Basilio anticipa, nu fără o oarecare neliniște, clipa în care va trebui să pună cărțile pe masă în chestiunea *golden boy*-ului. Și se întreba dacă nu cumva îi transmitea japonezului propria sa neliniște.

Oricum, Toyota îi aduse foarte repede pe călători către cartierul înstărit Hanakawa. Se opri într-o parcare unde numeroase limuzine cu geamurile fumurii își așteptau proprietarii. Sprijiniți de portiere, șoferii fumau țigări groase de foi. Erau îmbrăcați țipător, erau rași pe cap sau cu părul lung, pomădat și purtau toți ochelari negri.

Casa ce adăpostea sediul familiei Sumiyoshi-rengo semăna cu celalte case din cartier. Cu unele mici diferențe: poarta culisantă de la intrare era blindată, ferestrele purtau protecții împotriva gloanțelor și era prevăzută cu camere de televiziune exterioare, care supravegheau strada. Poarta avea sculptată o emblemă geometrică aurită. Probabil că Soukou Yama fusese recunoscut, căci poarta s-a deschis fără a mai fi nevoie de a suna ori de a se anunța.

Cei doi bărbați au pătruns în casă. În vestibul vegheau oameni înarmați pînă în dinți. Îi făcură loc „nașului" japonez, care își conduse oaspetele într-un fel de sală de așteptare cu mai multe uși, blindate și ele. Cu toate că sediul familiei Sumiyoshi-rengo era cunoscut vecinilor și autorităților, avea mai degrabă aspectul unui buncăr. Basilio își spuse că toate măsurile acestea de

siguranță țînteau mai puțin poliția, care tolera perfect activitatea „nașilor“, cît mai ales „familiile“ rivale.

În sala de așteptare cîțiva indivizi cu mutre dubioase citeau ziare. Văzîndu-l pe Soukou Yama, se ridicară în picioare și se plecară adînc în fața marelui „naș“.

— Tu, așteaptă, spuse acesta lui Salvo.

Japonezul îl părăsi și pătrunse într-unul din birourile alăturate. Sicilianul abia avu timp să contemple fotografiile de grup agățate pe pereți, cînd Soukou Yama se întoarse, însoțit de un bărbat încă tînăr. îmbrăcat impecabil.

— Eu prezint la tine Kimata Komoto, spuse.

Noul venit se înclină ușor.

— Soukou Yama mi-a vorbit de dumneavoastră, rosti sobru, într-o engleză fără cusur. Mă gîndesc să luăm dejunul împreună într-un loc în care să fim mai liniștiți decît aici. Aveți ceva împotrivă ?

— Nicidecum, se grăbi Salvo să răspundă.

În realitate îi displăcea profund faptul că discuția cu Soukou Yama urma să aibă loc în prezența unui al treilea.

Spre marea uimire a lui Basilio, de data aceasta erau așteptați în stradă de un Rolls Royce alb. Mașina aparținea fără îndoială lui Kimata Komoto și dovedea, ea singură, importanța personajului. Limuzina îi aduse repede pînă în fața unui mic restaurant din Kabuto-cho, cartierul bursei din Tokio. Localul era pustiu. Basilio bănui că Komoto rezervase nu o masă, ci întreg restaurantul. În orice caz, patronul îi întîmpină cu o grabă aproape slugarnică. Cei trei bărbați luară loc în jurul unei mese scunde, iar Komoto comandă supă, apoi *suchi* și *sachimi*. Totul stropit cu saké.

În engleză sa stricată, Soukou Yama se crezu dator să prezinte mai bine lui Salvo pe comeseanul lor. Kimata Komoto era șeful unei *sokais* și era introdus în marea industrie și în înalta linanță niponă. Basilio știa că *sokais* erau organizații care controlau consiliile de administrație ale societăților anonime, astfel că nu mai regretă prezența lui Komoto. Bărbatul acesta atotputernic nu era oare omul potrivit — mai mult chiar decît Soukou Yama — care să-l ajute să obțină împrumutul dorit ? Basilio își spuse însă că înainte de a ridica acest subiect delicat,

trebuia să atace problema ce constituia cauza drumului său în capitala japoneză.

Dregîndu-şi vocea, se adresă lui Soukou Yama :

— Dragă prietene, am să-ţi dau o veste proastă. Clara... o ştii, secretara mea... Cea care trebuia să-l facă pe *golden boy* să colaboreze cu noi... Ei bine, Clara ne-a trădat. Nu numai că nu l-a influenţat pe Pietro Marcheze, în sensul cel bun, dar s-a şi măritat cu el. Mi-e tare teamă că...

— Totul stricat, completă Soukou Yama, laconic.

— Ei bine, da, mi-e teamă că afacerea noastră a căzut baltă. Dar fii liniştit, ticăloasa va fi pedepsită cum se cuvine.

— Eu ştiut, zise Soukou Yama aparent necăjit.

— Da, îmi amintesc că ai avut unele îndoieli, chiar în legătură cu Clara.

— Păcat, interveni Komoto. Am fost unul dintre cei care au susţinut ideea dumneavoastră. O idee strălucită...

— Mulţumesc. Păcat...

— Nu fiţi dezamăgit. A întreprinde nu înseamnă întotdeauna şi a reuşi. Dar dacă am ţinut să vă văd astăzi, a fost pentru o cu totul altă idee. Care şi ea vă aparţine şi e la fel de strălucită. Care însă, dacă o puneţi la aplicare, ne-ar aduce prejudicii considerabile.

Basilio nu scoase o vorbă. Privea sumbru printre pleoapele sale grele, abia întredeschise. Avea presentimentul unei catastrofe iminente.

— Am primit informaţii, reluă Komoto, în legătură cu un emir din Iordania... despre unele alge prolifice... despre proiectul de a bloca marile porturi... Aşa ceva nu trebuie să se producă. O creştere a preţului petrolului ar avea repercusiuni catastrofale asupra comerţului nostru internaţional... asupra industriei noastre... De aceea doream să vă spun...

— Cine v-a informat ? mugi Salvo.

— Nu are importanţă, răspunse japonezul fără a-şi pierde calmul. Dar sîntem la curent şi cu situaţia dumneavoastră financiară. Care nu-i bună. Nu-i bună deloc. Şi atunci, dacă nu renunţaţi la proiectul ăsta, vă vom

face să beți paharul pînă la fund. M-am exprimat limpede ?

Basilio înțelesese prea bine. Dar clocotea de furie. Nu avea rost să-și stoarcă creierii, nu era decît o singură persoană care îl putuse înfunda atît de adînc. Trădîndu-l de două ori însemna a-i lega de două ori ștreangul în jurul gîtului, adică a-i pecetlui soarta.

— Bineînțeles că de la Clara... strigă Salvo roșu de furie. Credeți-mă, scelerata asta va isprăvi curînd să facă rele. La noi, în Sicilia, trădătorii nu apucă să îmbătrînească !

— Adevărat, remarcă Komoto pe ton neutru, aceste prețioase informații ne-au fost furnizate de secretara dumneavoastră, Clara Bonnaci — în prezent Clara Marcheze. În schimb, noi i-am promis că o vom proteja... Că o vom proteja față de dumneavoastră ! Ne-am dat cuvîntul. Și, ca orice yakuza, ne vom ține de cuvînt ! Prin urmare, un sfat : nu vă atingeți nici de un fir de păr al acestei doamne. Și nici de copil. În caz contrar, s-ar putea să vi se întîmple o nenorocire !

Ca și cum amenințarea aceasta n-ar fi fost destul de limpede, Soukou Yama adăugă și el :

— Tu faci necaz Clara... Eu rup la tine.. uita așa !

Apucînd din grămadă unul din bețigașele ce serveau drept tacîmuri, Soukou Yama îl frînse sub nasul lui Salvo.

Cu pumnii strînși, Basilio Salvo țîșni în picioare, gata să-l lovească pe yakuza. Ar fi fost însă o nebunie să se lase antrenat într-un act de violență împotriva unui membru important al „nobilei familii“ nipone și aceasta chiar în propria ei feudă. Se mulțumi să-și azvîrle șervetul de hîrtie pe masă și să-și privească îndelung complicii. După care le întoarse spatele și se îndreptă cu pași mari către ușa restaurantului.

Nici Salvo și nici cei doi japonezi nu se atinseseră încă de felurile de pe masă.

19

Clara tricota, instalată într-un colț din cabinetul de lucru al lui Pietro. Nu era însărcinată decît de cîteva săptămîni. dar începuse să pregătească scutecele bleu pentru băiețelul ce urma să se nască. Căci era convinsă, copilul lui Pietro nu putea fi decît băiat.

La cîțiva pași de ea, Mario lucra la claviatura marelui Macintosh, supravegheat de Pietro. Puneau împreună la punct programul unui joc electronic pe care îl născociseră.

Din cînd în cînd Pietro arunca pe furiș o privire spre Clara. Chipul ei frumos era luminat de lampadarul de lîngă ea. Clara avea aerul visător al viitoarelor mame. De cînd îi anunțase vestea cea mare, Pietro încetase să se mai frămînte pe seama trecutului tinerei sale soții. Clara îi făcuse destule destăinuiri. Îi spusese oare totul despre trecutul ei ? Pietro aflase totuși destule pentru ca, ajutat și de imaginație, fosta viață a Clarei să-i pară cu pete întunecate. Sînt multe femei care se culcă în dreapta și în stînga, cu cine se nimerește. Nestatornice, adevărat, dar în căutarea propriei plăceri. În schimb Clara părea a se fi bălăcit în patul unor bărbați care îi erau total străini și indiferenți. Doar pentru a servi scopurilor patronului ei. La fel fusese și începutul legăturii lor, la Sorrento. Că acest început se transformase într-o dragoste adevărată, era o minune.

Pietro nu credea în minuni. Multă vreme se îndoise de sinceritatea tinerei femei. Cu toate acestea, încetul cu încetul se lăsase convins. Clara avea față de el o dragoste adevărată. Întreaga sa purtare, fiecare cuvînt al ei do-

vedeau sinceritatea sentimentelor ce le avea pentru el. Pietro primi și ultima dovadă atunci cînd Clara l-a scos pe Mario din umbra în care îl ținuse. O femeie nu-și aruncă copilul nelegitim, pe care multă vreme l-a ascuns, în brațele primului venit. Nu-l va încredința decît bărbatului pe care și l-a ales drept tovarăș de viață. Pietro înregistrase acest omagiu deschis. Își spunea că existența lui Mario însemna un aspect dureros din trecutul Clarei. Poate că se sacrificase acceptînd misiunile dubioase pe care i le impunea Salvo pur și simplu doar pentru a asigura copilului ei o minimă bunăstare. Oricum ar fi fost, Pietro se legase repede de micuțul Mario. La rîndul său, Mario îl adoptase la fel de repede drept tată. Din clipa aceea Pietro nu mai șovăise. Se însurase cu o femeie pe care grecii din antichitate ar fi numit-o hetairă.

Și iată, abia măritată. Clara îi anunța viitoare naștere a unui copil, a proprilui său copil. Pietro era în al șaptelea cer. Prin Clara soarta îi făcea un dar neprețuit. I se realiza unul dintre cele mai îndrăznețe vise. Astfel că fericitul eveniment înlăturase dintr-o dată și ultimele sale îndoieli...

— Ia te uită ! Vino să vezi ! strigă deodată Mario.

Pietro, care întorsese spatele ordinatorului pentru a o contempla pe Clara, pătrunsă de bucuria de a fi mamă, se aplecă din nou asupra aparatului.

— Băiatul ăsta mă va ului totdeauna, murmură el.

Mario găsise rezolvarea la cea mai dificilă problemă a jocului pe care îl născociseră împreună.

— Bine, făcu Pietro. Ne-am distrat destul, acum trebuie să și muncim puțin.

— Cu mierlele ? întrebă Mario.

— Cu ele. Uite, ia caseta asta și pune-o. Vom urmări pe sonograf variațiile fluieratului mierlelor.

Curînd încăperea răsună de cîntecul mierlelor. Erau înregistrările făcute de Pietro cu cîteva săptămîni mai înainte, pe care le mai studiase. Puse în funcțiune sonograful, urmărind cu privirea linia în zig-zag de pe tamburul de hîrtie.

— Vezi ? întrebă Pietro pe băiețel. Astea sînt silabe. La fel ca în limbajul oamenilor. Unele chiar seamănă.

Uite, privește, aici silabele sînt lungi. Dincoace sînt scurte. Uneori se înlănțuie în același fel. Alteori în mod diferit. Sonograful înregistrează modulațile, dar și intensitățile.

— Pietro, tu știi ce spun ?

— Ce spun mierlele ?

— Da. Poți citi silabele ? Ca într-o carte ?

— Nu. Nu încă. Este tocmai ce caut. Cheia limbajului mierlelor. Știu că aceste silabe au un înțeles, că vor să spună ceva. Dar ce anume ? Mă întreb mereu, ce își spun oare guralivele astea ?

— Și cum vei face să găsești cheia ? întrebă Mario.

— Știu de pe acum că anumite fluierături servesc mierlelor să se recunoască între ele. Că altele înseamnă cam așa : atenție ! Ăsta-i teritoriul nostru ! Nu îl încălcați ! Dar trebuie să luptăm să pătrundem și mai departe. Atunci cînd trăncănesc, mierlele își comunică lucruri mult mai complicate.

— Și atunci cum vei merge mai departe ?

— Iată cum : Voi face experiențe pe ordinator. Voi varia în mod sistematic silabele și secvenețele de silabe. Le voi transpune în unde sonore ; voi face astfel ca mierlele să asculte cîntecele acestea artificiale. Cum vor reacționa ? Oricare le vor fi reacțiile, le voi observa cu atenție. Poate că în felul acesta voi izbuti să înțeleg ce spun unele dintre fluierăturile lor.

Pietro vorbea mai mult pentru sine. Nu credea că Mario îl va putea înțelege. Și, într-adevăr. copilul nu înțelegea. Se întoarse către mama lui să-i spună că atunci cînd va fi mare va studia și el limbajul păsărilor.

De cîteva clipe Pietro era frămîntat de lucruri care nu aveau nici o legătură cu șuieratul mierlelor.

— Spune-mi, draga mea, Salvo nu a mai dat vreun semn ?

— Nu, dragostea mea.

— Nu ți se pare ciudat ?

— Ciudat ? De ce ?

Lui Pietro acest „de ce“ i se păru prea nepăsător.

— Cînd ați vorbit ultima dată la telefon, i-ai spus într-adevăr că demisionezi ?

— Da.

— Și demisia aceasta verbală este suficientă ?

— N-am fost niciodată legați printr-un contract în bună regulă.

— Te-ai mulțumit să-i spui că îl părăsești ?

— Nu. I-am mai spus că ne-am căsătorit și că Mario trăiește acum împreună cu noi.

— Și nu ți-a făcut o scenă ?

— Ba da. Poți să-ți închipui. Nu era mulțumit deloc.

— Știa de existența lui Mario ?

— Nu.

— Și după ce i-ai spus ?

— M-a făcut albie de porci.

— Salvo e un tip sucit și dispune de putere. Nu crezi că va încerca să ne facă rău ?

— Salvo nu e numai sucit și influent, este și... Clara ezită puțin. Este și un mare „naș".

Cîteva clipe Pietro păru că nu înțelege.

— Un „naș" al mafiei ?

— Da.

De cîteva ori se gîndise trecător că Basilio Salvo ar putea fi o mare căpetenie a mafiei. Alungase gîndul, deoarece acesta implica lucruri prea grave legate de Clara. Și iată că femeia pe care o iubea, care devenise soția lui și mama copilului său, îi confirma acest lucru cu o neînțeleasă nepăsare.

— Deci și tu ?...

Clara puse deoparte lucrul început și andrelele, se apropie de Pietro și, încolăcindu-i brațele în jurul gîtului, îl privi drept în ochi:

— Părinții mei au făcut parte din mafie. În Sicilia lucrul acesta e ceva obișnuit. Eu însă nu am fost decît complicea lui Salvo. Astăzi omul care m-a exploatat și corupt a ieșit definitiv din viața mea. Ai înaintea ta o ființă nouă ce și-a recucerit libertatea și demnitatea. Mă mai vrei ? Nu răspunde imediat... Mai gîndește-te... Dacă mă alungi, voi pleca fără a-ți reproșa absolut nimic.

Pietro se simțea cuprins de amețeală. Din pricina celor pe care le aflase, din cauza privirii drepte și limpezi a Clarei și pentru că își da seama că nu putea fi vorba să se despartă de ea.

— Îți pot răspunde pe loc, Clara... Te iubesc și... nu te voi părăsi niciodată. Dar de ce... de ce îmi spui lucrurile astea abia acum ?

Clara privea și acum drept în ochii lui. ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că vorbele șovăitoare ale tînărului ei soț erau datorate emoției și nu lipsei de hotărîre.

— Îți poți închipui, Pietro, cît de greu mi-a fost să-ți fac această ultimă mărturisire ? Așteptam un moment prielnic. Acum s-a ivit și ți-am spus tot, absolut totul ! Nu mai am nimic să-ți ascund și mă simt ușurată și împăcată cu mine însumi.

— Vreau să te cred, sigur că vreau... Asta arată că Basilio Salvo n-a izbutit să te corupă total. Dar ești sigură că te vei putea dezbăra de obiceiul tău de a minți și a ascunde adevărul ?

Clara se înălță în vîrful picioarelor și își apropie buzele de urechea lui Pietro.

— Îți jur, dragostea mea, că nu te voi minți niciodată, niciodată ! șopti ea.

Ca pentru a-și pecetlui promisiunea, Clara îl sărută pe gură, apoi se îndreptă spre fotoliu cu mersul acela unduios pe care și-l luase încă de la începutul sarcinii. Reluă scutecele și andrelele și începu să tricoteze. Lui Pietro purtarea aceasta placidă i se părea enervantă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Prin urmare Salvo face parte din lumea interlopă. Tu trebuie să știi mai bine decît oricine cît de primejdios ar putea deveni. Nu crezi că va încerca să ne facă rău ?

— Nu, nu cred, răspunse Clara liniștită.

Nu putea atribui sîngele ei rece decît unei doze de inconștiență.

— Îmi pari ciudat de sigură ! făcu Pietro înțepat. Ce te poate face să crezi...

— Știu mult prea multe despre afacerile lui.

— Ce? Vrei să-l șantajezi ! exclamă el speriat.

— Nu, nu ! îl liniști Clara. Dar știe sigur că și eu îi pot face rău.

Pietro nu răspunse, dar se adînci în gînduri. Degeaba declara Clara că și-a regăsit un fel de feciorie morală, rămăsese în continuare, în anumite privințe, derutantă

și de temut. O femeie ascunsă, precum păpușile acelea de lemn rusești, care fiecare ascunde alta în interiorul ei. „Cum am fost în stare să mă însor cu ea? Să-i fac un copil?“ se întreba în clipa aceea. Din păcate, Pietro cunoștea răspunsul: Clara îi inspira o pasiune ce mătura orice rețineri, obiecții și argumentări.

Mario nu luase aminte la discuția dintre părinții săi, care de altfel avusese loc pe deasupra capului său. Asculta și acum cu pasiune șuierele mierlelor în timp ce urmărea tamburul rotitor al sonografului.

— Ascultă, Pietro! Ascultă! strigă deodată.

Cum Pietro, adîncit în gînduri, nu reacționă, Mario veni să-l tragă de mînecă.

— Pietro, ascultă! îi spuse din nou, foarte agitat.

Intrigat, Pietro se lăsă dus spre aparat. Sesiză la rîndul său slabul șuierat stereotip și care se repeta, auzit de băiat. Era cu totul deosebit de restul cîntecelor de mierlă, mai puternice și mai modulate. Sonograful le reda printr-o linie ceva mai regulată și de mai mică amplitudine.

— Un pui, spuse Mario dintr-o suflare.

— Într-adevăr, un pui de pasăre foarte tînăr, confirmă Pietro.

— Știi ce strigă? vru să știe Mario.

— Nu.

— Eu știu. Strigă: „Tată! Tată!“

Pietro uită pe loc toate grijile. Într-un elan de tandrețe, mîngîie căpșorul blond al copilului.

— Se poate să ai dreptate, Mario! Voi nota observația ta. Poate că... L-ai auzit, Clara? Fiul tău are geniu. Doar un copil te poate scoate de pe drumul bătut.

— Și al tău va avea geniu, iubitule. Spune, Pietro nu crezi că a sosit vremea să-i spunem lui Mario că va avea un frățior?

— Un frățior? Voi avea un frățior? exclamă Mario în culmea mirării.

Mutricica sa exprima un amestec de încîntare și teamă.

— Unde-i?

— Acum este încă în burta mamei tale, îi spuse Pietro.

Mario alergă spre mama lui, îngenunchie la picioarele ei și își lipi obrazul de pîntecul Clarei. Sub imboldul unui impuls irezistibil, Pietro imită copilul. Amîndoi erau acum cu urechea pe pîntecul ei..

— Ați înebunit! exclamă Clara izbucnind în rîs. E prea devreme! Mai aveți răbdare cîteva luni și-l veți auzi mișcînd!

Dar Pietro, păsărarul, auzea ceva încă de pe acum, În burta femeii iubite un pui de pasăre piuia: „Tată! Tată!"

Clara privea cei doi copii — cel mare și cel mic — de la picioarele ei. În inima sa dragostea și maternitatea se împleteau. De aceea avea mare încredere în ceea ce va aduce viitorul, cu maiestuoasa seninătate a unei madone.

Basilio se hotărîse să-și petreacă acest week-end în vila lui de pe coasta Liguriei. Acum regreta. Scufundat într-unul dintre fotoliile de piele, se bucura de relativa răcoare ce domnea în marele living. Dar era necăjit. Se împlinea aproape exact un an de cînd îi primise aici pe asociații săi. Pe atunci ideile lui, mult timp tăinuite și minuțios pregătite, făgăduiau să aducă foloase neobișnuit de mari. Ce se alesese din ele? O grămadă de ruine!...

Cu toate că Gina era lîngă el, pentru prima dată în viața Basilio se simțea singur și dezorientat. Clara trecuse, cu cățel și purcel, în tabăra dușmană. Partenerii săi japonezi îl amenințau cu cele mai cumplite represalii dacă nu renunța la proiectul — de altfel genial — ce țintea porturile petroliere. Trebuia să-i ia în serios? Dacă da, însemna să oprească cît mai repede cercetările savanților francezi.

O hotărîre greu de luat și plină de urmări. Pe de o parte, ar compromite importantele resurse de bani pe care contase, iar pe de altă parte putea duce la efecte dramatice în ceea ce privea relațiile sale cu prințul iordanian. De pe acum parcă auzea cuvintele mușcătoare pe care emirul avea să le rostească auzind de avortul provocat al proiectului. Conflictul putea lua proporții ducînd la o ruptură. Și atunci, ar seca și veniturile pe care Basilio încă le mai avea, cît de cît, de pe urma negoțului cu arme. Și asta într-un moment în care compa-

nia lui era într-o situație limită, în care băncile îi întorceau spatele, iar marii „nași“ ai centrului îl puneau pe lista neagră.

Salvo rumega gînduri negre. Prudența îi dicta să vîndă vila. Ideea i se părea însă insuportabilă. Somptuoasa locuință devenise în ochii lui simbolul puteri și prestigiului său. Era adevărat că în clipa de față vila i se părea mult prea mare și pustie. Din cauza greutăților financiare fusese obligat să se lipsească de Luigi, faimosul său bucătar și să renunțe la cîțiva oameni din garda personală. Toate aceste cheltuieli mărunte costau cumplit de mult și depășeau posibilitățile sale de acum.

În absența lui Luigi, de bucătărie se ocupa Gina. O făcea cu plăcere, bucuroasă de a petrece sfîrșitul de săptămînă doar cu iubitul ei. De altfel, era foarte pricepută și Basilio nu înceta s-o laude. Dar o luase cu el și din alte motive.

Trecuseră zece zile de cînd revenise din Japonia. Trebuia să fi telefonat la Institutul Oceanografic să-i ceară lui Paul Loevendhal să oprească cercetările, însă încă nu se putea hotărî. Lăsînd de o parte perturbările pe care le va provoca, nu prea știa cum să explice schimbarea aceasta tinerilor cercetători francezi. Cu ce argumente se putea justifica ? Pe scurt, un demers extrem de neplăcut. De aceea îl amînase mereu. Dar, pe măsură ce timpul trecea, era din ce în ce mai riscant. Nu te puteai juca cu yakuza. Salvo le cunoștea prea bine faima, erau încăpățînați și arțăgoși. Era primejdios să te pui în calea intereselor japonezilor. Chiar de la depărtare puteau organiza oricînd o derută financiară ori un atentat menit să elimine un adversar. Cu toate acestea Basilio încă mai trăgea de timp. Trecutul său, rangul pe care îl deținea în „nobila familie“ îl împiedicau să se supună fără condiții ultimatumului. Totuși degeaba își storcea creierii, nu vedea cum să le opună cu adevărat o rezistență.

Înainte de a trece printre furcile caudine ale „nașilor“ niponi, dorea s-o mai consulte o dată pe vrăjitoarea asta de Gina. În cazul *golden boy*-ului rezervele pe care le exprimase se dovediseră perfect fondate. În schimb, se înșelase grav prezicînd succesul afacerii cu algele. Numai

dacă... Da, numai dacă subconștientul Ginei nu pusese în balanță unele evenimente ce încă nu se petrecuseră. Care poate, *in extremis*, vor răsturna situația ce în clipa de față părea definitiv compromisă. Basilio se hotărîse să pună din nou la încercare darul de a prezice al Ginei.

La ora prînzului puse pe masă un tort mare de ciocolată, pe care îl cumpărase de la cea mai bună cofetărie din tîrgușor. Ca și altă dată Gina protestă cu ipocrizie, invocînd constrîngerile regimului de slăbire. Dar știa ce însemna acest desert ; Basilio nădăjduia că o va ajuta să cadă în transă.

Chiar la primul fel Salvo atacă subiectul. Îi aminti Ginei cele două planuri ale lui, unul cu participarea japonezilor, celălalt cu a arabilor. Primul eșuase, iar al doilea era și el pe cale să se sfîrșească la fel de jalnic. Și, în ambele cazuri, din vina Clarei.

— Ți-ai fi putut închipui vreodată că are un copil din flori ? întrebă Basilio scîrbit.

— Nu mă surprinde, răspunse Gina fandosindu-se. Clara s-a băgat dintotdeauna în primul pat ce i-a venit în cale. Cu adevărat, nu știa să aleagă. Ce-i al ei este că nimfomania de care suferea — parcă așa se spune ? — ți-a fost de folos. A rămas însărcinată cu vreunul dintre partenerii tăi de afaceri ?

— Nici măcar. Avea copilul încă de pe vremea cînd mi-a prezentat-o unchiul ei din Sicilia.

— Și nu ai știut nimic despre lucrul acesta ?

— Habar n-am avut. Stricata asta e tot atît de falsă pe cît e de perfidă. Ce-ai spune dacă ai afla că, în loc să-l cîștige pe *golden boy* de partea noastră... în loc să obțină colaborarea lui... s-a măritat cu el ?

Gina pricepu dintr-o dată că legăturile dintre Basilio și Clara erau rupte. Era o veste mare, nesperată ! Iat-o în sfîrșit scăpată de tîrfa asta care din cînd în cînd avea îndrăzneala să se joace de-a tata și de-a mama cu amantul ei. Gina jubila, însă se străduia să-și ascundă bucuria.

— Ai rămas praf, nu-i așa ? reluă Basilio.

— Da... făcu Gina încrețind buzele disprețuitor. O știam rafinată și perversă... dar n-o credeam în stare să

pună gheara pe un *golden boy*. Un *golden boy* trebuie că-și merită numele ? E plin de bani, nu ?

— Fără îndoială, altfel nu ar fi refuzat grămada de dolari pe care i-am oferit-o. Dar asta nu-i totul, Gina.

— Cum așa, nu-i totul ?

— Clara m-a trădat. M-a vîndut. I-a pus pe marii „nași" japonezi la curent cu a doua mare lovitură a mea, pe care o pusesem la punct cu arabii. Și yakuza m-au amenințat cu moartea dacă nu opresc totul, pe loc !

Basilio exagera puțin. Japonezii îl amenințaseră cu moartea doar în cazul că ar fi încercat s-o pedepsească pe Clara pentru trădarea ei. Gina, care nu știa acest amănunt, pălise.

— Ai fost amenințat cu moartea, iubitule ? articulă ea cu glas sfîrșit. Mă îngrozești, să știi ! Însă nu înțeleg... Știam că *golden boy-ul* urma să vă ajute într-o afacere la bursa din New York... Dar cealaltă lovitură ? Cea la care trebuie să renunți, sub amenințarea de a fi... asasinat ? Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta...

Gina vorbea din ce în ce mai repede. Intrase în panică.

— Ba da, ba da... Amintește-ți ! Ultima oară cînd ne-am văzut la Genova... Ți-am povestit despre o afacere pe care trebuia s-o închei cu emirul. Și cînd ai căzut în transă, ai văzut alge și pe emir numărînd teancuri de bani.

— Da, acum îmi amintesc. Dar nu știam despre ce e vorba. Nu mi-ai explicat nimic.

— Ascultă și vei ști totul...

Și Basilio îi povesti cu de-amănuntul istoria cu algele, porturile blocate și de ce reacționaseră atît de brutal japonezii față de perspectiva scumpirii petrolului.

Pentru prima dată Gina mînca fără poftă. Se străduia să înțeleagă înlănțuirea faptelor care îi aduseseră pe Basilio într-o situație atît de încurcată. Însă pricepuse bine un singur lucru : anume că yakuza făgăduiseră lui Salvo o moarte subită, dacă nu renunța la proiect.

— A sosit momentul să treci la prăjitură, draga mea, remarcă deodată Baslio mieros.

Contrar obiceiului, Gina nu avea chef. Să înghită desertul acesta greu, după cele ce auzise, i se părea o adevărată corvoadă. Știa însă că tortul cu ciocolată avea

rolul să preceadă serviciile ei de prezicătoare. Care uneori erau autentice — în orice caz sincere — iar alteori simulate. În ambele situații Basilio se lăsa dus, convins fiind de darul ei. Își spuse că avea poate o șansă de a îndepărta, prin prezicerile sale, primejdia cumplită ce plana asupra bărbatului mult iubit.

Cu mare efort înghiți o bucată mare de tort. Apoi, plîngîndu-se că a mîncat prea mult, se lăsă pe spate în scaun prefăcîndu-se că e aproape să adoarmă.

— Mi se pare, dragă, că vei cădea în transă, șopti Basilio. Spune-mi exact ceea ce vezi. E foarte important pentru mine.

Cîteva minute Gina rămase nemișcată, cu ochii închiși. Începu apoi să vorbească, cu voce inspirată și șovăitoare.

— Un naufragiat... Plutește la întîmplare pe marea Chinei, pe o plută... Pluta are o vîslă... De jur împrejur numai alge... Doi pirați pe un sampan... Cu ochii oblici, goi pînă la brîu, picioare groase... Sînt înarmați cu cuțite... Vor să-i facă de petrecanie naufragiatului... Au ajuns la plută, ridică cuțitele... Ah !... Nu ! Naufragiatul culege o mînă de alge. Le aruncă în ochii piraților... Pirații urlă de durere... Sînt pe jumătate orbiți... Cad înapoi în mare... Naufragiatul mînuie vîsla... A scăpat.

Gina a tăcut. Basilio cîntărește în gînd semnificația ciudatei viziuni. Greu de interpretat. Dar cu cît se gîndește mai mult, cu atît i se pare că are un înțeles, care îi arată calea de urmat. El nu o știe, însă calea aceasta a și ales-o. O întrebă pe Gina :

— Ți-amintești ce ai spus ?

— Deloc, minți ea.

— Ai fost formidabilă, iubito. Datorită ție am înțeles că trebuie să ies cît mai repede din încurcătura asta. Voi telefona cercetătorilor din Monte Carlo să le spun stop. În felul acesta „nașii“ de la Tokio nu vor avea nimic să-mi reproșeze. Iar banii, ducă-se ! Viața e mai prețioasă decît buzunarul, fie el plin cu aur...

Gina nu-și mai încăpea în piele de bucurie, dar nu o arătă. Chiar în aceeași seară își primi răsplata, printr-o lungă ședință de dragoste, ce o consolă de a fi mințit.

În ziua următoare, într-o luni, Salvo formă numărul de telefon al laboratorului de algologie al Institutului

Oceanografic din Monaco. După un minut, Paul Loevendhal se prezentă la aparat.

— *Signor* Salvo ? întrebă tînărul savant.

— În persoană. Vă chem pentru a...

— Tocmai vroiam să vă anunț eu, îl întrerupse Loevendhal. Din păcate sînt nevoit să vă anunț o veste proastă. Trebuie să renunț la lucrările comandate de dumneavoastră.

Basilio era uluit, în același timp însă, într-un anume fel și ușurat.

— Și de ce, mă rog ? întrebă pe un ton de profundă nemulțumire.

— Din cauza unui grav incident provocat de asistenta mea, Irène Delarue.

— V-a părăsit ?

— Da.

Salvo pricepuse de mult că tînăra femeie era pilonul de bază al laboratorului. Timidă și tăcută nu părea a fi, cu toate acestea era o capacitate și avea mare putere de muncă. Cu alte cuvinte, un om de știință mai capabil decît șeful ei.

— Dacă înțeleg bine, nu puteți continua lucrările fără ea ? întrebă Salvo.

— Nu. Într-un acces de nebunie a distrus toată dotarea ce servea cercetărilor.

Slab pretext, își spuse Basilio. Aparatele pot fi înlocuite.

— Într-un acces de nebunie, ați spus ? întrebă el.

— De gelozie, dacă vreți.

— Era geloasă ? Pe cine ?

— Luase în nume de rău prietenia dintre mine și emirul Fallah.

Salvo își stăpîni un rînjet. Nu trebuia ca tînărul să-i ghicească reacțiile. Desigur că observase privirile pierdute pe care le arunca Irène Delarue patronului. Priviri leșinate de dragoste. Și nu uitase nici felul în care Paul Loevendhal se cuibărise în brațele emirului, atunci cînd Fallah îl invitase la dans, în careul de pe yachtul său. Prietenia cu prințul arab ? Da, o prietenie de un fel „special". Oricum, „vestea proastă" pe care i-o anunțase tînărul savant îl scutea de la o inițiativă neplăcută. Basilio

telefonase lui Loevendhal pentru a-i cere să înceteze cercetările pe *macrosystis pirifera*. Dar iată că acesta era un fapt consumat. Și, lucru și mai important, emirul nu se putea întoarce împotriva lui Salvo. Și nici să dea vina pe eșecul acesta — care i se datora în primul rînd lui — pentru a înceta colaborarea în traficul de arme.

— Sînteți foarte supărat, domnule ? întrebă Loevendhal abia șoptit. Tare mă tem că nu voi putea relua cercetările. Se bazau în mare măsură pe priceperea asistentei mele.

Prin urmare Basilio nu se înșelase. Plecarea tinerei femei îl lăsase pe Loevendhal fără mîna dreaptă. Basilio își spuse că și el fusese abandonat de principala sa asistentă. Absența Clarei cîntărea greu în afacerile lui.

— Sînt foarte supărat, bineînțeles, mîrîi Salvo. Dar așa ceva se poate întîmpla oricui. Din păcate gelozia — cealaltă față a unei iubiri prea mari — e rău sfetnic.

Loevendhal nu părea că deslușește ironia sicilianului.

— Și eu sînt supărat, reluă el. Mai mult decît vă puteți închipui. Știți, emirul mi-a dezvăluit la ce urmau să servească cercetările noastre. Nu la fabricarea compostului, ci pentru a îngenunchea companiile petroliere. Nu-i așa, domnule ? Am fost de acord cu aceasta !... Am aprobat din toată inima. Rănile Occidentului nu pot fi vindecate decît cu fierul înroșit. Asta m-a învățat emirul. Prințul este un bărbat foarte drept... de o mare ținută morală... Trebuie să vă fac o mărturisire : mi-a schimbat cu totul viața... M-a convertit la islamism.

„Asta-i de rîsul curcii ! își zise Basilio. Vulpoiul ăla bătrîn a dat două lovituri dintr-o dată. A convertit pe istețul savant la credința sa și în același timp și la plăcerile sale..." Basilio înțelegea acum prea bine reacția violentă a sărmanei fete.

— Vă trimit mîine un cec cu ce a mai rămas din acontul pe care mi l-ați acordat, urmă Loevendhal schimbînd tonul.

— Nu-i nevoie, refuză Salvo. Folosiți banii pentru a înlocui dotarea.

— Mulțumesc, domnule. Sîneți foarte generos. Sper să ne revedem și să-mi aduc aportul la un nou proiect.

Care să nu mai fie compromis de toanele unei femei țicnite...

După ce închise telefonul, Basilio se gîndi la ultimele cuvinte ale tînărului savant. Nu, nu era generos. Avea de gînd să recupereze de la emir modesta sumă ce o investise în laboratorul de algologie. Prințul arab ajunsese oarecum la mîna lui. Situația se răsturnase cu totul, Fallah nu îl mai putea acuza că oprise lucrările. Avea să-i demonstreze că integralismul și homosexualitatea sa zădărniciseră o acțiune atît de ingenioasă și promițătoare. Dacă se gîndea bine, putea să exercite chiar și un anume șantaj asupra partenerului său. De pildă sub forma unei investiții la marea bancă din Kuweit care îl finanțase. În vederea acelui mult dorit împrumut, pe care nu îl putuse obține de la băncile japoneze.

Convorbirea telefonică cu Loevendhal, precum și aluziile tînărului cercetător la o viitoare colaborare, îl stîrniseră pe Salvo la fel cum ar fi făcut-o o doză bună de cocaină. Sicilianul fu cuprins de un val de optimism. Lovindu-se de obstacole neprevăzute, proiectele sale fuseseră zădărnicite. Păcat, căci șansele de reușită erau considerabile. Totuși, își spunea Basilio, nu pierduse prea mult. Dar asta e, mortul de la groapă nu se întoarce... Mai presus de toate însă, nimic și nimeni nu-l putea împiedica să conceapă alte coțcării. Da, de data aceasta va nimeri drept la țintă. Descumpănit poate, Basilio Salvo nu murise și nu era nici îngropat. Avea șapte vieți în el. Se simțea mai puternic și mai pornit pe fapte mari ca niciodată.

— Gina, strigă amantei sale, adu sticla de Ballantine's. Aceea veche de doisprezece ani ! Asta trebuie sărbătorit !

— Să sărbătorim ce, iubitule ? îi răspunse Gina, care se bronza, goală, pe terasă.

— Vom sărbători ce am descoperit.

— Ce-ai descoperit ?

— Am descoperit că sînt un tip dat dracului... Imbatabil ! Indestructibil !

Gina își puse halatul de baie și veni lîngă el, în living. Salvo era înfundat în fotoliul de lîngă telefon. O trase spre el și Gina i se așeză pe genunchi.

— Ei, e în regulă ? întrebă ea alintîndu-se. Ai făcut ce trebuia pentru „nașii" japonezi să te lase în pace ?

— După cele ce mi-ai spus ieri, pe cînd erai în transă, ce îmi mai rămînea de făcut ? Însă trebuie să-ți spun că nu mi-a fost ușor.

— Ce importanță are, dragule ? Sîntem aici împreună... Ne iubim... șopti Gina aplecîndu-și drăgăstoasă capul pe umerii iubitului.

Se înfiorase, căci în timp ce-i vorbea, Basilio își strecurase mîna păroasă pe sub halat și îi mîngîia sînii.

— Da, mi-a venit tare greu, repetă Salvo. O lovitură trăznet, la început ! Nemaipomenită ! Și care s-a terminat în coadă de pește...

— Și asta vrei tu să sărbătorești ? întrebă Gina uluită.

Basilio se opri din mîngîieri.

— Aiurea ! Ce proastă poți fi !... Serbăm faptul că am găsit cum să-mi rezolv problemele financiare...

— Ai probleme cu banii, dragule ?

Îndată ce era vorba de bani, Gina devenea foarte atentă.

— Da, iepurașule. Am mari greutăți cu banii. Trebuie să găsesc, cît mai repede posibil, mai multe miliarde de lire.

Gina deschise gura și o închise la loc. Se obișnuise să se gîndească la amantul ei ca la unul dintre cei mai bogați oameni din Italia. Dar concediase o parte din personal. Nu îndrăznise să-l întrebe ceva în legătură cu aceasta.. Basilio o repezea de fiecare dată cînd încerca să se amestece prea direct în afacerile sale. Ceea ce îi spusese îi confirma însă bănuielile.

— Și miliardele astea ? întrebă sfioasă. Miliardele de care ai nevoie ? Acum știi de unde să le iei ?

Salvo chicoti.

— Ei bine... da. Îl mai ții minte pe emir ?... Știi doar, emirul... A călcat în străchini. Pe care chestie, voi obține un împrumut mare de la Union Bank of Koweit. Una din cele mai mari bănci arabe... Dar vom sărbători, iepurașule, ceva mai mult... Viitoarele mele izbînzi !... Da, Basilio al tău mai are vlagă în el, multă vlagă !... Du-te acum și caută whisky-ul, adăugă împingînd-o ușor de spate.

Gina părăsi fără chef genunchii lui Salvo și, strîngîndu-și halatul în jurul mijlocului, se îndreptă spre bucătărie.

Rămas singur, Basilio își aprinse un trabuc și se mută într-unul din cele două fotolii de lîngă măsuța din fața căminului. Celulele sale cenușii lucrau febril. De pe acum imaginația lui fertilă schița contururile unui nou proiect. Un proiect care să împace, de data aceasta, interesele japonezilor și pe cele ale arabilor. Și care să le servească, bineînțeles, și pe ale sale.

Starea de euforie persista. Își închipuia de pe acum felul în care va decurge viitoarea lui întîlnire cu Fallah, ce făgăduia să fie foarte plăcută. Mai anticipa de asemenea plăcerile siestei, în tovărășia Ginei. Se simțea în plină formă.

După cîteva minute Gina se întoarse cu o sticlă de whisky, două pahare și o găletușă de cristal plină cu cuburi de gheață. Depuse tava pe măsuță, turnă whisky în ambele pahare și adăugă cîteva cuburi.

— Este ora cînd se transmit știrile, spuse ea. Vrei să le asculți ?

— O maniacă a televiziunii, asta ești, remarcă ironic Salvo. În sfîrșit... treacă de la mine... E plăcerea ta... Dă-i drumul, dacă ții neapărat. Pun mîna în foc că nu vom auzi decît inepțiile obișnuite.

Gina se îndreptă mișcînd din șolduri spre televizorul de pe masa din colț, îl conectă și se întoarse luînd loc în fotoliul rămas liber.

Pe micul ecran au apărut ultimile imagini ale unei misiuni de publicitate, urmate apoi de mira RAI. În sfîrșit, apăru și chipul crainicului de serviciu. Un oarecare, ce înlocuia pe adevărata vedetă a știrilor televizate, pe care cei mai mulți dintre italieni, primindu-l în intimitatea căminelor, îl considerau aproape ca o rudă. Cel care îl înlocuia era șters și lipsit de prestanță. În clipa aceasta însă chipul său părea deosebit de grav.

— Știrea pe care am transmis-o în „flash"-ul precedent se confirmă, anunță el, fără altă introducere. Irakul a invadat Kuweitul. Rezistența...

— Dumnezeule ! exclamă Gina.

— Taci din gură ! o repezi Salvo.

Ascultă foarte atent știrile de ultimă oră. Acestea vorbeau despre luptele din jurul palatului șeicului Jaber al Sabah. Despre înaintarea tancurilor lui Saddam Hu-

ssein către frontiera Arabiei Saudite... Despre primele reacții ale marilor puteri, din Europa și Japonia... De pe acum, afirma crainicul, se mergea către un embargou total asupra petrolului și a livrărilor de arme... Se prevedea înghețarea averilor uriașe pe care le deținea Kuweitul în străinătate... La bursa din New York se înregistra o scădere...

Pe măsură ce Salvo lua cunoștință de evenimente, pe chip i se răspîndea un fel de încîntare. Atunci cînd crainicul trecu la faptele diverse ale politicii interne, se ridică și opri aparatul.

În tăcerea ce urmă, auzi vocea plîngăreață a Ginei.

— Cînd te gîndești că te bazai pe banca aceea din Kuweit...

— Te-ai prostit ? se burzului Salvo. Banca din Kuweit ? Nu mai pot eu de ea !... Nu pricepi absolut nimic, biata de tine !Bucuria lui Basilio era umbrită de prostia de care făcea dovadă Gina. Nu-ți dai seama ? Un război... Un nou război adevărat în golf ! E o veste nemaipomenită ! Nesperată !

Foarte agitat, Salvo pășea încolo și ncoace prin living.

— Îți închipui, reluă el, ce bănet vom trage din aceste evenimente ? Eu... emirul... toți negustorii de arme ?

Oprindu-se lîngă măsuță, apucă paharul cu whisky și-l goli dintr-o sorbitură.

Ah ! Ironia destinului ! gîndea Basilio. Destinul îmi joacă feste, îmi pune bețe în roate... Cît de greu fusese să realizeze operațiile subtile, bine ticluite, ce urmau să destabilizeze bursa americană și să ducă la creșterea prețului petrolului ! Și iată că, dintr-o lovitură a soartei, una singură, invazia Kuweitului și embargoul ce o urma, vor atrage — dar la ce scară ! — aceleași efecte. Chiar adineauri concepea încă și desfășurase în minte un nou proiect. Destinul îl readucea la punctul de plecare. La activitatea sa clasică, adică livrările clandestine de arme. O activitate, e drept, nu lipsită de riscuri. Dar care, avînd în vedere împrejurările, promitea să fie extraordinar de rentabilă. Nu, hotărît, acest schimb îl avantaja. Salvo era în al nouălea cer.

Învelită în halatul ei de baie, Gina se făcu mică în fotoliu. Abia gustase din băutură. Era foarte neliniștită.

— Şi crezi, dragul meu, că nu vei mai avea probleme cu banii ? Că războiul ăsta...

— Cît poţi fi de bleagă, fata mea ! Încă nu e război, adică un război propriu-zis. După părerea mea însă, acesta nu va întîrzia. În orice caz, embargou sau război, n-are a face ! În faţa mea se deschid perspective largi... Basilio al tău va fi mereu doldora de bani... Şi totdeauna va putea să te răsfeţe...

Înseninată, Gina avu grijă ca halatul să i se deschidă, ca din întîmplare, dezvelindu-i rotunjimile. Salvo scăpă o privire asupra sînilor rotunzi şi grei ai iubitei sale, asupra pînteculul bronzat, dar nu reacţionă. Mintea lui pornise deja să pună la punct următoarea coţcărie. O lovitură în forţă, adaptată evenimentelor, care să-i permită să se strecoare între beligeranţii obtuzi şi rechinii îndrăzneţi care i se vor împotrivi. Cînd popoarele încep să se ia la harţă, cînd încep să consume mari cantităţi de obuze şi rachete, piaţa neagră a negoţului cu arme aduce profituri de o mie la sută. Fără alte complicaţii. E suficient să ai experienţă şi fler. Salvo respiră adînc. *Inş' Allah !* Războiul a început din nou ! Aducător de moarte pentru mulţi, dar şi de trai bun pentru cîţiva. Iar Salvo va şti să-şi recucerească un loc printre profitorii războiului, printre cei aleşi.

Ei bine, amicul meu japonez, aici de față, ar dori să-i procurați "cheia codului" care permite accesul la sistemul informatic al lui Chase Manhattan Bank. Pentru un cunoscător de geniu al calculatoarelor asta n-ar trebui să...
Dar bine, sînteți nebuni! Manhattan este una dintre cele mai mari bănci americane. E zăvorîtă ca un buncăr!

I.S.B.N. 973-95169-4-7 PREȚ 148 + 2 TL. = 150 LEI

EDITURA NEMIRA
1992